FLOREA ŢUIU

POVEŞTI JAPONEZE

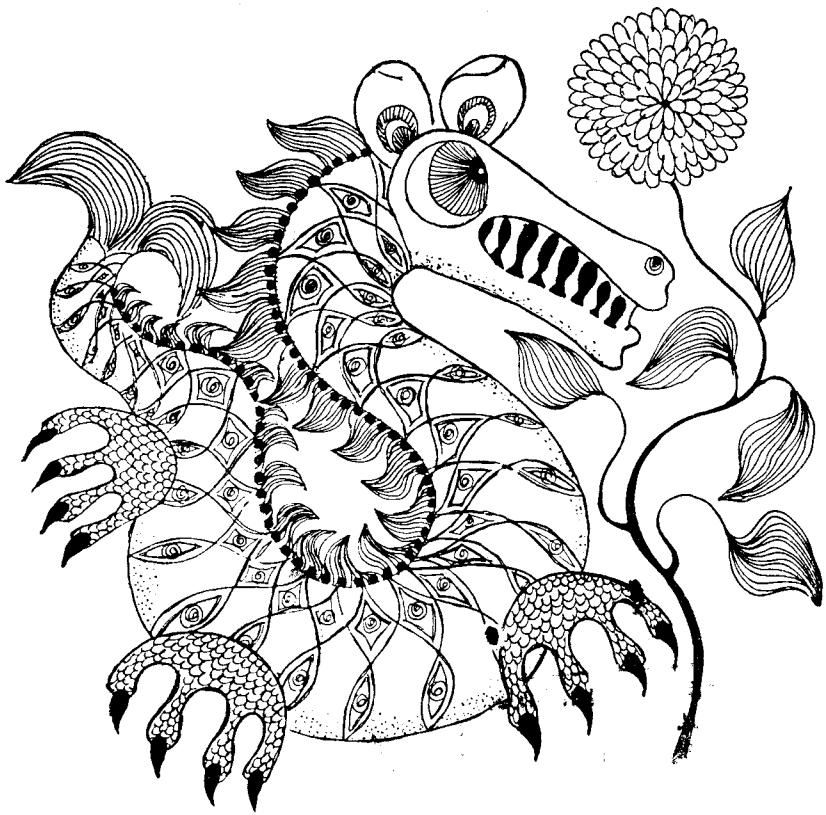

EDITURA ION CREANGĂ — BUCUREŞTI
1981

Copertă și ilustrații de ANGI PETRESCU-TIPĂRESCU

MOMOTARO

Într-un sat de la poalele unui munte, acoperit pînă spre vîrf de brazi bătrîni şi drepţi ca lumînarea, trăiau, cu mulţi, mulţi ani în urmă, un moş şi o babă. Ca să agonisească cele necesare traiului, moşul mergea zilnic în pădure, tăia copaci şi-i stivuia pentru vînzare ; aduna apoi lemne uscate de foc şi le căra acasă în spinare. În timp ce moşul se afla la pădure, baba se ducea, din cînd în cînd, la un riu din apropierea casei, pentru a spăla rufe. Amîndoi se obişnuiseră cu viaţa aceasta liniştită şi destul de săracă. Păreau mulţumiţi, dar cine-i cunoştea mai bine înţelegea că ei nu-şi puteau alunga, în nici un chip, mîhnirea şi părerea de rău că nu au copii şi că sînt singuri şi neajutoraţi la bătrîneţe. Cumpăraseră, încă din primul an de căsătorie, un peşte mare de pînză, simbol al băieţilor familiilor japoneze, şi tare ar fi vrut să-l arboreze deasupra casei la începutul lunii mai, aşa cum făceau vecinii lor care aveau băieţi. De mult îşi pierduseră speranţa de a mai avea copii şi o umbră de tristeţe îi urmărea mai tot timpul.

Într-o zi, pe cînd moşul se afla la munte, să doboare copaci şi să adune lemne de foc, baba se duse la rîu să spele rufe. Spălă ce spălă şi, cînd fu aproape gata, văzu o piersică mare plutind pe apa rîului. Era aşa de mare că baba, la început, nu crezu că e piersică. Se uită mai atentă şi se convinse că era într-adevăr cea mai mare piersică pe care o văzuse în viaţa ei. Întrerupse lucrul, intră în apă, luă piersica şi se întoarse imediat cu ea la mal, gîndindu-se s-o ia acasă şi s-o ofere moşului la cină.

Aşa şi făcu.

Către seară sosi acasă şi moşul, care intră în curte cu o legătură mare de lemne de foc în spinare. Baba îl întîmpină bucuroasă, cu piersica în mîini, şi-i zise :

— Uite ce piersică mare şi frumoasă am găsit pentru cina ta.

Moşul se uită la piersică şi se minună de mărimea şi de frumuseţea ei. Cum era tare flămînd, îi ceru s-o taie îndată ca s-o mănînce. Baba se grăbi să-i îndeplinească dorinţa ; aduse din bucătărie un cuţit mare, puse piersica pe masă şi se pregăti s-o taie. Cînd apropie cuţitul de piersică, din interiorul ei se auzi o voce omenească :

— Aşteaptă ! Aşteaptă ! Nu mă tăia ! strigă vocea.

Baba încremeni cu cuţitul în mînă. Piersica se despică deodată în două şi din ea sări pe masă un băieţel mititel şi frumos. Cînd îl văzură şi moşul şi baba înmărmuriră. Amuţiseră amîndoi, fără să fie în stare să mai spună măcar o vorbă. Priveau băieţelul uimiţi şi nu le venea să creadă că ceea ce văd este şi adevărat.

— Nu vă speriaţi, le spuse băieţelul, cu o voce caldă, zîmbind. Zîna cea bună v-a observat mîhnirea şi singurătatea şi m-a trimis pe mine să fiu fiul vostru.

Cînd auziră cu urechile lor aceste cuvinte, ieşite chiar din gura băieţelului, moşul şi baba se dezmeticiră. Se uitară mai de aproape la copilaş, puseră mînă pe el pentru a se convinge că există în carne şi oase şi se luminară, fericiţi că, în sfîrşit, au un copil. Îl luară, îndată, pe băiat ca fiu al lor, şi-i dădură numele de Momotaro, punînd alături cuvintele „Momo", care înseamnă „piersică", şi „Taro", cel mai frecvent nume dat băieţilor în Japonia.

Din acea zi totul se schimbă în casa şi viaţa bătrînilor. Şi baba, şi moşul îl iubiră tare mult pe Momotaro şi făcură tot ceea ce pot face nişte părinţi pentru singurul lor copil. Îl crescură cu răbdare şi cu mult suflet, făcură din el un flăcău voinic, bun şi cu o forţă neegalată de nici unul dintre băieţii de seama lui din împrejurimi. Bătrînii se uitau la el ca la lumina ochilor şi tare se mîndreau cu el.

Pe măsură ce treceau anii, Momotaro se simţea tot mai în putere şi, cînd împlini 15 ani, îngenunche respectuos în faţa moşului şi a babei, îşi înclină cu eleganţă capul pînă la pămînt şi le spuse :

— Aţi fost întotdeauna foarte buni cu mine. M-aţi îngrijit, m-aţi ocrotit cu dragoste şi aşa am crescut mare. Acum, simt că trebuie să-mi dovedesc recunoştinţa şi să fac ceva pentru voi şi pentru ţinutul nostru. De aceea m-am gîndit mult şi am hotărît să mă duc în Onigashima (Insula Căpcăunilor). Vă rog să mă lăsaţi să plec îndată pentru a pedepsi pe căpcăunii haini care vin adesea pe pămînturile noastre, răpesc oameni şi le fură agoniseala

muncii lor. Vreau să mă lupt cu ei, să-i învinge și să aduc înapoi tot ceea ce au răpit și au furat.

Hotărîrea feciorului surprinse pe moș și pe babă, care se simțeau în sinea lor mîndri de vitejia și de dorința lui Momotaro de a ajuta pe alții. La stăruințele fiului, bătrînii îșI dădură pînă la urmă consimțămîntul și-l pregătiră de drum. Moșul scoase dintr-o ladă veche sabia și scutul de care se folosise în tinerețe, i le dărui, îl binecuvîntă și-i ură noroc. Baba îi pregăti o desagă mare cu turte de orez, să-i ajungă cît mai mult timp. Feciorul luă pe umăr desaga plină cu de-ale gurii și părăsi voios casa părinților, promițîndu-le că se va întoarce după ce va răpune pe căpcăuni.

Ieși din sat și se îndreptă spre ocean. Cum mergea el printr-o pădure, voios, dar hotărît, întîlni un cîine mare de vînătoare, roșcat și cu pete negre pe spinare. Cum îl văzu, cîinele veni la el și-l întrebă :

— Nu ești tu Momotaro, feciorul babei și al moșului din satul de la poalele muntelui ? N-ai vrea să-mi spui și mie unde te duci înarmat ca pentru război ?

— Mă duc, răspunse cu curaj flăcăul, la căpcăunii din Onigashima, să-i supun și să-i pedepsesc pentru crimele săvîrșite de ei în satul meu.

— Și ce ai în desagă ?

— Am cele mai gustoase turte de orez din Japonia, făcute de mama mea.

— Te rog să-mi dai și mie una, dacă zici că sînt așa de bune.

— Sigur că-ți dau.

Și Momotaro scoase o turtă și i-o dădu cîinelui. Acesta o mîncă cu plăcere și îl rugă pe băiat, cu recunoștință, să-l ia cu el să-l ajute în lupta contra căpcăunilor.

Porniră împreună mai departe și se întîlniră cu o maimuță. Cum o văzu, cîinele se și luă după ea și începu să latre. Cînd o ajunse, era gata, gata să-i scuture blana, dar Momotaro îi liniști. Îi spuse și maimuței unde merg, îi dădu și ei o turtă de orez și o convinse astfel să meargă și ea cu ei.

Cei trei își continuară drumul și, deodată, le ieși în cale un fazan. Cîinele și maimuța se repeziră la el, gata să se încaiere. Momotaro interveni, îi potoli și-i spuse și fazanului scopul călătoriei lor. Îi dădu și lui una din cele mai delicioase turte de orez din Japonia. Acesta o mîncă bucuros și îi însoți, promițînd și el să-i ajute în lupta cu căpcăunii.

Aşa se făcu că maimuţa, cîinele şi fazanul, care, de obicei, se urăsc unul pe altul, deveniră buni prieteni şi-l urmară pe băiat cu credinţă. Merseră mult pe jos şi, cînd ajunseră la ocean, Momotaro construi o barcă. Se urcară cu toţii în ea şi începură să navigheze spre Insula Căpcăunilor. Cînd se apropiară de insulă, văzură pe ea o cetate mare cu intrările păzite de gărzi de căpcăuni înarmaţi. Din cetate ieşeau şi intrau mulţi căpcăuni cu pielea roşie, albastră sau neagră.

Opriră barca la oarecare distanţă de insulă şi se sfătuiră cum să-i răpună pe căpcăunii cei răi. După ce discutară planul cel mai bun de bătaie, fazanul zbură peste zidurile fortăreţei şi începu să-i lovească cu ciocul în cap pe căpcăuni. Enervaţi, aceştia încercară să-l lovească cu ciomegele lor mari şi noduroase, dar fazanul, iute în zbor şi ager la vedere, se feri cu dibăcie de loviturile acestora. Ocupaţi cu fazanul, care-i zăpăcise de-a binelea, căpcăunii nu observară cînd maimuţa se furişă peste ziduri, pătrunse în cetate şi deschise poarta cea mare. Atunci, Momotaro şi cîinele se năpustiră înăuntru şi începură lupta cu căpcăunii.

A fost o bătălie teribilă. Fazanul lovea pe căpcăunii cei răi cu ciocul în cap şi-n ochi, maimuţa îi zgîrîia cu labele, cîinele îi muşca, iar Momotaro îi tăia cu sabia. Toţi patru se simţeau de o mie de ori mai puternici, pentru că se hrăniseră cu cele mai gustoase turte de orez din Japonia. Îngroziţi, căpcăunii începură să fugă dintr-un loc în altul, pentru a se apăra, dar, în cele din urmă, îşi dădură seama că sînt înfrînţi. Căpetenia lor îngenunche în faţa lui Momotaro şi se rugă cu lacrimi în ochi :

— Cruţă-mi viaţa şi-ţi jur că nu vom mai face nici un rău oamenilor şi îţi vom înapoia tot ceea ce am furat de la ei.

Momotaro ceru tovarăşilor lui să înceteze lupta. Căpcăunii aduseră toate comorile de pe insulă — mult aur, argint, multe pietre preţioase, o haină bărbătească şi o pelerină care te făcea invizibil, un ciocan care făcea cîte un ban de aur ori de cîte ori loveai cu el în pămînt şi multe alte obiecte minunate.

Ajutat de tovarăşii lui, Momotaro cără bogăţiile în barcă şi navigă spre ţărm. Cînd ajunse pe uscat construi o căruţă şi puse în ea comorile. Înhămă cîinele şi fazanul la căruţă, iar pe maimuţă o puse să împingă din spate. Merseră destul de încet, pentru că erau prea încărcaţi, dar, pînă la urmă, ajunseră la casa moşului şi a babei, care-l aşteptau cu dragoste pe tînărul şi viteazul lor fecior.

Ce fericiți fură moșul și baba cînd îl văzură pe fiul lor întors teafăr de pe Insula Căpcăunilor și cu o comoară de neprețuit !

Toți trăiră, după aceea, foarte fericiți că au scăpat de căpcăuni și mulțumiți că oamenii și-au recăpătat obiectele furate.

COCORUL RECUNOSCĂTOR

Între păsările cerului nici una nu este mai prețuită și mai admirată, în Japonia, decît cocorul. El migrează, în fiecare an, tocmai din nordul Asiei pînă în sud-vestul insulelor Kyushu și Honshu, pentru a-și cloci ouăle și a-și crește puii. Această pasăre a fost îndrăgită nu numai pentru supleţea ei, pentru eleganța culorii albplumburiu a penelor, cu marginile aripilor negre și cu creasta roșie, ci și pentru firea ei calmă, blîndă, dar mai ales pentru credința neclintită în prietenul apropiat, pe care-l îngrijește și-l ocrotește cu devotament, chiar și după ce stolurile celorlalți cocori au plecat, riscîndu-și astfel propria viață. De acea, cocorul, sau „tsuru", cum îi spun japonezii, a devenit simbol al fidelității, sacrificiului de sine, norocului și vieții lungi. Nu este, așadar, de mirare că în insulele Japoniei, sau ale țării Soarelui Răsare, există multe povești despre această pasăre minunată. Cea pe care v-o spun eu acum s-a întîmplat în timpuri foarte, foarte de demult.

În insula Kyushu, din sudul arhipelagului japonez, se află vulcanul Sakurajima. În jurul lui satele sînt răzlețe și despărțite de terenuri sălbatice acoperite, din loc în loc, cu pietre și bolovani arși de focul din craterul vulcanului. Aici vremea este frumoasă aproape tot timpul anului, iar oamenii sînt harnici, buni și ospitalieri. De aceea cocorii vin în Kyushu să-și crească puii. Locuitorii insulei îi primesc cu dragoste și le spun adesea copiilor lor :

— Priviți cît de supus zboară puiul de cocor după părinții lui. Fiți și voi cum sînt cocorii : frumoși, buni, blînzi și ascultători.

Într-una din zilele de toamnă începuse să bată un vînt rece dinspre nord și cocorii încă nu părăsiseră insula. Un tînăr chipeș, pe nume Karoku, plecă din cătunul în care trăia spre satul de jos, de la poalele muntelui, pentru a cumpăra o sobă cu banii economisiți pe timpul verii. M. ma lui era bătrînă și tînărul se gîndea să-i facă o bucurie, instalîndu-i în odaie o sobă călduroasă. Cu

puţin timp înainte de a ajunge în sat şi tocmai cînd se gîndea la plăcerea de a-şi ajuta mama, Karoku văzu un cocor zbătîndu-se pe ogorul unui sătean. Ceva îl chinuia tare de tot, că bietul cocor încerca să zboare, dar nu putea nici măcar să-şi întindă bine aripile. Tînărului i se făcu milă şi se duse repede la pasăre. Cînd s-o ridice de jos şi să vadă ce are, auzi o voce aspră venind din spatele lui. Era vocea stăpînului ogorului.

— Ce cauţi aici, pe ogorul meu ? Cocorul îmi aparţine şi am să iau pe el bani frumoşi, aşa că te rog să-l laşi imediat.

Auzind cuvintele răstite ale săteanului, Karoku nu putu îndura ca frumosul cocor rănit să fie luat de acest ţăran. De aceea se hotărî pe loc să-l cumpere.

— Te rog să mă laşi să-l iau. Îţi dau pe el toţi banii pe care-i am pentru a cumpăra o sobă, la care mama trebuie să se încălzească la iarnă, îi zise tînărul.

Săteanul fu de acord. Luă banii şi plecă, lăsîndu-l pe Karoku lîngă pasărea ce continua să se zbată neputincioasă. Curios şi îndurioşat, tînărul luă cocorul în braţe, îl controlă cu grijă şi găsi o săgeată mică înfiptă la încheietura aripii drepte.

— Bietul cocor ! zise flăcăul. De asta nu mai poţi tu zbura.

Îi smulse cu grijă săgeata cu care-l lovise un vînător — arcaş, îi spălă aripa cu apă curată din canalul de irigare a orezăriilor, îl mîngîie cu dragoste şi, după cîtva timp, cocorul îşi reveni. Bătu bucuros din aripi, semn că nu-l mai durea aşa de tare.

— Acum, îi zise tînărul, fii atent să nu te mai lovească alt vînător.

Îl mai mîngîie un timp şi apoi îi dădu drumul în văzduh. Pasărea îşi desfăcu aripile mari, zbură deasupra capului lui Karoku de trei ori, în semn de recunoştinţă, scoase un ţipăt de bucurie şi dispăru în zare. Tînărul îl urmări pînă nu se mai văzu deloc şi porni spre casă, mulţumit de fapta lui.

— Va trebui să muncesc mai mult să pun la loc banii pe care i-am dat săteanului pe cocor, iar mama va trebui să mai aştepte puţin pînă ce am să-i cumpăr o sobă nouă. Dar nu-i nimic. Sînt bucuros că am făcut o faptă bună, îşi mai zise Karoku.

Curînd, tînărul ajunse acasă. Seara aceea şi ziua următoare trecură ca de obicei. În cea de a treia seară, cînd mama lui Karoku abia pusese pe masă orezul fiert şi ce mai pregătise pentru cină, se auzi o voce de-afară. Cineva cerea să intre în casă. Karoku deschise uşa casei şi văzu, la intrare, o fată tînără şi neasemuit de frumoasă, îmbrăcată într-un kimono scump. Uimit de

frumusețea și drăgălășenia tinerei, băiatul se înclină în fața ei, crezînd că este una din fetele de la castelul lordului acelei insule.

— Nu te apleca în fața mea, îi spuse ea cu zîmbet și supunere, deoarece am venit să te rog să mă iei de nevastă.

Speriat și zăpăcit, tînărul nu fu în stare să scoată nici o vorbă. Mama băiatului, care venise între timp lîngă ei, se uită cu neîncredere la fată și-i zise :

— Cum o să devii tu, cu mătăsurile scumpe de pe tine, soția unui biet țăran sărac, care abia reușește, muncind din greu, să agonisească cele necesare traiului ? De ce ai venit să-mi tulburi feciorul ? Ar fi mai bine să te întorci la castelul de unde ai venit. Casa noastră nu e pentru tine.

Tînăra fată ascultă, cu capul în pămînt, vorbele mamei lui Karoku și, cînd ridică ochii, se uită cu atîta căldură încît cei doi văzură în privirea fetei ceva care-i făcu s-o placă.

— Păi, poate c-ar fi mai bine să mănînci ceva, îi spuse mama băiatului. Tocmai puneam masa. O să avem timp să ne gîndim și la însurătoarea feciorului că de, i-a cam venit timpul să aibă o nevastă.

S-au așezat cu toții la masă, s-au luat cu vorba și fata a rămas peste noapte la mama lui Karoku. Au trecut mai multe zile și tînăra s-a dovedit pricepută la toate treburile gospodăriei țărănești. Muncea mult, era liniștită și își păstra intactă frumusețea cu care-l cuceri definitiv pe Karoku. În scurt timp, el și mama lui începură s-o iubească cu adevărat pe blînda fată, așa că se căsătoriră. Neavînd bani, făcură doar o mică petrecere de nuntă.

Trecu un timp și, într-o zi, văzînd sărăcia în care trăiau, tînăra și frumoasa nevastă se adresă lui Karoku :

— Ceea ce am să-ți spun acum îți va părea destul de straniu. Va trebui însă să juri că vei face întocmai cum am să-ți cer. Juri ?

— Îți jur, zise tînărul soț.

— Atunci, eu am să intru în camera unde se află războiul de țesut. Îndată ce intru, tu să închizi ușa după mine și să n-o deschizi decît după trei zile. Nici să nu încerci să te uiți înăuntru pe fereastră sau prin altă parte.

Cu toate că era total nedumerit de vorbele soției, Karoku făcu întocmai, dar rezistă cu greu de-a lungul celor trei zile. Din cameră nu se auzeau decît bătăile războiului de țesut. Curios să afle ce face ea înăuntru se duse de cîteva ori la ușa închisă,

cu gîndul s-o deschidă. De fiecare dată însă se stăpîni, aducîndu-şi aminte de jurămîntul pe care-l făcuse.

După trei zile soţia ieşi din cameră palidă şi obosită, ţinînd în braţe un sul de pînză frumoasă, cum tînărul nu mai văzuse niciodată.

— Am ţesut această pînză pentru tine, dragul meu. Mergi cu ea la castelul din Kagoshima şi vei obţine mulţi bani. Atît de mulţi încît n-ai să mai fii sărac.

Tînărul aşteptă cîtva timp pînă ce soţia îşi reveni după oboseala celor trei zile cît stătuse încuiată în cameră. Cînd se convinse că ea se simte mai bine şi cînd văzu că-i revine culoarea obrajilor, Karoku luă pînza şi plecă la Kagoshima. La poarta castelului gărzile de samurai îl opriră. Nu-i dădură voie să intre pînă ce nu le arătă un colţ din pînza cu care venise. Cum o văzură, samuraii anunţară pe şeful gărzilor şi imediat tînărul fu condus la stăpînul castelului. Trecu prin mai multe încăperi splendide şi, cînd ajunse în faţa stăpînului, Karoku nu mai fu în stare să spună nimic. Îi întinse ţesătura înaintea ochilor şi se aruncă cu faţa la podea. Obişnuit cu pînze fine, stăpînul castelului înmărmuri cînd văzu materialul adus de Karoku. Era de o fineţe neobişnuită. Cele cîteva femei îmbrăcate în kimonouri elegante, care se aflau alături de el, începură să se minuneze şi să discute între ele cu aprindere, nemaicontenind cu laudele şi nemaiputîndu-şi lua ochii de la pînză.

— Nu ştiu cum de ai ajuns tu să ai o pînză aşa de frumoasă. Asta e treaba ta. Eu ţi-o cumpăr şi-ţi dau pe ea o mie de bani de aur, îi spuse stăpînul castelului, cerînd să i se aducă imediat banii.

În timp ce i se întindea punga cu galbeni, Karoku ridică privirea, o luă cu timiditate şi mulţumi de mai multe ori, încercînd să explice că pînza aceasta minunată a fost ţesută de soţia lui.

— De soţia ta ai zis ? îl întrebă uimit stăpînul castelului. Atunci să-mi mai ţeasă încă una la fel cu aceasta.

Ceru imediat să i se mai aducă încă o pungă cu o mie de bani de aur pe care-i dădu lui Karoku. Îl trimise apoi în cătunul lui din munţi, escortat de un grup de călăreţi înarmaţi, ca să-l păzească de hoţi, dar şi ca semn de mulţumire că-i adusese o pînză aşa de frumoasă.

Cum intră în casă, se duse la soţie şi-i povesti tot ce se întîmplase, uluit de suma mare de bani pe care o aveau. Era o adevărată avere. Îi spuse însă că va trebui să mai ţeasă un

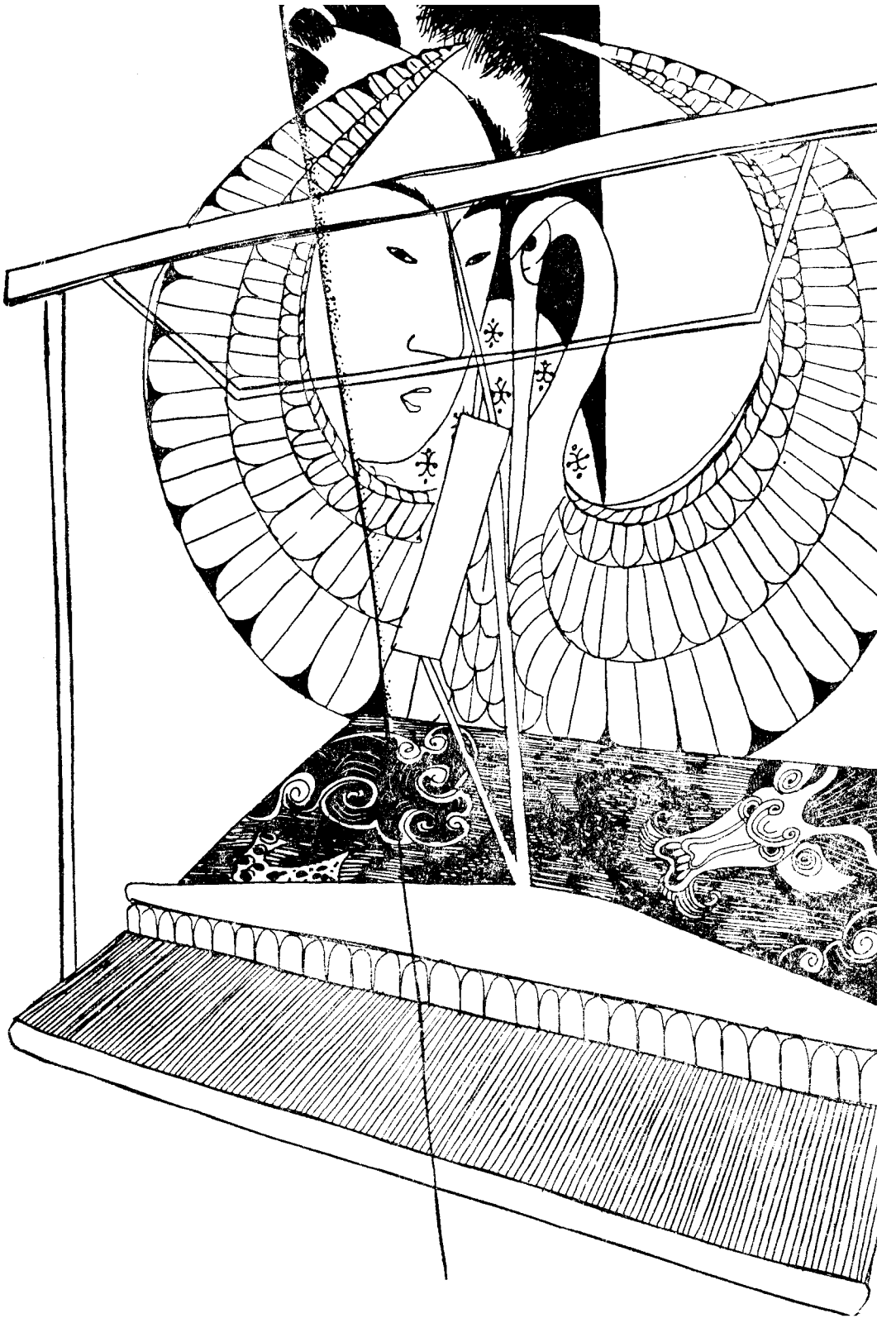

sul de pînză, deoarece stăpînul castelului îi şi dăduse banii pe el. Cînd auzi aceasta, pe faţa soţiei apăru o umbră de tristeţe. Se uită la el, şi-i zise :

— Am să mai ţes un sul, dar numai unul. După aceea altul nu voi mai putea ţese. Pentru aceasta, tu trebuie să-mi juri din nou că n-ai să intri în camera mea o săptămînă şi nici n-ai să încerci să priveşti înăuntru.

— Da, desigur că-ţi jur. Fac orice-mi spui, zise Karoku.

Soţia se închise din nou în cameră şi începu să ţească. El rămase afară gîndindu-se la banii de aur pe care îi adusese soţia. Şi tot gîndindu-se, îşi dădu deodată seama că soţia lui ţesea o pînză aşa de frumoasă fără nici un fel de fire. Trebuie să fie un mister, îşi zise el şi, de ce trecea timpul, de aceea îi creştea nerăbdarea de a afla cum reuşeşte soţia să ţească din nimic o pînză aşa de frumoasă. Nemaiputîndu-şi stăpîni curiozitatea, se duse la uşă de cîteva ori, dar nu deschise, amintindu-şi de jurămîntul făcut. O săptămînă de aşteptare fu însă prea mult, aşa că, în cele din urmă, nu mai putu rezista curiozităţii de a vedea ce face soţia înăuntru şi deschise uşa. Avu un şoc puternic cînd văzu că la război nu se afla ea, ci un cocor care îşi smulgea pene de pe piept pentru a ţese pînza promisă. Îndată ce-i simţi prezenţa, cocorul i se adresă cu vocea soţiei sale :

— Totul s-a terminat ! Ia această pînză şi du-o stăpînului castelului. Întrucît ai călcat jurămîntul făcut, ai deschis uşa şi ai văzut că sînt cocorul pe care l-ai salvat pe ogorul săteanului, eu nu mai pot fi soţia ta, deşi te-am iubit şi te voi iubi şi de acum mult de tot.

Cînd termină ce avea de spus, cocorul, fără pene pe spate şi pe piept, ieşi din casă. Îndată apăru un stol de cocori care-l ajută să se ridice şi să plece împreună în zarea îndepărtată.

Karoku rămase trist alături de mama lui. Nu putu sta acasă decît două zile. În a treia plecă de-a lungul şi de-a latul Japoniei să-şi găsească soţia iubită. Colindă mult şi cheltui toţi banii pe care-i luase de la stăpînul castelului pe pînzele ţesute de cocor. Începu să trăiască în sărăcie, dar nu putu renunţa la dorinţa de a-şi găsi soţia. Tot colindînd aşa, în disperare, ajunse într-o bună zi la nişte stînci mari de la malul mării. Se duse lîngă ele şi privi marea liniştită. Deodată văzu, venind din larg, o barcă mînată de un bătrîn cu barba albă, ce se apropie şi se opri chiar lîngă el.

— Cine eşti tu şi de ce ai venit ? îl întrebă Karoku pe bătrîn.

— Am venit să te iau pe insula cocorilor, îi răspunse acesta zîmbind.

Karoku se urcă în barca bătrînului şi plecă în larg. Bătrînul vîslea cu o forţă neobişnuită pentru vîrsta lui, aşa că barca înaintă repede şi curînd ţărmul nu se mai văzu deloc. De atunci Karoku a dispărut şi nimeni nu a mai auzit nimic despre el.

BĂTRÎNUL CARE FĂCEA CIREŞII SĂ-NFLOREASCĂ

Într-un sat din cîmpia Yamato, trăia, cu mulţi, mulţi ani în urmă, un bătrîn rău la inimă ca şi baba lui. Vecinii lor erau tot doi bătrîni, dar buni la suflet, care aveau un cîine alb, cu numele de Şiro, pe care-l iubeau tare mult, îl îngrijeau ca pe copilul lor şi-i dădeau numai mîncăruri gustoase.

Moşul cel rău şi baba cea rea urau cîinii şi, de cîte ori îl vedeau pe Şiro, aruncau cu pietre după el, cu toate că acesta nu le făcea nici un rău.

Într-o zi însorită, cîinele începu să latre foarte tare undeva în curte. Bătrînul cel bun ieşi din casă să vadă ce se întîmplă. Cum îşi văzu stăpînul, Şiro continuă să latre din ce în ce mai tare şi să sape cu labele în pămînt.

— Ooo..., Şiro ! Vrei să te-ajut să sapi ? îl întrebă bătrînul, neînţelegînd bine ce vrea cîinele să arate.

Îşi luă repede hîrleţul şi începu să sape în locul în care scormonea cîinele. Deodată sapa se lovi de ceva tare. Dădu cu grijă pămîntul la o parte, săpă pe lîngă obiectul acela tare şi descoperi un vas mare plin cu bani de aur. Bucuros, aruncă sapa şi-l luă în braţe pe Şiro, îl mîngîie şi-i mulţumi pentru că-i arătase unde să găsească atîţia bani de aur, pe care-i şi luă şi-i duse în casă.

Bătrînul cel rău se uitase pe furiş în curtea vecinului şi văzuse totul. Cum voia şi el să aibă mulţi bani de aur, în ziua următoare îl rugă pe amabilul său vecin să-i împrumute pentru un timp pe Şiro. Bun la inimă cum era, stăpînul cîinelui, fără să-i treacă prin minte că i s-ar putea întîmpla lui Şiro ceva rău, îi spuse :

— Bineînţeles că-l poţi lua, dacă ai nevoie de el !

Vecinul îl luă pe Şiro, îl duse în curtea lui şi-i zise răstit :

— Acum, găseşte-mi şi mie ceva aur ; dacă nu, te bat măr. De teamă, Şiro începu să sape, la întîmplare, într-un loc din curtea moşului cel rău. Văzînd locul, bătrînul legă cîinele de un copac şi săpă el mai departe. Săpă ce săpă şi, în loc de aur, găsi gunoi. Aceasta îl scoase din sărite într-atît, încît se duse la cîine, fără să se gîndească, îl lovi cu hîrleţul în cap aşa de tare că-l omorî pe loc.

Cînd bătrînul cel bun şi baba lui aflară de purtarea nebunească a vecinului lor se întristară mult. Luară trupul neînsufleţit al lui Şiro şi-l îngropară în curtea lor. Pe mormîntul lui plantară un pin. În fiecare zi se duceau la pin şi-l udau cu grijă, aşa că acesta crescu repede şi se făcu un copac înalt şi drept ca lumînarea. Privindu-l, baba îi zise într-o zi moşului :

— Îţi mai aduci aminte cît de mult îi plăceau lui Şiro prăjiturile de orez ? Ce-ar fi să tăiem pinul acesta mare şi să facem din el o piuă. În ea am putea pisa orezul şi frămînta prăjituri în amintirea lui Şiro.

Bătrînul fu de acord cu baba, tăie pinul şi din trunchiul lui făcu o piuă. O umplură cu orez fiert pentru a face prăjituri. Dar, îndată ce bătrînul începu să-l piseze cu un pisălog de lemn, de asemenea făcut din trunchiul pinului, tot orezul se transformă în aur. Bătrînii rămaseră uluiţi. Puseră din nou orez în piuă şi, cum îl atinseră cu pisălogul, se şi transformă în aur.

Vecinul lui cel rău privise pe furiş, pe fereastră, şi văzuse cum orezul din piuă se transformase în aur. Cum dorea şi el să aibă mult aur, veni a doua zi la bătrînul cel bun şi-i ceru piua împrumut.

— Bineînţeles că poţi s-o iei, dacă-ţi trebuie, îi zise acesta. Şi i-o dădu. Bătrînul cel rău luă piua acasă şi-o umplu cu orez fiert, aşa cum făcuse şi vecinul lui.

— Acum priveşte ! îi spuse moşul cel rău babei lui care se uita curioasă la el. Cînd voi începe să-l pisez, orezul acesta se va preface în aur.

Dar cum îl atinse cu pisălogul, orezul nu se prefăcu în aur, ci în gunoi. Aceasta îl înfurie la culme. Era pentru a doua oară cînd, în loc de aur, dădea peste gunoi rău mirositor. Aşa că luă toporul, ciopîrţi piua în bucăţele şi le puse pe foc. Cînd bătrînul cel bun se duse să ia piua înapoi, aceasta era aproape toată tăciuni. Se întristă tare mult pentru că piua îi amintea de Şiro. De aceea se mulţumi chiar şi cu aşchiile care mai rămăseseră, pe care le luă şi le duse acasă.

Trecu timpul şi veni iarna. Toţi copacii erau dezgoliţi de frunze. Amintindu-şi că Şiro se plimba în acest anotimp pe sub copaci, bătrînul cel bun se gîndi să împrăştie prin grădină nişte aşchii rămase din piua spartă de vecinul cel rău. Îndată ce le împrăştie, toţi cireşii din grădină începură să înflorească, cu toate că iarna era în toi. Oamenii satului aflară şi veniră cu toţii să vadă privelişteа minunată a cireşilor înfloriţi pe asemenea frig. Însuşi prinţul, care locuia într-un castel din apropiere, auzi despre această înflorire neobişnuită a cireşilor.

Prinţul avea în grădina lui un cireş pe care-l iubea foarte mult şi abia aştepta primăvara să-l vadă înflorit. Veniră şi zilele adierilor calde ale primăverii, dar cireşul nu înflori. Murise de frig în timpul iernii. Prinţul se întristă foarte tare şi, aducîndu-şi aminte de bătrîn, trimise după el şi-l invită la castel, să-i învie cireşul. Bătrînul veni cu cîteva aşchii şi le aruncă printre crengile moarte. Mai repede decît vă puteţi închipui, pomul se umplu cu cele mai frumoase flori de cireş văzute vreodată. Prinţul veni să vadă ce făcuse bătrînul cel bun şi fu mulţumit. Îi dădu pe loc mulţi bani, îl făcu cavaler şi-l înnobilă cu titlul de „Bătrînul care face cireşii să-nflorească".

Bătrînul cel bun şi baba lui trăiră, după aceea, mulţi, mulţi ani fericiţi, gîndindu-se cu dragoste şi recunoştinţă la credinţa cîinelui Şiro faţă de ei.

SPIRIDUŞII CU NASURI LUNGI

În pădurile bătrîne şi întunecoase din munţii înalţi ai Japoniei trăiau odată doi spiriduşi năsoşi. Se deosebeau între ei doar prin culoarea nasului : unul avea nasul albastru, iar celălalt roşu. Amîndoi erau foarte mîndri şi tare se mai făleau cu nasurile lor, pentru că puteau să le lungească atît cît voiau, ajungînd cu vîrfurile chiar dincolo de munţi, în cealaltă parte a ţării. Se certau mereu, pretinzînd fiecare că nasul lui este cel mai frumos şi cel mai lung.

Într-o zi, în timp ce se odihnea pe vîrful unui munte, spiriduşul cu nasul albastru simţi un miros foarte plăcut venind de undeva de departe, tocmai din cîmpia de dincolo de munţi.

— Miroase așa de frumos ! Ce-o fi ? își zise el.

Ademenit de miros, începu să-și lungească nasul, lăsîndu-l să crească tot mai mult în căutarea aromei. Și nasul se lungi, se lungi, trecu peste șapte munți, coborî în cîmpie și, în sfîrșit, se opri la castelul unui prinț.

Chiar în acel moment, prințesa Floare Albă, fiica prințului, avea o petrecere la castel. Se aflau la ea, în vizită, multe prințese și Floare Albă dorea să le arate rochiile și materialele ei de chimonouri neasemuit de frumoase. Deschise garderoba de preț și, împreună cu prietenele, scoaseră din ea materialele minunate, printre care fusese pusă rășină de brad, cea care îi mirosea atît de frumos spiridușului. Tocmai cînd prințesa voia să agațe țesăturile pe ceva ca să le poată admira mai bine cu prietenele ei, văzu pe terasă o prăjină albastră, care nu era nimic altceva decît nasul spiridușului din vîrful muntelui.

— Ce-ar fi să agățăm materialele pe prăjina aceea albastră de pe terasă, zise prințesa. Așa le putem vedea mai bine.

În clipa următoare chemă cameristele și le porunci să înșire cele mai frumoase mătăsuri pe prăjina albastră, fără să bănuie nici o clipă că aceasta este un nas de spiriduș. Cum stătea spiridușul pe vîrful muntelui și se delecta cu mirosul de rășină, simți că ceva îl gîdilă pe vîrful nasului. Încercă să reziste, dar nu putu și începu să-și scurteze nasul. Cînd prințesele văzură cum materialele frumoase de rochii se depărtează de castel prin aer, pe măsură ce „prăjina", adică nasul, se scurta, rămaseră uluite. Curînd ajunseră toate mătăsurile sub privirile încîntate ale spiridușului. Le luă, le duse acasă și invită pe celălalt spiriduș, cu nasul roșu, care trăia pe muntele vecin, să vină să le vadă.

— Privește ce nas minunat am ! El mi-a adus toate aceste pînze frumoase lungindu-l peste șapte munți, tocmai în cîmpie, după un miros foarte plăcut ce venea de acolo. Îți dai seama deci că nu ne putem compara nasurile. Al meu e cel mai grozav !

Văzîndu-le, spiridușul cu nasul roșu se învineți de gelozie și invidie și-i spuse :

— Am să-ți dovedesc că nasul meu e și mai și decît al tău. Așteaptă și ai să vezi !

Spiridușul cu nasul roșu plecă acasă supărat și imediat se urcă pe vîrful muntelui adulmecînd aerul din depărtări. Trecură mai multe zile și nu simți nici un miros plăcut. Stătu acolo zile în șir, dar în zadar. Își pierdu răbdarea și-și zise :

— Nu mai aştept ! Am să-mi întind nasul peste cei şapte munţi, tocmai în cîmpie. Nu se poate să nu găsesc ceva bun cu care să dau gata nasul albastru al rivalului meu.

Aşa gîndi şi începu îndată să-şi lungească nasul. Traversă cu el şapte munţi şi se opri, în cele din urmă, la acelaşi castel al prinţului din cîmpie. Chiar în momentul acela fiul prinţului se juca vesel cu prietenii lui în grădină. Cum văzu nasul roşu strigă :

— Priviţi prăjina aceea roşie pe care a pus-o cineva acolo. Hai să ne legănăm pe ea !

— Grozavă idee ! ziseră ceilalţi.

Luară nişte frînghii groase, le legară de prăjina roşie, adică de nasul spiriduşului, îşi făcură astfel cîteva scrînciobe şi începură să se legene pe ele. Şi ce s-au mai jucat ! Într-un scrînciob s-au urcat mai mulţi băieţi care se avîntară cu el cît putură de sus. Alţii se urcară chiar pe prăjina roşie, adică pe nas, săriră pe ea şi de pe ea jos, iar unul dintre băieţi începu să-şi încrusteze numele cu un briceag chiar pe nasul cel roşu !

Spiriduşul simţea dureri îngrozitoare şi voia să-şi aducă nasul înapoi, dar nu mai putea nici măcar să-l mişte din loc, aşa de greu se făcuse din cauza cetei de copii care-l călăreau şi se ţineau de el. Cînd simţi însă tăieturile briceagului, spiriduşul se opinti cît putu, scutură nasul, aruncă droaia de băieţi de pe el şi-l scurtă cît fu în stare de repede.

La vederea celor întîmplate, spiriduşul cu nasul albastru, care urmărea de cîteva zile să vadă de ce e în stare potrivnicul lui cu nasul roşu, izbucni în hohote de rîs. Lăcrimînd de durere, spiriduşul cu nasul roşu îşi frecă rănile spunînd :

— Aşa îmi trebuie ! Am fost gelos şi invidios pe tine. Nu merit altceva ! De acum nu-mi voi mai trimite niciodată nasul în cîmpiile îndepărtate de dincolo de munţi, numai din ambiţia de a face, cu orice preţ, pe grozavul.

PESCARUL ŞI BROASCA ŢESTOASĂ

După moartea tatălui său, Urashima Taro ducea o viaţă modestă, alături de bătrîna lui mamă, într-un sătuc de la ţărmul

mării. Își agoniseau cele necesare traiului din peștele pe care tînărul pescar îl prindea și-l vindea.

Într-o toamnă, se întîmplă ca vîntul rece din nord să sufle cu putere zile și nopți în șir, iar tînărul să nu mai poată ieși la pescuit, din cauza valurilor prea mari. După un timp, terminară proviziile și intrară în panică. Tînărul se îngrozi cînd își dădu seama că, după ce va cheltui și ultimii bani pe care-i mai avea, nu va mai putea face rost de hrană pentru el și pentru mama lui.

După cina din seara cînd înțeleseseră situația în care se aflau, vîntul suflă parcă mai cu putere decît pînă atunci. Credeai că marea se năpustește asupra uscatului și distruge tot, chiar și munții din împrejurimi. Nu putură dormi aproape toată noaptea. Mare le fu însă bucuria cînd, către ziuă, vîntul se opri dintr-o dată. Pînă la revărsatul zorilor marea se calmă și Urashima se pregăti să plece în larg, înainte ca soarele să se arate la orizont.

Își luă instrumentele de pescuit, urcă în barcă și vîsli departe de țărm. Aruncă undițele și, destul de ciudat, în cîrligele lor nu se prinse nici măcar un peștișor, deși soarele se ridicase la amiază. Dar Taro nu se dădu bătut. Continuă să aștepte și, către asfințit, simți că de una din undițe se prinse un pește foarte mare. Încercă să-l scoată și, spre surprinderea lui, nu era pește, ci o broască țestoasă uriașă. Cum o văzu, îi dădu drumul înapoi în apă, gîndindu-se că nimeni nu va cumpăra o asemenea broască.

Se lăsă seara, se întoarse la mal, legă barca și plecă trist și abătut spre casă. Nu prinsese nici măcar un peștișor pentru mama lui.

Noaptea, vîntul rece dinspre nord începu din nou să sufle, agitînd iarăși marea atît de tare, încît tînărul din nou nu putu să iasă la pescuit. Supărat și neputincios, se duse la țărm și privi cu tristețe valurile înspumate. Deodată, văzu printe talazuri broasca țestoasă eliberată de el, care se apropie de mal, scoase capul din apă și-i zise :

— Dragă Urashima, îți mulțumesc pentru că ieri mi-ai cruțat viața. Aș vrea să te răsplătesc pentru fapta ta bună și de aceea te rog să mergi cu mine la palatul de pe fundul mării, al regelui Dragon. Urcă-te pe carapacea mea și te voi duce îndată pînă acolo !

Fascinat de ceea ce vede și mai ales de ce-i spusese broasca țestoasă, Urashima vru să plece imediat, dar șovăi, adu-

cîndu-şi aminte că mama lui rămîne singură şi hrana ei este pe sfîrşite. Broasca înţelese încurcătura tînărului şi-i zise :

— Nu ai de ce să te temi. Toate vor fi bune şi nu vom lipsi mai mult de două sau trei zile.

Vorbindu-i astfel, broasca îl convinse pe Urashima, care se şi urcă pe carapacea ei. Aceasta se scufundă cu el în mare şi, cît ai clipi din ochi, ajunseră la o poartă impunătoare din apropierea palatului Dragonului, făurit numai din aur şi argint şi împrejmuit de grădini frumoase, de flori şi de pomi încărcaţi cu fructe, de păsări cu penele multicolore şi de sirene cîntînd şi dansînd în jurul unor mese pline cu mîncăruri şi băuturi delicioase.

În poartă apăru o prinţesă cu suita ei şi-l salută pe Urashima în sunetele unui cîntec melodios. Întregul palat îl primi din inimă şi în onoarea lui se organiză un ospăţ mare, la care serviră tinere frumoase, în timp ce peştii şi alte creaturi ale mării dansară cu măiestrie pentru a-l înveseli pe oaspete. Tînărul fu emoţionat de o primire atît de călduroasă, se simţi foarte bine şi, în loc de trei zile, cît intenţionase să stea, rămase la palatul Dragonului trei ani.

Cînd se hotărî să plece, tînărul pescar merse la prinţesă şi-i spuse dorinţa de a fi dus acasă, la el în sat. Aceasta îl ascultă cu înţelegere şi, înainte de plecare, îi dădu o cutie de bijuterii cu trei sertare.

— Te rog să iei această cutie şi s-o deschizi atunci cînd te vei afla în încurcătură, îi spuse ea.

Urashima luă cutia, se urcă pe carapacea broaştei ţestoase şi plecă acasă. Cît ai clipi din ochi ajunseră în acelaşi loc de la ţărm, de unde broasca ţestoasă îl luase cu trei ani în urmă. Tînărul porni în grabă spre satul său şi descoperi că formele munţilor şi cursurile rîurilor din apropiere se schimbaseră ! Unii dintre copacii pe care-i ştia dispăruseră şi, în locul lor, apăruseră alţii.

Mirîndu-se de transformările atît de mari petrecute în numai... trei ani, Urashima ajunse la marginea satului unde găsi un bătrîn lucrînd pămîntul. Nu-l văzuse niciodată în viaţa lui, deşi cunoştea bine tot satul. La început crezu că a nimerit în alt sat şi de aceea întrebă pe bătrîn unde se află. Cînd acesta îi spuse că se află, întradevăr, la marginea satului său, îi zise :

— Eu locuiesc în acest sat. Nu mă cunoşti ?

— Nu, nu te cunosc ! îi răspunse bătrînul.

— N-ai auzit nici de un om cu numele Urashima Taro ?

— Ba da, spuse bătrînul. Am auzit că pe vremea bunicului meu un om din acest sat, cu numele de Urashima Taro, a plecat la palatul Dragonului din fundul mării şi nu s-a mai întors niciodată.

Auzind ce spune bătrînul, Urashima înţelese că mama lui murise de mult. Porni totuşi că caute casa. Cînd ajunse în locul unde ştia el că se afla casa lor nu mai găsi nimic din ea. Mai era doar grădina plină de bălării.

Încurcat şi întristat să vadă cum natura şi oamenii din satul său se schimbaseră atît de mult, îşi aduse aminte de cutia de bijuterii cu trei sertare primite de la prinţesă. Îi deschise primul sertar şi găsi în el o pană de cocor. Deschise al doilea sertar şi din el ieşi un fir de fum alb, care-l învălui complet şi pe loc deveni bătrîn, cărunt şi împovărat de ani. În al treilea sertar găsi o oglindă. O luă, se uită în ea şi descoperi cu uimire că îmbătrînise de-a binelea dintr-o dată. Căzu pe gînduri, uimit de toate aceste schimbări neaşteptate. Pe cînd se gîndea el, vîntul luă pana de cocor din primul sertar, o ridică în aer şi i-o aşeză pe spate. Cum îl atinse, Urashima se transformă într-un cocor şi se ridică în văzduh sub privirile atente ale prinţesei regelui Dragon. Transformată din nou în broască ţestoasă, aceasta îl urmări pînă dispăru fără urmă în zarea îndepărtată.

ZÎNA ŞI PĂMÎNTEANUL

Într-un sat din Japonia trăia odată un tînăr voinic şi chipeş, cum nu se mai văzuse pînă atunci prin părţile locului. Era cel mai harnic dintre tinerii satului. La lucratul pămîntului sau la tăiatul lemnelor în pădure era neîntrecut. Pe ce punea mîna făcea repede şi bine.

Într-o zi, plecă, înainte de revărsatul zorilor, la munte împreună cu alţi săteni pentru a doborî copacii şi a-i stivui în grămezi. Harnic cum era, termină treaba mai repede decît de obicei şi se duse la rîu să facă baie. Hotărî să meargă cît mai în susul rîului, acolo unde nu mai fusese niciodată. Merse cît merse şi dădu de un lac mare, unde numai puţini oameni ai satului

ajunseseră şi doar din întîmplare. Se apropie de mal şi fu surprins să vadă mai multe fete scăldîndu-se în lac. Fiecare dintre ele era de o frumuseţe deosebită, aşa cum tînărul nu mai văzuse niciodată. Încîntat că le vede, se ascunse după un copac gros de pe malul lacului. Privi cu atenţie în jur şi descoperi mai multe rochii argintii şi uşoare ca pana, agăţate de crengile copacilor. Luă una din aceste rochii şi se ascunse cu ea ceva mai departe de mal, aşteptînd ca fetele să iasă din lac.

Curînd ele ieşiră din apă, îşi puseră rochiile şi dispărură fără urmă. Una, însă, negăsind-o pe a ei, se aşeză la rădăcina unui brad înalt, după un tufiş, şi începu să plîngă. Tînărul, care urmărise totul de la distanţă, văzu cum frumoasa fată se îneacă în lacrimi. Veni la ea şi o întrebă.

— Ce s-a întîmplat ? De ce plîngi ?

— Eu sînt o zînă, îi spuse ea, continuînd să plîngă. În timp ce făceam baie, mi-a dispărut rochia. Fără ea nu mă mai pot întoarce la surorile mele, sus, deasupra norilor, în împărăţia zînelor, îi explică fata printre sughiţuri.

— Ce păcat ! zise tînărul cu glas compătimitor. Dacă nu te mai poţi întoarce la ele, acolo sus, atunci mărită-te cu mine.

Fata la început îl refuză. El însă insistă cu blîndeţe şi, în cele din urmă, o convinse să-l ia de bărbat. O duse acasă şi făcură o nuntă la care veni tot satul. Timpul trecu repede. Trăiră în înţelegere şi zîna născu un băieţel frumos ca ea şi ca tatăl lui. Cînd împlini trei ani, mama încercă, într-o după-amiază, ca deobicei, să-l culce. Îl urcă pe salteaua de pe **tatami** (rogojină), se întinse lîngă el şi începu să-i spună o poveste cu zîne şi feţi frumoşi. Cum stătea ea cu ochii pironiţi pe pereţi, văzu un pachetel de hîrtie ascuns între grinzile de lemn ale tavanului. Curioasă să vadă ce e în el, se ridică de pe saltea, luă pachetul, îl deschise şi găsi rochia pe care o pierduse cu ani în urmă, cînd făcuse baie în lac. Îşi dădu imediat seama că soţul ei era cel care-i luase rochia şi o ascunsese. O cuprinse îndată un sentiment de mînie şi, de cum văzu rochia din nou în mîinile ei, căzu într-o adîncă nostalgie. I se întîmplă ceea ce nu i se întîmplase niciodată de cînd se măritase cu pămînteanul ; îşi reaminti de locurile de deasupra norilor, unde se născuse şi copilărise. Întrucît soţul era plecat de acasă, îşi puse rochia de zînă şi se pregăti să plece deasupra norilor, împreună cu copilul ei. Deodată un nor întunecat coborî s-o ducă la surorile ei. Dar chiar atunci soţul se întoarse acasă.

— Unde pleci ? o întrebă el, nebănuind ce se întîmplase în lipsa lui.

— Deşi te iubesc, răspunse ea, trebuie să mă duc acolo, de unde am venit, pentru că mi-am găsit rochia. Dacă îmi vei simţi lipsa, te rog să-ţi faci o sută de sandale de papură, să le încalţi pe rînd şi să vii, cu ajutorul lor, sus, la mine.

După ce-i spuse toate astea, se urcă pe nor, cu copilul în braţe şi dispăru fără urmă în văzduh.

Rămas singur şi copleşit de durerea despărţirii, soţul se apucă să facă, zi şi noapte, sandale de papură. Dar să faci o sută de sandale nu era deloc un lucru uşor. Avea nevoie de timp mult. Cînd ajunse la 99 îşi pierdu răbdarea. Chiar în acel moment se coborî un nor întunecat să-l ducă sus, la zîne. Şe urcă bucuros pe el şi începu să se ridice. Cînd ajunse aproape de cer, norul îl opri la o mică distanţă de intrarea în împărăţia zînelor, deoarece soţul îndurerat nu mai avusese răbdare să facă şi ultima sanda pentru a completa cifra de o sută, aşa cum îl sfătuise soţia. Zîna, soţia lui, văzîndu-l aşa de aproape de ea, îl privi surprinsă, i se făcu milă de el, îi întinse o prăjină şi-l trase sus.

Cu toate că reuşi să ajungă în acest fel în cer, părinţii zînei nu-l plăcură şi-l puseră la încercări multe şi grele. Într-o zi îi cerură să care apă cu un coş de nuiele. Zîna îl ajută însă punîndu-i în coş o hîrtie înmuiată în ulei şi aşa putu să aducă apă. Într-altă zi îi cerură să semene seminţe de mei pe cîmp. Dar, cînd se întoarse acasă, după ce le semănase, părinţii îi cerură să meargă înapoi, să adune toate seminţele şi să le aducă de unde le luase. Zîna îl ajută din nou. Trimise pe ogoare mulţi porumbei care strînseră seminţele şi aşa el putu să le aducă înapoi, pînă la ultimul bob.

Aşteptînd ultima încercare la care urma să fie pus, omul făcu o greşală de neiertat. Într-o zi călduroasă, chinuit de sete, tăie un pepene. În cer era însă interzisă tăierea pepenilor, întrucît exista pericolul formării unui torent de apă care să fi provocat inundaţii. Încălcînd această regulă, cum tăie pepenele, şuvoaie de apă inundară cerul. Fiind pămîntean, fu luat de ape şi dus departe de soţia lui.

Aceste inundaţii formară Ama-no gawa, adică Fluviul Ceresc sau Calea Lactee, pe care o puteţi vedea pe cer în serile senine de toamnă. Se spune că tînărul cel harnic, soţul zînei, a devenit steaua Altair, iar ea s-a transformat în steaua Vega. Şi acum cele două stele plîng una de dorul celeilalte, separate de Calea Lactee.

VRABIA CU LIMBA TĂIATĂ

A fost odată un bătrîn milos căsătorit cu o babă din cale-afară de rea. Pentru că trecuseră prin viaţă fără să aibă copii, bătrînul îndrăgise o vrăbiuţă cu care-şi petrecea aproape tot timpul liber. În fiecare zi, după ce venea de la treabă, o mîngîia, îi vorbea într-una, iar la masă îi dădea să mănînce din farfuria lui. Se purta cu vrăbiuţa ca şi cînd ea ar fi fost copilul său. Bătrîna, rea cum era, ura vrăbiuţa şi din cauza ei se certa mereu cu moşul.

Într-o zi, cînd moşul plecă la cîmp să plivească orezul, baba se pregăti să spele rufe. Fierse nişte scrobeală din făină de grîu, o turnă într-un blid de lemn şi-o scoase afară să se răcească. Vrăbiuţa zbură pe marginea blidului şi începu să ciugulească din scrobeală. Cum văzu asta, baba se înfurie aşa de tare că prinse vrăbiuţa, luă o pereche de foarfeci, îi tăie limba şi-o aruncă în aer strigînd :

— Dispari din faţa ochilor mei, păsărică nesuferită !

Rănită, pasărea zbură în pădurea cea mare.

Cînd se întoarse acasă, moşul căută vrăbiuţa peste tot şi, supărat că n-o găseşte, întrebă baba unde ar putea fi. Bătrîna cea rea îi mărturisi ce făcuse şi moşul se necăji foarte tare. În dimineaţa următoare el plecă în pădure s-o caute. Colindă pînă după-amiază strigînd :

— Unde eşti, vrăbiuţo ? Unde eşti tu, vrăbiuţa mea ?

Obosit şi gîndindu-se întristat să renunţe s-o mai caute, se pomeni cu vrăbiuţa venind, dintr-o dată, în zbor spre el. Era îmbrăcată într-un kimono frumos şi putea vorbi cu voce omenească.

— Bună ziua, bunule bătrîn ! îi zise vrăbiuţa. Trebuie să fii tare obosit, aşa că te rog să vii în casa mea şi să te odihneşti puţin.

Cînd moşul auzi vrăbiuţa vorbind ca oamenii înţelese îndată că ea trebuie să fie o vrăbiuţă fermecată. O urmă pînă la o casă frumoasă din pădure, unde erau multe vrăbioare, care-l ospătară cu mîncăruri şi băuturi gustoase. Patru din ele dansară frumosul dans al vrăbiilor, cu atîta graţie încît moşul bătu din palme şi le rugă să mai danseze odată.

Soarele începu să coboare către asfinţit şi bătrînul îi spuse vrăbiuţei că va trebui să se grăbească să plece spre casă, deoarece baba lui se va nelinişti dacă nu va ajunge acasă devreme Vrăbi-

uța îl rugă să mai rămînă. Bătrînul petrecuse așa de bine că nu se îndura să se urnească, dar fu totuși nevoit să-i spună :

— M-am simțit așa de bine în casa ta că mi-ar place să mai stau, dar, într-adevăr, trebuie să plec.

— Bine, îi zise vrăbiuța, știind cît de rea este baba moșului. Atunci, adăugă ea, dă-mi voie să-ți ofer un cadou pe care să-l iei acasă.

— Vrăbiuța aduse două coșuri ; unul mare și greu și unul mic și ușor.

— Te rog, alege ! îi spuse ea.

Bătrînul, cu firea lui bună, nu vru să fie lacom. Alese coșul cel mic și plecă. Cînd ajunse acasă, povesti babei toate cele întîmplate. Curioși să vadă ce este în coș, îl deschiseră și găsiră în el tot felul de lucruri minunate — diamante, rubine, perle și corali, bijuterii de aur și argint suficiente să poată trăi în belșug tot restul vieții. Bătrînul se bucură mult văzînd ce era în coș, dar baba se înfurie și se răsti la moș.

— Ești nebun, bărbate ! De ce n-ai ales coșul cel mare ? Am fi avut mai multe bijuterii. Mă duc eu imediat la casa vrăbiuței să iau și celălalt coș.

Bătrînul o rugă să nu fie lacomă și-i spuse că ce aveau le-ajunge pentru toată viața. Baba cea rea era însă hotărîtă. Își puse sandalele de papură și plecă în pădure. Ajunse la casa cea frumoasă a vrăbiuței. Fu invitată în casă și tratată cu ceai verde și prăjituri. Cînd baba se ridică să plece, vrăbiuța aduse din nou un coș mare și unul mic, spunîndu-i femeii să-și aleagă unul și să-l ia cu ea acasă. Știind pentru ce venise, baba se repezi la coșul cel mare, așa de greu că numai cu ajutorul vrăbiuței reuși să și-l pună pe spate. Mulțumi și plecă. Pe drum coșul se făcu parcă mai greu și, obosită, baba se așeză la marginea drumului. Foarte curioasă să afle ce este în coș hotărî să-l deschidă. Cînd dădu la o parte capacul, din el ieșiră șerpi, șobolani, șopîrle, cîrtițe, broaște, țînțari și alte lighioane înspăimîntătoare. Îngrozită, baba o luă la fugă spre casă, gonind cît o țineau picioarele. Ajunse mai mult moartă decît vie și numai după mai multe zile își reveni din spaima prin care trecuse.

După această întîmplare baba promise moșului că nu va mai fi niciodată rea și lacomă. Și se ținu de cuvînt. De atunci nu mai urî păsările și-l ajută pe moș să hrănească vrăbiile care veneau în grădina lor.

CĂPCĂUNUL ŞI COCOŞUL

Ceea ce vă povestesc acum s-a întîmplat în vremuri de demult, în insula cea mare a Japoniei. Exista pe atunci, la apusul acestei insule, un munte atît de înalt, încît părea că atinge cerul. În vîrful lui, unde se putea ajunge foarte greu din cauza pereţilor abrupţi ai stîncilor şi prăpăstiilor adînci, locuia un căpcăun fioros şi puternic. El avea pielea albastră, un corn mare în frunte şi făcea tot timpul numai rele.

La poalele muntelui se aflau aşezări în care trăiau oameni, cultivînd pămîntul şi crescînd animale.

Într-o dimineaţă, gospodarii dintr-o astfel de aşezare ieşiră, ca de obicei, la cîmp să lucreze şi găsiră toate zarzavaturile din grădini rupte şi culcate la pămînt. Se vede că, peste noapte, cineva le smulsese şi le călcase în picioare de nu mai rămăsese nimic bun din ele. Uimiţi şi supăraţi, oamenii priviră mai atent răzoarele şi găsiră urmele paşilor căpcăunului. Deci, el era cel care le distrusese grădinile de zarzavaturi, ceea ce îi înfurie şi mai mult. Se săturaseră cu toţii de faptele lui urîte. Cu cît priveau zarzavaturile, făcute una cu pămîntul, cu atît mai tare se mîniau şi le creştea ura împotriva căpcăunului. Supăraţi din cale-afară, îşi îndreptară privirile spre vîrful muntelui şi strigară :

— Oooo !... căpcăun mîrşav ce eşti ! De ce nu încetezi, odată pentru totdeauna, cu faptele tale nesăbuite ? Pînă cînd crezi tu, spurcăciune, că o să mai răbdăm fărădelegile tale ?

Căpcăunul îi privi satisfăcut din vîrful muntelui şi le răspunse, în batjocură, cu o voce care înfioră văzduhul :

— Nu vă voi lăsa în pace decît atunci cînd îmi veţi da cîte un om pentru cina mea zilnică. Altfel, rîse el de se zguduiră munţii, am să vă „vizitez“ din ce în ce mai des.

Auzind pretenţia nerușinată şi crudă a căpcăunului ţăranii se făcură negri de mînie, îşi agitară uneltele către munte şi strigară cît putură ei de tare.

— Cine te crezi tu, dihanie netrebnică, să mănînci în fiecare zi cîte un om ? Cum îndrăzneşti să ne ameninţi cu atîta obrăznicie ?

— Sînt cel mai mare căpcăun dintre toţi căpcăunii ! tună el cît îl ţinu vocea. Asta să ştiţi că sînt ! Nu există ceva ce n-aş putea face, dacă vreau. Ha, ha, ha !...

Vocea căpcăunului răsună puternic printre munți, făcînd chiar și copacii să se zbuciume.

— Ei bine ! strigară țăranii. Ia să vedem, ești tu așa de grozav pe cît te lauzi ? Pentru a dovedi că poți orice, construiește, într-o singură noapte, o scară de piatră cu o mie de trepte, de aici, din cîmpie, pînă sus la tine, în vîrful muntelui. Dacă poți face asta, înseamnă că, într-adevăr, ești în stare de orice, iar noi va trebui să-ți îndeplinim toate dorințele.

— O voi face ! strigă căpcăunul. Dacă nu voi termina cele o mie de trepte înainte de primul cîntat al cocoșului, vă promit că plec de aici și nu vă mai necăjesc niciodată.

Vicleanul căpcăun se gîndise deja la un șiretlic. Imediat ce se întunecă, se strecură în gospodăriile țăranilor și puse cîte o glugă mică de paie pe capul fiecărui cocoș, pentru ca aceștia să nu mai poată vedea cînd răsare soarele și să cînte ca de obicei. Cînd îmbrobodi cu paie ultimul cocoș își zise :

— Acum pot să construiesc liniștit cele o mie de trepte.

Și începu să lucreze din greu și cu sîrg. Urcă și coborî muntele, cărînd piatră, de nemărate ori. Munci mult și cînd soarele începu să se ivească la răsărit avea deja 999 de trepte, gata construite. Căpcăunul zîmbi în sinea lui, gîndindu-se că nici un cocoș nu va putea cînta și el va avea destul timp să coboare să ia piatră pentru a face și ultima treaptă.

Pe munte însă mai locuia o zînă bună, care privise totul și văzuse cum neobrăzatul căpcăun îi înșela pe țărani, acoperind cu glugi de paie capetele cocoșilor ca ei să nu știe cînd răsare soarele și să cînte. Așa că, în timp ce căpcăunul cobora să ia piatră pentru ultima treaptă, zîna se duse repede în sat și luă o glugă de pe capul unui cocoș. Acesta văzu soarele ridicîndu-se și...

— Cucuriguuuu !... Cucuriguuuu !...

El îi sculă și pe ceilalți cocoși care începură cu toții să cînte. Căpcăunul fu surprins și speriat cînd auzi cîntatul cocoșilor. Oamenii care se treziseră de mult și urmăreau acum să vadă ce face căpcăunul, dușmanul lor de moarte, îl văzură cărînd piatră tocmai cînd cîntau cocoșii.

— Am pierdut ! își zise căpcăunul supărat. Și nu mai aveam decît o piatră de pus. Acum, am pierdut și gata ! Trebuie să-mi țin cuvîntul. N-am reușit să termin, cu toate șiretlicurile mele. Așadar, chiar și eu trebuie să-mi țin cuvîntul dat.

Așa că, își mîngîie cu tristețe cornul din frunte și plecă departe de locul acela, în inima munților.

Nimeni nu l-a mai văzut niciodată pe căpcăunul cel groaznic. Țăranii au trăit la poalele muntelui fericiți că, prin înțelepciunea lor, îl făcuseră pe căpcăun să construiască acea scară mare, apoi îl izgoniseră și scăpaseră de el pentru totdeauna. Ei au terminat, în scurt timp, scara părăsită și, foarte des, urcau pe ea, mai ales în serile de vară, pentru a se bucura de aerul curat și de priveliștea minunată ce li se înfățișa din vîrful muntelui.

SCOBITOAREA RĂZBOINICĂ

A fost odată o prințesă care avea un obicei foarte prost. Se scula, noaptea, din somn și-și curăța dinții cu scobitori. A-ți curăța dinții cu scobitori nu este un lucru rău, numai că prințesa, după ce și-i curăța, în loc să arunce scobitorile unde trebuia, le înfigea între paiele rogojinii **(tatami)** care acoperea podeaua camerei japoneze și pe care se afla salteaua unde dormea. Nu era deloc sănătos și tot făcînd așa în fiecare seară, găurile din rogojină au fost curînd umplute cu scobitori folosite.

Într-o noapte, mica prințesă fu trezită de zgomotele unei lupte aprige. Auzi voci de luptători și sunete de săbii. Speriată, se ridică și aprinse lampa de lîngă salteaua pe care dormea. Se uită mai bine și fu așa de mirată de ce văzu că nu-i veni să creadă ochilor. Chiar lîngă plapuma ei erau mulți luptători mititei. Unii duelau cu săbiile, alții cîntau și cu toții făceau un zgomot teribil. Prințesa se gîndi că visează și se ciupi de față și de mîini să se convingă că nu doarme. Descoperi că într-adevăr nu dormea. Era trează, iar micuții luptători se aflau încă acolo și făceau un mare tărăboi. Din cauza gălăgiei lor nu putu să doarmă toată noaptea și, cînd reuși să ațipească, se trezi speriată de liniștea care se lăsă dintr-o dată. Înțelese atunci că micii luptători plecaseră.

A doua zi se simțea obosită și înfricoșată. Îi era însă rușine să-i spună tatălui ei ce se întîmplase, de teamă că n-ar fi crezut-o. A doua noapte se întîmplă același lucru, la fel și în nopțile următoare. Micuții luptători făceau un tărăboi așa de mare că prin-

țesa nu putea să doarmă aproape deloc, noapte de noapte și, de la o zi la alta, deveni tot mai palidă. Curînd o ajunse o oboseală mare și se îmbolnăvi rău de tot.

Tatăl o întrebă ce i se întîmplase, și pînă la urmă, află totul. N-o crezu și de aceea se hotărî să se convingă cu propriii săi ochi. Cînd se lăsă noaptea, îi spuse prințesei să se culce în camera lui și el se duse să vegheze în camera ei. Rămase treaz toată noaptea și pîndi apariția micilor luptători. Dar aceștia nu veniră. Așteptînd, observă multe scobitori pe **tatami**. Se uită cu atenție la ele și, în sfîrșit, descoperi ce se întîmplase.

În ziua următoare chemă pe prințesă și-i arătă una din aceste scobitori. Laturile ei erau crestate și tăiate. Semnele erau așa de micuțe încît prințesa abia putea să le vadă. Îl întrebă pe tatăl ei ce-ar putea însemna aceste semne. Tatăl îi spuse că micii samurai veneau în camera ei deoarece lăsase scobitorile pe jos, pe tatami. Ei nu aveau săbii, dar și le doreau foarte mult. O scobitoare era cea mai bună sabie pentru un micuț luptător. Acesta este și motivul pentru care ei veneau, noapte de noapte, și se luptau în dormitorul ei.

— Noaptea trecută, îi spuse tatăl, n-au mai venit, pentru că eram eu acolo cu o sabie adevărată și le-a fost frică.

Spunînd aceasta se uită încruntat la fiica lui și o întrebă :

— De ce sînt așa de multe scobitori folosite în camera ta ?

Prințesei îi fu tare rușine să recunoască în fața tatălui că are un obicei așa de prost, dar, în cele din urmă, mărturisi că ea folosise scobitorile și le înfipsese între firele rogojinii, pentru că îi era prea lene să se scoale și să le arunce acolo unde trebuie.

Mai spuse tatălui că-i pare foarte rău de ceea ce a făcut și-i promise că nu va mai fi niciodată leneșă. Culese apoi toate scobitorile și le aruncă afară.

În noaptea aceea micuții samurai nu mai veniră, pentru că nu mai existau scobitorile pentru a se lupta cu ele. Și n-au mai venit niciodată.

După această întîmplare neplăcută, prințesa se făcu foarte ordonată și tatăl ei fu foarte mulțumit de ea. N-a uitat însă niciodată pe micii luptători și, chiar dacă prințesa mai folosea scobitori, fiți siguri că avea cea mai mare grijă să le arunce la locul lor.

PINUL LIPICIOS

Trăia odată, cu mulţi, mulţi ani în urmă, un om pe cît de sărac pe atît de bun la suflet. Cu toate că era tăietor de lemne, el nu rupea niciodată ramurile verzi ale copacilor pentru a face focul cu ele. Aduna numai vreascuri uscate, căzute la pămînt, tocmai pentru că ştia ce s-ar fi putut întîmpla dacă s-ar fi rupt o creangă verde. Seva, adică sîngele copacului, ar fi picurat fără întrerupere pînă ce bietul copac şi-ar fi putut pierde tot sîngele şi-ar fi murit. Pentru că nu voia să facă nici un rău copacilor, care, pentru el erau ca şi vii, ca oamenii, nu le rupea crengile niciodată şi pentru nimic în lume.

Într-o zi, în timp ce căuta vreascuri uscate pe sub un copac înalt, auzi o voce suspinînd :

— Lipicioasă, lipicioasă este seva mea, pentru că ramurele mele sînt frînte.

Tăietorul de lemne se uită cu atenţie la copac şi-şi dădu seama că cineva îi frînsese trei ramuri, iar seva lui curgea, cum curg lacrimile din ochii unui copil, ce plînge îndurerat. Cu îndemînare, omul le îndreptă, spunînd :

— Oooo..., gingaşe rămurele ! Vă voi înfăşura îndată şi seva se va opri.

Rupse o bucată din haina de pe el şi bandajă rămurelele. Nici nu termină bine de înfăşurat şi, din copac, începură să cadă bani de aur şi de argint. Şi căzură aşa de mulţi că aproape îl acoperiră pe tăietorul de lemne, uluit de tot ce se întîmplă. Cînd se dezmeteci, se uită la copac şi-i zîmbi în semn de mulţumire, după care luă banii şi-i duse acasă. Abia aici îşi dădu seama că era o sumă foarte mare şi că devenise dintr-o dată foarte bogat datorită pinului, despre care toată lumea, în Japonia, ştie că este simbolul prosperităţii.

Cum se gîndea el la toate astea, privind grămada de bani de aur, cineva apăru la fereastră. Se uită mai atent şi desluşi figura unui tăietor de lemne, care nu era nici mai arătos decît el şi nici mai bun la suflet. El era cel care frînsese ramurile pinului. Cînd văzu banii întrebă :

— Unde ai găsit atîţia bani ? Sînt foarte frumoşi şi strălucitori.

Tăietorul de lemne cel bun ridică banii în sus, în aşa fel ca cel de la fereastră să-i vadă mai bine. Erau de formă ovală, cum

se făceau pe atunci banii în Japonia și umpluse cu ei cinci coșuri. Îi spuse apoi omului care se uita zăpăcit prin fereastră :

— I-am luat din pinul acela înalt. Din cel de colo ! arătă el spre copac.

— Hm ! se miră tăietorul de lemne cel rău și alergă îndată spre pinul cel bătrîn. Cum ajunse, acesta-i spuse :

— Lipicios, lipicios este sîngele meu ! Atinge-mă și vei avea un șuvoi din seva mea.

— Oooo !... E tocmai ce voiam eu, spuse omul cel rău, un torent de aur și de argint.

Se ridică pe vîrful picioarelor și rupse o altă creangă. Deodată, în loc de aur și argint, pinul dezlănțui un șuvoi de sevă lipicioasă, care-l acoperi din creștet pînă-n tălpi. Îi curse seva pe cap, pe mîini, pe picioare și, cum era așa de lipicioasă, omul cel rău nu se mai putu mișca. Strigă cît putu după ajutor, dar nu-l auzi nimeni. Rămase așa împietrit în rășina pinului trei zile, cîte una pentru fiecare rămurică pe care o frînsese. După aceea seva se înmuie și omul cel rău cu greu se mai putu tîrî pînă acasă.

De-atunci el n-a mai rupt niciodată crengi dintr-un copac verde.

PELERINA INVIZIBILĂ

A fost odată un tînăr, pe care-l chema Hikoci, căruia îi plăcea să creadă despre el că este foarte isteț și descurcăreț și că poate avea cu ușurință tot ceea ce-și dorește.

Într-o zi, el află că sus, în munți, se află un spiriduș care poartă o pelerină ce te face invizibil. Cînd o pui pe tine, devii imediat nevăzut. Îndată ce află, Hikoci se gîndi că ar fi foarte bine ca acest vestmînt fermecat să fie al lui. Își frămîntă mintea un timp și, pînă la urmă, îi veni o idee. Luă un băț de bambus lung de un metru și porni cu el la munte. Se urcă pe un pisc mai înalt, puse la ochi bățul de bambus gol, ca un tub, și se uită prin el ca printr-un telescop. Privi cîteva clipe și începu să strige tare :

— Vai !... Ce frumos este !... Pot vedea muntele Fuji... Uite și orașul Kyoto ! Ah ! cît sînt de minunate și ce bine se văd !...

În realitate atît muntele Fuji, cel mai înalt din Japonia, cît şi oraşul Kyoto, pe atunci capitala ţării, erau aşa de departe încît ele nu puteau fi văzute de Hikoci nici cu un telescop adevărat. Se folosea însă de acest şiretlic, la care se gîndise bine, doar ca să poată să ia pelerina invizibilă a spiriduşului. Pentru că, aşa cum se aştepta, în timp ce striga că vede muntele Fuji şi oraşul Kyoto, apăru undeva, la spatele lui, de nu se ştie unde, un spiriduş cu nasul roşu, care-i zise :

— Te rog, lasă-mă şi pe mine să privesc prin tubul tău la muntele Fuji şi la oraşul Kyoto.

Tînărul, mulţumit de apariţia spiriduşului, şi prefăcîndu-se că nu auzise ce-l rugase, continuă să privească în jur prin tub, cu aerul unui om nespus de încîntat de ceea ce vede. Purtarea lui îl făcu pe spiriduş mai curios şi acesta i se adresă din nou, de această dată pe nume, şi mai nerăbdător :

— Hikoci, ce-ar fi să-mi dai tubul tău şi eu să-ţi dau pelerina mea ?

— Aha !... îşi zise tînărul în sinea lui... gata ! E ca şi a mea.

Se prefăcu mai departe că nu-l interesează tîrgul şi continuă să privească nepăsător prin tub.

— Păi, îi răspunse el, o pelerină de spiriduş nu este nimic pe lîngă telescopul meu cu care pot vedea tot ce vreau în lume.

Dar spiriduşul, tot mai nerăbdător să se uite prin tub, îl rugă pe Hikoci cu lacrimi în ochi să facă tîrgul.

— Dacă-l vrei — zise el — aşa de mult, am să schimb acest telescop cu pelerina ta, dar numai pentru cîteva clipe. Mai mult nu pot. Şi aşa o fac doar ca să-ţi satisfac curiozitatea.

Spunînd aceasta, Hikoci luă pelerina spiriduşului, o puse imediat pe el şi-i dădu apoi tubul de bambus.

Încîntat, spiriduşul duse repede tubul la ochi şi se uită prin el. Privi cîteva clipe şi nu văzu nimic. Se aprinse la faţă de mînie şi strigă :

— Hikoci, ce-nseamnă asta ? Nu pot vedea nimic !

Era însă prea tîrziu, pentru că tînărul devenise invizibil, din cauza pelerinei, şi nu mai putea fi văzut nicăieri. Aflat astfel în siguranţă, el plecă liniştit spre casă şi-l lăsă pe spiriduş plîngînd cu tubul de bambus în mînă.

În sat, Hikoci căpătă repede obiceiul de a ieşi, aproape în fiecare zi, din casă cu pelerina invizibilă pe el. Simţea o plăcere ciudată de a se plimba printre oameni fără să fie văzut. Mergea la prăvălie şi mînca dulceţuri după poftă, fără să poată fi văzut

de cineva. Se ospăta zilnic cu ce-i plăcea mai mult, fără să plătească nici un ban. Cum ajungea acasă, ascundea pelerina într-o ladă mare, unde soţia ţinea vechituri.

Într-o zi, nevasta hotărî să facă ordine în ladă. O deschise şi găsi în ea o pelerină aşa de veche şi de murdară că se feri s-o mai atingă cu mîna. Se miră tare mult cum de poate soţul ei să păstreze un lucru aşa de murdar. De aceea, o luă şi-o puse pe foc. Seara, Hikoci veni acasă, deschise lada să-şi pună pelerina invizibilă şi să plece ca de obicei, în sat. Supărat că n-o mai găseşte, întrebă pe soţie unde ar putea fi şi aceasta îi răspunse cu blîndeţe :

— Oooo !... vrei să ştii unde este pelerina aceea murdară ? Am pus-o pe foc. Ce mai puteai face tu cu un veşmînt aşa de vechi şi de murdar ? ! Nu mai insista să ţi-o dau, pentru că n-a mai rămas nimic din ea. Îi mai poţi găsi doar cenuşa în cuptorul din bucătărie.

Hikoci se supără foarte tare şi înţelese că nu mai poate face nimic. Se duse în bucătărie, parcă pentru a se convinge că a fost arsă şi, cînd băgă mîinile în cenuşă, ele deveniră invizibile. Pe loc tînărul îşi dădu seama că cenuşa păstrează puterea pelerinei. Se dezbrăcă complet, îşi turnă cenuşă pe tot corpul, deveni din nou invizibil şi plecă în sat să mănînce şi să bea, ca de obicei, fără să plătească nimic. Intră în cîrciumă şi începu să bea o licoare dulce ca şi mai înainte după pofta inimii. Dar îi era aşa de sete că dădu prea repede licoarea peste cap şi cîteva picături se prelinseră în jurul gurii şi spălară cenuşa. Se întîmplă chiar atunci să treacă pe lîngă el cîrciumarul. Uimit de apariţia gurii, acesta strigă :

— Oooo !... zeilor ! O gură de fantomă ! Trebuie să fie neapărat lucrătura spiriduşilor.

Auzind strigătele cîrciumarului, Hikoci fugi din cîrciumă încurcat şi speriat. Sătenii aflaţi în acel moment pe uliţă văzură o gură purtată parcă de un om invizibil ce alerga pe drum şi începură să strige care ce-i trecea prin cap. Tînărul se sperie şi mai tare şi fugi cît putu de repede, transpiră şi năduşeala începu să se scurgă pe el împreună cu cenuşa care-i acoperea corpul şi care-l făcea invizibil. În curînd rămase gol-goluţ. Sătenii înţeleseră despre ce e vorba, se luară după el, îl prinseră şi-l bătură zdravăn.

Abia după această întîmplare, făcîndu-se de rîs în tot satul, Hikoci înţelese că, oricît de isteţ şi de descurcăreţ ai fi, nu-ţi poţi îndeplini chiar toate dorinţele furînd şi înşelînd pe alţii.

BURSUCUL ȘI EVANTAIUL FERMECAT

De mult de tot, într-o pădure mare, trăiau trei copii de spiriduși. Într-o zi însorită ei se jucau cu un evantai într-o poiană împrejmuită de copaci și acoperită cu iarbă deasă și cu multe flori. Evantaiul era fermecat. Cînd își făceau vînt cu o parte a lui, nasurile le creșteau văzînd cu ochii pînă la un metru lungime, iar cînd își făceau vînt cu cealaltă parte a evantaiului, nasurile li se scurtau pînă ajungeau din nou la lungimea normală. Copiii de spiriduși se distrau de minune făcîndu-și vînt cînd cu o parte, cînd cu alta a evantaiului. Poiana răsuna de rîsetele și de strigătele lor de bucurie. Cînd se jucau mai cu plăcere și veselia lor nu mai avea margini, apăru din iarbă un bursuc — unul dintre cele mai viclene animale din Japonia, care se poate transforma în orice — și se urcă pe o buturugă uscată să vadă mai bine ce fac cei trei copii de spiriduși. Îi urmări cu încîntare cum își lungeau și își scurtau năsucurile, rîse cu poftă și făcu haz de năstrușnicia lor. Privindu-i bucuros de spectacol, i s-a făcut și lui poftă de joacă. Dar, viclean cum era, bursucul se gîndi că ar fi mai bine dacă ar avea el evantaiul fermecat al copiilor de spiriduși. Se gîndi cîteva clipe și-i și veni în minte o idee. Se transformă îndată într-o fetiță frumoasă și isteață, care ținea în mînă o farfurie cu prăjituri cu gem de prune și se îndreptă spre cei trei copii de spiriduși. Cînd se apropie de ei, copiii încetară joaca, mirați de apariția neașteptată a fetiței.

— Bună ziua ! le spuse ea. Am văzut cum vă jucați și v-am adus aceste prăjituri. În schimbul lor, v-aș ruga să mă lăsați și pe mine să mă joc cu voi.

— Sigur că te lăsăm ! îi spuse unul dintre copiii de spiriduși, privind pofticios prăjiturile rumene.

— Sîntem chiar bucuroși ! — adăugă altul — deoarece nouă ne plac foarte mult prăjiturile.

Cînd să împartă bunătățile se încurcară. Pe farfurie erau patru prăjituri ce trebuiau împărțite la trei copii de spiriduși. Începură, așadar, să se certe fiindcă nu puteau să hotărască între ei care să primească cea de a patra prăjitură.

Fetița, adică bursucul transformat în fetiță, îi urmări un timp cum se ceartă și, văzînd că nu reușesc să le împartă, le zise :

— Vă spun eu cum să faceți, dar să mă ascultați întocmai. Ce ziceți ? Sînteți de acord ?

— Mai întîi să ştim ce ai de gînd ! zise unul dintre copiii de spiriduşi.

— Bine, am să vă spun. Faceţi aşa. Închideţi ochii cu toţii şi acela care va putea să stea cel mai mult cu ochii închişi şi fără să respire va primi o prăjitură în plus. Eu am să vă urmăresc pe fiecare în parte.

Copiilor de spiriduşi li se păru bună ideea fetiţei.

— Unu, doi, trei ! numără fetiţa şi copiii de spiriduşi şi închiseră ochii ţinîndu-şi respiraţia. Imediat, fetiţa, adică bursucul transformat în fetiţă, luă eventaiul din mîna unuia dintre copiii de spiriduşi şi o rupse la fugă prin pădure, lăsîndu-i pe cei trei nătăfleţi cu ochii închişi şi cu respiraţia întreruptă.

Nu se ştie cît au stat ei aşa... Bursucul transformat în fetiţă a alergat un timp prin pădure şi, cînd s-a simţit în siguranţă, s-a oprit din fugă, a rîs şi şi-a zis :

— Ha, ha, ha !... Mi-am bătut joc de ei. Am evantaiul şi de-acum pot face cu el alte năzdrăvănii.

Se odihni puţin şi apoi plecă spre oraş pus pe fapte mari. Cu evantaiul se simţea în putere. Pe drum întîlni lume multă şi felurită. Undeva, nu aşa de departe de marginea pădurii, dădu peste un mare grup de oameni. Se apropie de el şi văzu o fată foarte frumoasă, îmbrăcată într-un kimono scump şi legată peste mijloc cu un **obi,** un fel de brîu, cusut cu fir de aur şi de argint. Înţelese imediat că ea trebuie să fie fiica unui om de vază, ceea ce pînă la urmă se şi dovedi a fi adevărat. Tatăl ei era cunoscut în toată ţara ca unul dintre cei mai bogaţi oameni. Bursucul, transformat în fetiţă, se amestecă printre oameni, se apropie de fată şi, neobservat de nimeni, îi făcu vînt cu evantaiul. Pe neaşteptate, şi spre mirarea tuturor, nasul fetei crescu pînă la un metru lungime.

Vă puteţi închipui cu uşurinţă ce teribil lucru făcuse ! Frumoasa fată se pomeni dintr-o dată, între atîţia oameni, cu un nas lung de un metru. Biata de ea ! Ce-a mai plîns ! Prietenele şi oamenii din jur au început s-o compătimească, uimiţi de tot ceea ce i se întîmplase, neînţelegînd nimic. Cînd ajunse acasă, părinţii se îngroziră şi intrară în panică. Mama plînse toată ziua, iar tatăl chemă în grabă pe cei mai vestiţi medici. Toţi îşi dădură silinţa, fără să reuşească să-i readucă nasul la mărimea normală. Bieţii părinţi cheltuiră o mulţime de bani pe medici şi medicamente, fără nici un rezultat. Dacă văzu că medicii nu mai sînt de nici un folos, tatăl anunţă în toată insula mare a Japoniei că îi

va da jumătate din avere şi mîna fiicei sale aceluia care va reuşi să-i readucă nasul la mărimea dinainte.

Vestea se răspîndi repede în toată ţara. Ea ajunse şi la urechile bursucului. Cum află, vicleanul bursuc îşi zise :

— Asta este tocmai ce aşteptam şi eu !

Se transformă repede într-un flăcău chipeş şi frumos şi se duse la casa fetei. Se înfăţişă tatălui acesteia şi-i spuse că a venit pentru a scurta nasul fiicei lui. Încîntat de frumuseţea băiatului, acesta îl conduse în camera fetei şi-i promise că nu va fi deranjat de nimeni şi-i va da tot ce are nevoie, numai să-i readucă nasul la lungimea normală.

Cînd se văzu singur cu fata, bursucul transformat în flăcău scoase evantaiul fermecat şi, fără ca ea să observe, îi făcu vînt cu cealaltă parte a lui. Cît ai clipi din ochi nasul ei se făcu din nou scurt, iar biata fată îşi recăpătă înfăţişarea frumoasă de mai înainte. De bucurie, ea se aruncă în braţele flăcăului şi-i declară recunoştinţă şi supunere veşnică.

Toată lumea fu fericită, iar tatăl fetei porunci să înceapă imediat pregătirile de nuntă. Bursucul, transformat în flăcău, era din cale afară de fericit şi bucuros de isprava lui, mai ales de norocul de a avea nu numai o soţie frumoasă, ci şi o mare bogăţie. La ospăţul de nuntă mîncă şi bău atît de mult, încît se cherchelì de-a binelea şi pînă la urmă i se făcu somn.

Se duse într-o cameră, se tolăni pe nişte perne, închise ochii şi pentru că i se făcuse cald, scoase evantaiul, de care nu se despărţise niciodată de cînd îl luase de la cei trei copii de spiriduşi, şi, fără să-şi dea seama, începu să-şi facă vînt cu el. Imediat nasul începu să i se lungească. Pe jumătate adormit, nu văzu ce i se întîmplă şi de aceea continuă să-şi facă vînt cu evantaiul. Nasul continuă şi el să crească. Şi crescu, crescu pînă ajunse la tavan. Străbătu tavanul, apoi acoperişul casei şi se înălţă pînă la nori pe care, de asemenea îi străbătu.

Deasupra norilor se aflau nişte lucrători cereşti care construiau un pod peste Calea Lactee.

— Priviţi ! strigă unul dintre ei, arătînd spre nasul bursucului. Uite o prăjină exact de lungimea şi grosimea de care avem nevoie pentru podul nostru. S-o prindem şi s-o folosim la construcţie.

Lucrătorii cereşti o prinseră uşor, pentru că nasul creştea într-una şi venea singur spre ei. Începură să tragă de el cît putură. Simţind toate acestea, bursucul se trezi imediat din somn şi începu să strige cît îl ţinea gura :

— Au !... Auuuuu !... Ajutor !... Ajutor !... Şi începu să-şi facă vînt cu cealaltă parte a evantaiului, cît putu de repede.

Dar fu prea tîrziu. Lucrătorii cereşti apucaseră bine de nas şi trăgeau de el cu toată forţa lor, strigînd în cor „Hăi-şa, hăi-şa !" adică „Hei-rup, hei-rup !". Şi au tras, au tras pînă ce bursucul a început să se ridice în sus, tot mai sus, pînă deasupra norilor. De atunci nimeni nu l-a mai văzut niciodată, nici pe el, nici evantaiul fermecat.

Fata cea frumoasă, îmbrăcată în mireasă, părinţii ei şi nuntaşii, văzînd toate cele ce i s-au întîmplat bursucului transformat în mire, au înţeles imediat de ce putuse el să-i readucă fetei nasul la lungimea normală.

RÎŞNIŢA FERMECATĂ

Într-un sat din Japonia trăiau, cu mulţi ani în urmă, doi fraţi. Cel mare voia ca fratele mai mic să se căsătorească şi să plece din casa părintească în casa familiei viitoarei lui soţii. Cel mic, cu firea lui mai independentă, nu vru să-l asculte pe fratele mai mare şi se hotărî să trăiască separat, numai el cu nevasta.

În scurt timp, fratele cel mic se căsători, închirie o cameră mică, într-o casă de la marginea satului, şi începu cu soţia lui o viaţă destul de strîmtorată. Lucra cu ziua şi abia îşi agonisea cele necesare traiului. Dacă, vara, putu să se descurce, cînd veni iarna, găsi din ce în ce mai greu de lucru. Pînă la urmă nu mai găsi deloc şi, în ajunul Anului Nou, tînăra pereche nu mai avea nici măcar un pumn de orez. Mîhnit de sărăcia în care trăiau, fratele cel mic se duse la fratele cel mare şi-i ceru un ciur de orez. Acesta refuză să-l ajute şi-i spuse în batjocură :

— Aaaa... Ai venit, aşadar, la vorba mea. Mă întreb cum de poţi tu ţine o nevastă fără nici un bob de orez ?

Tulburat de purtarea fratelui, tînărul porni tare supărat spre munte. Hoinări mult pe cărările din pădure şi, cînd ajunse la o trecătoare, întîlni un bătrîn cu o barbă albă şi lungă, care aduna lemne uscate pentru foc.

— Unde te duci, tinere ? îl întrebă bătrînul.

— Păi, hoinăresc fără rost. Sînt tare necăjit că nu am nici măcar un grăunte de orez pentru a întîmpina diseară Anul Nou.

— Păcat ! zise bătrînul. Dar am să-ţi dau eu, mai zise el după o scurtă pauză.

Spunîndu-i aceasta îi întinse un cozonăcel de orez, şi-l sfătui :

— Ia-l şi mergi cu el la templul zeului pădurii. În spatele templului există o peşteră în care ai să întîlneşti pitici. Aceştia vor fi nerăbdători să mănînce cozonăcelul de orez şi te vor implora să li-l dai. Atunci să le spui aşa :

— Nu vreau bani. Aş dori să schimb acest cozonăcel pe rîşniţa voastră de piatră.

Tînărul luă cozonăcelul, mulţumi bătrînului şi plecă în pădure. Ajunse la templu şi găsi peştera în spatele lui, aşa cum îi spusese bătrînul. În peşteră se afla un grup de pitici, din cale afară de zgomotoşi. Se duse pînă la gura ei şi văzu cum piticii se străduiau să care mai multe prăjini mari, cu care voiau să construiască ceva în fundul peşterii. Cum îl zăriră, îi strigară încîntaţi :

— Ce om puternic eşti ! N-ai vrea să ne ajuţi să cărăm aceste prăjini ? Tare grele sînt pentru noi !

— Cu plăcere, le zise el. Şi cără prăjinile repede, cu o singură mînă, ţinînd cozonăcelul în cealaltă.

Unul dintre pitici observă cozonăcelul de orez rumen şi i-l ceru, oferindu-i în schimb o mare sumă de bani. Tînărul se purtă aşa cum îl sfătuise bătrînul, şi-i zise :

— Nu doresc bani. L-aş schimba numai pe rîşniţa voastră de piatră.

— Păi, zise un pitic mai îndrăzneţ şi uimit de cererea tînărului, rîşniţa de piatră este un tezaur nepreţuit. Dacă totuşi nu vrei în nici un chip să-l dai pe bani, atunci o să-ţi dăm rîşniţa. Ce putem face ? Ne place foarte mult cozonăcelul de orez.

Piticul se duse undeva, în fundul peşterii, aduse rîşniţa de piatră şi tînărul îi dădu, în schimbul ei, cozonăcelul.

Cînd se întoarse spre casă cu rîşniţa, găsi pe bătrînul cu barbă albă şi lungă în acelaşi loc, adunînd în continuare tot vreascuri uscate de foc.

— Văd că ai obţinut rîşniţa de piatră — îi zise acesta. Acum, am să te învăţ cum s-o foloseşti. Dacă o învîrţi spre dreapta, ea va produce, fără întrerupere, tot ceea ce-i ceri. Numai cozonăcei de orez nu va face. Cînd vrei s-o opreşti, o învîrţi la stînga.

Tînărul se întoarse bucuros acasă cu rîşniţa şi-şi găsi soţia foarte supărată.

— Unde ai umblat pînă acum fără să-ţi pese că se apropie Anul Nou ? îl întrebă ea. Ai luat ceva orez de la fratele tău ?

— Păi, nu fi așa de pornită împotriva mea, îi răspunse el. Mai bine așterne repede un **tatami.**

Femeia făcu ce-i spuse soțul. Acesta puse rîșnița de piatră pe **tatami**, o învîrti spre dreapta și zise :

— Boabelor de orez, ieșiți afară ! Boabelor de orez, ieșiți afară !

În acel moment, rîșnița începu să producă orez fără întrerupere. Cînd grămada se făcu destul de mare, tînărul zise :

— Salmon [1], ieși afară ! Salmon, ieși afară !

Și rîșnița începu să producă salmon după salmon, așa că aveau acum și cel mai bun pește din Japonia. În acest fel, tinerii soți primiră tot ceea ce-și doreau de la rîșnița de piatră și petrecură cel mai fericit An Nou din viața lor. Adormiră tîrziu de tot și, cînd se treziră, soțul îi zise :

— Acum, cînd sîntem bogați, de ce trebuie să mai rămînem într-o casă închiriată ?

Luă rîșnița, o învîrti spre dreapta și îndată aceasta îi făcu o casă frumoasă, cu toate acareturile unei curți de gospodar înstărit, cu o căruță arătoasă și cu șapte cai minunați. În cele din urmă îi zise rîșniței să-i facă prăjituri de orez și **sake**, adică vin de orez. Invită apoi vecinii și rudele la un mare ospăț.

Toți sătenii, inclusiv fratele lui cel mare, fură uimiți să vadă la tinerii abia căsătoriți o bogăție așa de mare, venită peste noapte. Fratele cel mare bănui că se întîmplase ceva neobișnuit ca fratele lui să poată dobîndi într-o singură zi atîtea bogății. Așa că hotărî să-l supravegheze atent. Fără să bănuie aceasta, fratele cel mic intră într-o cameră alăturată, unde se afla rîșnița de piatră, o învîrti la dreapta și zise :

— Prăjituri, ieșiți afară ! Prăjituri, ieșiți afară !

Îi mai trebuiau prăjituri pentru a le oferi în pachete oaspeților înainte de a-i părăsi casa, cum se obișnuiește în Japonia.

Fratele cel mare văzu totul din locul în care se ascunsese cu dibăcie.

După ce oaspeții plecară și fratele cel tînăr cu soția se duseră la culcare, fratele cel mare se furișă în casă, apoi în camera în care se afla rîșnița de piatră. Fură nu numai rîșnița, ci și un mare număr de prăjituri și de bomboane rămase neconsumate de la ospăț. Fugi pe țărmul mării și, pe plajă, găsi o barcă. Se urcă în ea și vîsli departe în larg cu intenția de a ajunge într-o insulă îndepărtată și de a se îmbogăți cu ajutorul rîșniței.

---

1 Pește cu carnea roșie care crește în apele Japonici.

După un timp îi veni foame și mîncă prăjiturile pe care le furase. Cum acestea erau prea dulci, vru să guste un pic de sare. Luă rîșnița, o învîrti spre dreapta și zise :

— Sare, ieși afară ! Sare, ieși afară !

După ce luă puțină sare vru să oprească rîșnița, dar nu mai putu pentru că nu știa cum. Văzuse la fratele lui mai mic cum o pornește, dar nu și cum o oprește. De aceea rîșnița continuă să producă sare. Produse și iar produse pînă ce barca se umplu cu o grămadă mare de sare și se scufundă împreună cu fratele mai mare cu tot.

Cum nimeni n-a oprit-o, rîșnița a continuat și continuă și acum să se învîrtească spre dreapta și să producă sare, care se topește într-una în apele mării. Se spune că de aceea marea este sărată.

DEGEȚEL

Într-un sat din apropierea orașului Osaka, trăiau odată un bărbat și o femeie. Ei duceau o viață grea și, ca să poată cîștiga cele necesare traiului, munceau toată ziua. Cu toate acestea se iubeau mult, dar erau mîhniți că nu li se îndeplinea dorința de a avea un copil. Se gîndeau în fiecare zi cît de bine ar fi să aibă un băiețel sau o fetiță, fie chiar și de-o șchioapă de mare. Dar în zadar, pierduseră speranța de a mai avea copii.

Într-o zi, pe cînd se întorceau de la statuia lui Jizo, zeul mitologic japonez care iubește și ocrotește copiii mici, li s-a părut că aud niște scîncete în iarba de la marginea drumului. S-au dus la locul de unde veneau scîncetele și au găsit un băiețel micuț, înfășurat într-o pînză roșie. Era așa de mic, că se minunară cum de mai e și viu. Îl luară acasă și-l crescură cu dragoste și grijă ca pe propriul lor copil.

În scurt timp, băiețelul învăță tot ceea ce trebuie să învețe un tînăr destoinic și curajos. Trecură mulți ani și el nu mai crescu deloc, rămase cît un deget și de aceea părinții îi spuseră Degețel.

Dormea pe o saltea cît o batistă de mică și, cînd mama lui îi punea într-o coajă de nucă doar cîteva boabe de orez, se uita

la ele ca la niște cartofi foarte mari și se chinuia mult pînă reușea să le mănînce. Lui Degețel copiii de seama lui îi păreau uriași. Aceștia erau răutăcioși, purtîndu-se cu el cum s-ar fi purtat cu o gîză, ori de cîte ori îl vedeau.

A venit însă timpul cînd n-a mai putut suporta răutățile copiilor și, cu toate că-și iubea tare mult părinții care-l îngrijeau, a hotărît să plece în lume și să-și caute norocul. Așa că se prezentă în fața părinților și le spuse :

— Vă mulțumesc foarte mult că m-ați îngrijit și m-ați învățat numai lucruri bune. Acum trebuie să mă duc în lume și să-mi caut norocul.

Întristați de hotărîrea băiețelului, părinții încercară să-l oprească, spunîndu-i că este prea mic pentru a rătăci singur în lume. Degețel îi rugă însă de mai multe ori. Înduioșați de hotărîrea lui, părinții îi spuseră :

— Bine, te vom pregăti de plecare.

Tatăl luă un ac de cusut, îl ascuți ca pe o sabie și i-l dădu băiețelului, care arăta, cu acul la brîu, ca un samurai adevărat. Îi mai dădu o farfurioară de lemn lăcuit, în loc de barcă, și două bețișoare, în loc de vîsle. Mama îi pregăti de-ale gurii. Merseră cu el la țărm, unde fluviul Yodo se varsă în marea Seto. Aici Degețel își luă rămas bun de la părinți și le spuse că se va întoarce după ce-și va găsi norocul.

Băiețelul puse farfurioara de lemn pe apă, se urcă în ea și vîsli pe fluviul Yodo, spre orașul Kyoto, pe atunci capitala țării. Se luptă multe zile cu valurile și ploile pînă să ajungă în orașul de reședință a împăratului. De cîteva ori era să rămînă fără vîsle, deoarece pești curioși se repezeau la ele crezînd că sînt de mîncat. Și de ce se temu cel mai mult tot nu scăpă. O broască mare lovi bărcuța și o răsturnă. Cum Degețel era însă bun înotător, se îndreptă voinicește, ținîndu-se de bărcuță, spre mal, unde se aflau case mari și arătoase. Ieși din apă pe uscat și văzu bărbați și femei îmbrăcați elegant, samurai cu cîte două săbii mari la brîu și fu uluit de bogăția și splendoarea orașului. Porni neobservat pe străzi, ametit de zgomotul lor și de tot ceea ce descoperea hoinărind prin oraș.

Într-un tîrziu se pomeni în fața unui palat, cu grădini frumoase și cu mulți oameni în ele. Se gîndi că hoinărise destul și merse la intrarea principală a palatului. Se așeză între papucii de lemn din fața ușii și strigă cît putu de tare și de politicos :

— Scuzați-mă ! Este cineva înăuntru cu care să pot sta de vorbă ?

Auzind vocea, o fată din casă veni să vadă cine strigă. Deschise ușa, se uită și nu văzu pe nimeni. Atunci Degețel îi zise :

— Sînt aici ! Aici, jos, lîngă papucii de lemn.

Cînd fata se uită în jos, îi întîlni privirea și zîmbetul prietenos. Fu așa de mirată că îndată fugi să-și anunțe stăpîna. Aceasta veni la intrare și-l întrebă :

— Cum te cheamă, băiețelule ?

— Mi se spune Degețel și am călătorit mult. Vin tocmai de dincolo de Osaka și-mi caut norocul.

Stăpîna îl luă cu grijă de jos și-l duse prințului care locuia în palat. Acesta fu atît de încîntat de micuțul băiețel și de inteligența lui, încît dădu ordin să fie găzduit în palat și să i se dea cea mai aleasă educație. Repede fu îndrăgit de toți cei din palat, dar cel mai mult de fiica prințului. Cu timpul, prințesa cea tînără, de aceeași vîrstă cu Degețel, dar înaltă ca toate fetele, se îndrăgosti de băiețel ca de o păpușică vie. Petreceau aproape tot timpul împreună, iar de la o vreme erau nedespărțiți. Ea se distra cu felul lui de băiat venit de la țară, iar el învăța, treptat, cum să fie galant, curtenitor și cavaler, fără să-și piardă independența cu care era obișnuit.

Într-o zi, prințesa și Degețel se duseră să viziteze un castel vechi și părăsit. Deodată le apărură în față doi uriași. Unul dintre ei avea în mînă un buzdugan fermecat. Cum o văzură pe prințesă, uriașii încercară s-o prindă. Degețel scoase săbioara și-i amenință înțepîndu-i în degetele picioarelor, strigîndu-le :

— Lăsați-o în pace imediat pe prințesă și plecați ! De nu, îmi veți cunoaște ascuțișul sabiei.

Pielea uriașilor era însă așa de groasă că nici măcar nu-i simțeau împunsăturile. Văzînd aceasta, Degețel se urcă repede pe piciorul unuia dintre uriași, apoi pe mîna lui, și-i agită sabia chiar sub nas, ceea ce-l înfurie atît de tare, încît uriașul începu să urle cu gura larg deschisă. În acel moment, Degețel sări în gura uriașului și începu să-i taie limba cu săbioara lui. Cum limba era moale și fragedă, acul o tăie foarte ușor. Surprins de tot ce se întîmplă, acesta îl scuipă pe Degețel drept în ochiul celuilalt urias, dar cu atîta putere, încît îl orbi. Neștiind ce se întîmplă, îngroziți, uriașii o luară la fugă, uitînd de buzduganul căzut la pămînt.

De cum văzuse pe cei doi uriași venind spre ea, prințesa leșinase și căzuse pe iarbă. Degețel o văzu, aduse repede apă rece, o turnă pe fața fetei și curînd ea își reveni. Cum deschise ochii, dădu cu privirea de buzduganul fermecat. Se duse și-l ridică.

— Acum putem rosti o dorinţă, îi spuse ea băieţelului, şi învîrti buzduganul în aer spunînd :

— Vreau ca Degeţel să devină înalt cît mine !

Şi, ca prin minune, de cîte ori prinţesa învîrtea în aer buzduganul, Degeţel creştea cu un centimetru în înălţime. Văzînd aceasta, îl învîrti pînă ce băieţelul ajunse la înălţimea ei. Se îmbrăţişară apoi, bucuroşi şi fericiţi că au scăpat de uriaşi. Merseră la palat şi prinţul fu încîntat să audă cele întîmplate.

Peste cîtva timp Degeţel şi prinţesa se căsătoriră. Trăiră alături de părinţii lor mulţi, mulţi ani fericiţi. În **tokonoma,** o firidă specială aflată în casa lor, în care japonezii păstrează cele mai de preţ obiecte ale familiei, puseră şi săbioara cu care Degeţel alungase pe uriaşi.

MAIMUŢA NĂZDRĂVANĂ

Fiecare din vieţuitoarele pădurii este năzdrăvană în felul ei, dar năzdrăvănii mari cum făcea maimuţica din povestea noastră nici că s-au mai pomenit. Cît era ziua de mare se ţinea numai de ghiduşii, făcea lucruri pe cît de rele, pe atît de primejdioase pentru viaţa ei. Dar nu-i păsa ! De dimineaţa pînă seara uimea prin tot ce făcea pe celelalte maimuţe, care-i spuneau mereu să fie atentă să nu i se întîmple ceva. Ea nici nu voia să le audă.

— Ce ştiţi voi, fricoaselor ! N-aveţi curaj şi nici nu puteţi face ce fac eu ! le răspundea ea colţoasă de fiecare dată.

Într-o zi, maimuţica cea năzdrăvană alerga foarte repede prin pădure, sărea prin cei mai înalţi copaci, se balansa pe cele mai lungi liane şi făcea, neatentă, adevărate salturi mortale. Cînd se repezi să se agaţe de o crenguţă din vîrful unui copac foarte înalt, nu reuşi s-o apuce şi căzu drept într-un mărăcine. Un ghimpe mare şi ascuţit i se înfipse în coadă.

— Auuu !... Auuu !... strigă ea. Mă doare, mă doare răăuuu...

O ţinu aşa într-un văicărit de se speriară toate vieţuitoarele pădurii. Urla ca scăpată din gură de şarpe, pentru că o fi fost ea năzdrăvană, dar se vede că nu era deloc şi curajoasă pe cît se lăuda.

Tocmai cînd se jeluia mai tare, se întîmplă să treacă pe-acolo un bărbier cu briciul de ras la el. Cum îl văzu, maimuţica îi ieşi în cale plîngînd :

— Te rog, dragă bărbierule, scoate-mi cu briciul ghimpele din coadă. M-am înţepat cînd am căzut din copac şi mă doare de mă usucă la inimă.

Bărbierului i se făcu milă de ea, luă briciul şi se pregăti să-i scoată ghimpele. Dar cum ştiţi că nu era deloc curajoasă, cînd bărbierul se apropie de ea cu briciul, maimuţica se înfricoşă din cale afară şi-i zise :

— N-o să mă doară şi mai tare cînd ai să-l scoţi, bărbierule ?

— Dacă ai să m-asculţi, n-o să te doară ! îi răspunse acesta, în timp ce apropia briciul de coadă.

Văzînd lama ascuţită a briciului lîngă coada ei, maimuţica se înfricoşă şi mai tare şi sări cît colo. Luat prin surprindere, bărbierul îi tăie coada, fără să vrea.

Cînd văzu una ca asta, maimuţica se mînie foarte tare şi începu să strige înfuriată la bărbier :

— Priveşte ce mi-ai făcut ! Mi-ai tăiat coada. Acum trebuie să mi-o pui la loc. Dacă nu, te iert numai dacă-mi dai mie briciul tău.

Cum bărbierul nu putu să-i mai pună coada la loc, îi dădu briciul şi-şi continuă drumul, bucuros c-a scăpat de năzdrăvană.

Maimuţica luă briciul şi-o porni prin pădure. Arăta foarte caraghioasă fără coadă, dar era aşa de încîntată de brici, că nici nu se mai gîndea că e bearcă. Merse ea cît merse şi întîlni o femeie care aduna lemne uscate pentru foc. Unele crengi erau prea lungi şi femeia încerca să le frîngă şi să le facă mai scurte, ca să le poată căra mai uşor în spinare. Maimuţica se uită la ea şi, cum abia aştepta să se laude cu briciul, se apropie şi-i zise :

— Priveşte ce brici minunat am ! E foarte ascuţit. Dacă vrei ţi-l dau să tai crengile cu el.

— Mulţumesc foarte mult, dragă maimuţică, îi spuse femeia, şi luă briciul să taie cu ele crengile.

Se ştie însă că briciul de bărbierit nu este făcut şi pentru tăiat crengi, aşa că îl strică imediat, făcîndu-l ca pe un fierăstrău.

Cînd maimuţica văzu una ca asta se înfurie şi-i zise :

— Priveşte ce-ai făcut din briciul meu. Dacă nu mi-l dai înapoi, aşa cum a fost înainte, să-mi dai imediat toate lemnele pe care le-ai adunat pînă acum.

Femeia nu mai putu să repare briciul şi, în locul lui, îi dădu lemnele. Maimuţica luă lemnele şi porni cu ele în spinare prin

pădure. Vă puteți închipui cum arăta ea fără coadă și cu lemnele în spinare. Mergea însă mîndră și nu-i păsa de nimic. După un timp, întîlni o altă femeie care cocea într-un cuptor prăjituri de orez. Cum simți mirosul lor, maimuța, căreia îi plăceau prăjiturile mai mult decît orice pe lume, vru să capete cîteva, și-i zise femeii :

— Ascultă, am niște lemne uscate, foarte bune de foc. Dacă vrei, ți le pot da să coci cu ele prăjiturile.

Femeia fu încîntată să ia lemnele, pentru că ale ei erau verzi și nu ardeau cum trebuie.

— Mulțumesc foarte mult, dragă maimuțică, îi zise femeia, care luă imediat lemnele și le puse pe focul de sub cuptor.

Îndată focul se aprinse și flăcările se întețiră. Maimuțica se uita cît de bine ard lemnele ei, în timp ce femeia băga prăjiturile în cuptor.

— Ce plăcut miroase ! zise maimuțica, lingîndu-și buzele.

În timp ce-i lăsa gura apă, femeia scoase un rînd de prăjituri și bagă altele în locul lor. Cînd să aţîțe focul, își dădu seama că lemnele se terminaseră. Văzînd că lemnele ei uscate se făcuseră scrum, maimuțica se supără foc.

— Privește ! se răsti ea la femeie. Ce-ai făcut din lemnele mele ! Sînt toate numai tăciuni. Cum ai putut face una ca asta ? Să mi le dai înapoi așa cum ți le-am dat, dacă nu, îți iau toate prăjiturile.

— Cum crezi că pot să-ți mai dau înapoi lemnele ? Ai văzut cu ochii tăi cum au ars pe foc.

— Nu mă interesează ! zise maimuțica. Mie trebuie să-mi dai lemnele sau prăjiturile.

Femeia nu mai putut să facă din cenușă lemne, așa că-i dădu, într-o strachină, toate prăjiturile abia scoase din cuptor. Maimuța luă strachina și plecă cu prăjiturile prin pădure. Era foarte caraghioasă fără coadă, dar nu-și mai amintea deloc de ea. Acum era ocupată cu prăjiturile.

Merse ce merse și se întîlni cu un om care avea un gong de aramă. Cum văzu gongul, se gîndi că ar fi tare bine să fie al ei.

— Toată lumea mă va asculta cînd o să bat în el, își zise ea. Cum îi mai rămăseseră cîteva prăjituri, îi spuse omului :

— Ascultă. Am niște prăjituri. Ți le-aș da în schimbul gongului.

Ca să-l convingă îi dădu o prăjitură și omul o mîncă. Era așa de gustoasă că le ceru și pe celelalte.

— Bine ! îi zise el. Ia gongul și dă-mi prăjiturile.

Maimuțica luă gongul și se urcă în cel mai înalt copac din pădure, pe o creangă foarte subțire. Era și mai caraghioasă fără coadă, dar nu-i păsa. Era încîntată de gongul în care bătea cît putea ; începu să cînte cu voce tare, așa de tare că auziră toate maimuțele pădurii.

Sînt maimuțica frumușică,
Cea mai isteață din pădure
Și pentru că am acest gong
Sînt șeful orchestrei !
Bong, bong, bong !
Am avut o coadă frumoasă,
Pe care-am dat-o pe-un brici,
Pe care l-am dat pe niște lemne,
Pe care le-am dat pe niște prăjituri,
Pe care le-am dat pe-un gong,
Pe-un minunat gong !
Bong, bong, bong !

În ochii celorlalte maimuțe ea părea foarte caraghioasă cîntînd și dînd din ciotul de coadă care-i mai rămăsese. Zbenguindu-se, lovi odată gongul așa de tare că se sperie de sunetul lui și se prăbuși din copac, nimerind într-un alt mărăcine. Maimuțele pădurii începură să rîdă în hohote de ea. Veniră, însă, toate și-o ajutară să-și scoată ghimpii care o înțepaseră. De atunci ele o numiră maimuța bearcă.

PERE DE NARA

Au fost odată trei frați. După moartea tatălui, ei au continuat să locuiască cu mama lor pe care o iubeau foarte mult. Într-o zi, mama se îmbolnăvi rău de tot. Cu toate că cei trei feciori îi aduseră medicii cei mai vestiți și doctoriile cele mai bune, ea slăbea văzînd cu ochii. Părea că zilele-i sînt numărate. Frații veniră la patul mamei și o întrebară :

— Cum te mai simți și ce ai mai vrea să mănînci, iubită mamă ?

— Tot așa ! Aș vrea însă să mănînc pere de Nara ! le spuse ea, pe care le găsiți sus, în munți.

Feciorii aflaseră de mult că perele de Nara sînt foarte gustoase, dar se temeau să plece să le aducă, pentru că acolo locuia un monstru fioros și toți cei care se avîntaseră să ajungă la ele nu se mai întorseseră niciodată. Hotărîți să îndeplinească dorința mamei, cei trei frați îi promiseră că-i vor aduce pere de Nara.

Primul care plecă după ele fu fratele cel mare, Taro. Luă un coș în spate și porni spre munți. Merse ce merse pînă ajunse la niște stînci înalte pe care stătea o femeie.

— Unde te duci, tinere ? îl întrebă aceasta.

— Să caut pere de Nara, dar nu știu unde să le găsesc, îi răspunse el.

Femeia îl avertiză, zicîndu-i :

— Să știi că în munți locuiește un monstru fioros care te va înghiți imediat ce te va vedea. Ar fi mai bine să te întorci acasă.

— Nu, nu pot. Trebuie să ajung în munți cu orice preț. Mama mea este grav bolnavă și dorește mult să mănînce pere de Nara. Te rog, arătă-mi drumul spre aceste fructe, o rugă Taro pe femeie.

— Dacă ești hotărît să ajungi la ele, ascultă-mă. Mergi drept înainte pînă ce drumul se desparte în trei. Acolo se află trei bambuși. Frunzele lor se vor îndoi la cel mai mic vînt către drumul cel mai îngust și mai accidentat. Pe acela trebuie să mergi mai departe. În nici un caz să n-o iei pe unul din celelalte două.

Pe drum Taro se gîndi că nu are importanță pe ce drum o apuci. Cînd ajunse la cei trei bambuși, nu ținu seama de sfatul femeii și o porni pe drumul cel mai larg și mai puțin accidentat. Nu merse mult și o cioară se și așeză în calea lui :

— E mai bine să nu mai continui drumul. Ai greșit. Întoarce-te și ia-o pe altul.

Fără să țină seama de sfatul ciorii, Taro ținu mai departe tot drumul cel larg și mai puțin accidentat. Merse ce merse și ajunse la un copac pe care se cățăraseră niște vrejuri de tigvă. Acestea îi șoptiră :

— O să-ți pară rău dacă ai să continui să mergi pe acest drum !

El nu luă în seamă nici acest sfat și merse înainte pînă ajunse la un lac. Pe cealaltă parte a lacului, văzu perii de Nara. Încîntat că-i găsise, Taro o luă spre ei, alergînd de-a lungul malului.

Iar, cum i se reflectă umbra în lac, auzi un muget înfiorător. Îl văzuse monstrul, care ieşi din apă, îl înşfăcă şi-l înghiţi imediat.

După zile de aşteptare în zadar, ca Taro să se mai întoarcă, cei doi fraţi vorbiră între ei şi hotărîră ca Jiro, cel mijlociu, să meargă în munţi, după frate-său şi după perele de Nara. Acesta plecă şi, ca şi Taro, nu luă în seamă sfaturile femeii de pe stîncă, nici pe cele ale ciorii şi ale vrejului de tigvă. De aceea, îndată ce ajunse la lac fu înghiţit de monstru, cum fusese înaintea lui şi Taro.

Fratele cel mic, Saburo, aşteptă ce aşteptă, şi după un timp hotărî să plece şi el în munţi. Ca şi Taro şi Jiro întîlni pe aceeaşi stîncă femeia căreia-i povesti cum fraţii lui mai mari, plecaţi în munţi să-i aducă mamei lor, grav bolnavă, pere de Nara, nu s-au mai întors. Ceva se petrecuse cu ei.

— Asta li s-a întîmplat — îi zise femeia — pentru că nu m-au ascultat şi nu au făcut ce le-am spus. Aşa că, dacă vrei să găseşti pere de Nara, trebuie să-mi urmezi sfatul.

Zicîndu-i şi lui ce le spusese şi fraţilor mai mari, şi văzîndu-l că este mai ascultător, îi dădu şi o sabie.

Saburo luă sabia, mulţumi şi plecă.

La răscrucea de drumuri el o apucă pe drumul cel mai îngust şi mai accidentat, către care vîntul îndoia frunzele celor trei bambuşi, aşa cum îi spusese femeia. Merse ce merse şi în cale îi apăru o cioară care-l călăuzi să nu se rătăcească printre stîncile abrupte. Curînd dădu peste un pîrîiaş pe care văzu cum pluteşte o pară de Nara, mare şi frumoasă cum nu mai văzuse niciodată. O luă în susul pîrîului şi ajunse într-o livadă de peri de Nara. Dincolo de livadă se afla un lac mare şi adînc.

Cînd Saburo se îndreptă spre peri, auzi nişte şoapte în aer, rostite de pomi :

— Dacă urci în pom pe partea dinspre miazăzi, umbra ta va cădea pe lac şi vei fi văzut şi înghiţit de monstru ; dacă urci pe partea dintre miazănoapte, monstrul nu-ţi poate vedea umbra şi eşti în siguranţă.

Saburo ascultă de şoaptele pomilor, se urcă pe partea dinspre miazănoapte şi începu să culeagă pere. Adună multe fructe şi, cînd să se dea jos, puse piciorul din greşeală pe o creangă mai subţire, care se lăsă mult spre miazăzi. Umbra lui căzu pe apa lacului şi, deodată, monstrul ieşi din apă cu gînd să-l înghită, aşa cum îi înghiţise pe Taro şi Jiro.

Iute la minte, Saburo își aduse aminte de sabia primită de la femeia de pe stîncă. O scoase repede din teacă și lovi cu putere monstrul, rănindu-l grav. Îl mai izbi odată și-l tăie de nu se mai putu mișca. Se făcu liniște și Saburo auzi voci care veneau din pîntecele monstrului.

Îl despică cu sabia și găsi acolo pe Taro și pe Jiro, mai mult morți decît vii.

Fericit că a putut răpune monstrul și și-a salvat frații, Saburo umplu coșul cu pere de Nara și cu toții se întoarseră acasă. Îndată ce mîncă din pere, mama lor se însănătoși complet și trăiră, după aceea, o viață fericită, putînd să meargă oricînd la munte și să aducă acasă din delicioasele pere de Nara.

MAIMUȚA ȘI COPILUL

Într-un sat din insula Kyushu, trăia odată un pescar tînăr, harnic și cinstit. Se căsătorise cu o fată frumoasă și împreună erau tare fericiți. Fericirea lor era cu atît mai mare cu cît, de mai multe luni aveau un băiețel, care creștea văzînd cu ochii, sănătos și vioi.

Ca să-și agonisească cele necesare traiului, bărbatul pleca în fiecare dimineață să pescuiască în largul Mării Japoniei. Femeia rămînea acasă să se ocupe de gospodărie. Ea nu stătea deloc cît era ziua de mare, făcînd treburile casei, cu copilul în spate.

Într-o dimineață, în timpul refluxului, adică atunci cînd apa mării se retrage pentru puțin timp, lăsînd plaja descoperită, femeia își luă copilul în spate și plecă la țărmul mării, împreună cu alți săteni, pentru a culege scoici. Pe cer nu era nici pic de nori. Soarele mîngîia cu razele lui calde oamenii ieșiți pe nisipul de la țărm, presărat de scoicile rămase după retragerea apei.

Nevasta pescarului puse copilul pe o piatră mare, rugă băiețelul unui vecin să aibă grijă de el și plecă cu ceilalți după scoici. Cum mergea ea cu privirea încordată să adune cît mai multe scoici, dădu peste o maimuță care se zvîrcolea pe nisip de parcă s-ar fi jucat de una singură. „Cum oare o fi ajuns maimuța asta aici ? O fi venit poate din muntele din apropiere“ — își zise femeia în gînd și se adresă apoi oamenilor din jurul ei :

— Priviți ! O maimuță. Ce-o face singură pe nisip ? Hai să vedem, le zise ea.

Cum o auziră, mai mulți dintre cei ce culegeau scoici plecară spre maimuță. Aceasta îi vedea cum se îndreaptă spre ea, dar nu fugea. Intră în panică, dar rămase pe loc, smucindu-se cu labele în nisip. Se părea că nu mai poate să se desprindă de ceva de care era strîns legată.

— Ce i s-o fi întîmplat ? De ce oare nu fuge ? — zise femeia.

Cînd se apropiară de ea, înțeleseră totul. Laba maimuței era prinsă între cochiliile unei scoici foarte mari.

— Aha !... Asta era — spuse femeia. A încercat să scoată carnea scoicii din cochilie și scoica i-a prins laba. Trebuie s-o doară foarte tare.

Maimuța se străduia în disperare să-și scoată laba, iar scoica se afunda în nisipul îmbibat cu apă. Lupta era cît se poate de aprigă și tuturor le stîrni interesul. Se uitară uimiți la duelul dintre maimuță și scoică și urmăriră cum scoica încerca să îngroape în nisip laba maimuței. Priviră ce priviră și, deodată, unul dintre cei veniți cu femeia luă o piatră mare și se repezi la maimuță.

— Lăsați-mă s-o omor ! Trebuie să plătească, pentru că ele, maimuțele, sînt acelea care vin și ne distrug recoltele.

Femeii însă i se făcu milă de maimuță și se rugă de omul cu piatra să-i cruțe viața.

Trecuse destul timp de cînd maimuța se tot lupta cu scoica sub privirile atente ale femeilor și bărbaților adunați în jur. Marea începuse să crească, datorită refluxului, și valurile ajungeau pînă la locul unde se aflau scoica și maimuța. Se vedea bine că lupta devenea tot mai grea pentru maimuță. Începea s-o acopere apa și îi era din ce în ce mai greu să se lupte. Mulți dintre cei aflați la fața locului plecară spre casele lor, convinși că maimuța nu mai are nici o scăpare, și că apa mării o va îneca în curînd. Femeia însă, avînd inima bună, se duse, deschise scoica, scoase laba maimuței și, în loc să culeagă scoica, o îngropă în nisip.

— Ia aminte, maimuțico, zise femeia, să nu mai strici niciodată recoltele sătenilor.

Cum se văzu liberă, maimuța se repezi, pe neașteptate, la piatra cea mare, luă copilul femeii și dispăru cu el în fugă spre pădure.

Uimită și mîniată de fapta maimuței, femeia se luă după ea, strigînd cît o ținea gura să-i dea copilul înapoi. Oamenii care mai rămăseseră pe plajă, porniră imediat, împreună cu femeia, după

maimuță, învinuind-o pe biata mamă că nu făcuse bine cînd hotărîse să-i cruțe viața. Și de ce se ținea după ea, de aceea maimuța fugea cît putea de ei. Urmărirea maimuței, care ținea copilul strîns în brațe și fugea cît o duceau picioarele, continuă pînă în pădure. Aici, alergă printre arbori pînă ajunse la un copac înalt în care se urcă cît ai clipi din ochi. Cînd mama și ceilalți oameni ajunseră la copac, ea era deja sus, în vîrf, și ședea pe o creangă, fără ca bieții oameni să mai poată face nimic altceva decît să se uite la ea. Unul dintre ei se întoarse în fugă în sat să-i vestească tatălui copilului cele întîmplate.

Între timp, maimuța, ținînd copilul la piept cu laba dreaptă, trase cu laba stîngă o creangă spre ea. Surprins de mișcările violente ale maimuței, copilul începu să plîngă. Biata mamă privea de jos pericolul în care se afla copilașul ei și simțea că îi sare inima din piept de teamă că va cădea de la o așa de mare înălțime și va muri.

Chiar atunci, un vultur mare apăru deodată dinspre piscul muntelui. Oamenii începură să se agite de teamă că vulturul va răpi copilul de la maimuță și-l va mînca. Mama nu mai putu îndura să vadă ce se întîmplă cu pruncul ei, închise ochii neputincioasă și se rugă din inimă pentru salvarea copilului, în timp ce ceilalți oameni strigau cît puteau să alunge vulturul. Acesta se roti de mai multe ori deasupra copacului și cînd se repezi cu viteză foarte mare la maimuță, aceasta dădu drumul crengii pe care o ținea îndoită cu laba stîngă. Revenindu-și la loc, creanga lovi cu putere vulturul în cap și-l omorî pe loc. Îndată căzu la pămînt ca un bolovan. Apoi, maimuța trase din nou creanga și cînd veni al doilea vultur și se repezi la copil, îi dădu din nou drumul și-l ucise într-o clipită ca și pe primul. Oamenii de jos priviră îngroziți această luptă neobișnuită. În scurt timp, sub copac zăceau morți toți cei șase vulturi care veniseră să răpească copilul.

Așteptă un timp și cînd pericolul trecuse, maimuța se dădu repede jos din copac, puse copilul ușor pe pămînt și se urcă din nou pe crengi. Oamenii pricepură, în sfîrșit, purtarea maimuței cînd luase copilul de pe piatră. La sosirea păscarului, tatăl băiețelului, toată lumea era fericită. Îi povestiră cele întîmplate, zicîndu-că, în timp ce se lupta cu scoica, pe plajă, maimuța observase vulturii pîndind prilejul de a răpi copilul de pe piatra cea mare. Îndată ce fusese eliberată din strînsoarea scoicii, ea se hotărîse să salveze copilul și să-i mulțumească, în acest fel, femeii care o scăpase de la moarte.

BUMBUKU

Era odată un bătrîn, foarte respectat de cei ce-l cunoşteau pentru că ştia multe lucruri folositoare. Îi ajuta pe toţi ori de cîte ori putea şi era tare bun la suflet. Bătrînul avea o pasiune ştiută de toată lumea : îi plăcea mult să tot bea ceai. Pentru el, băutul ceaiului era o adevărată ceremonie, iar vasele în care-l prepara şi ceştile din care-l bea trebuiau să fie frumoase şi curate. Aproape niciodată nu se mulţumea cu ceaiul preparat de alţii, de aceea se obişnuise să şi-l facă singur în vase alese de el şi cu care se lăuda tuturor, pe bună dreptate.

Într-o zi, plimbîndu-se el printr-un bazar de mărfuri vechi, găsi un ceainic de fier ruginit, a cărui frumuseţe bătrînul o observă sub rugina care-l acoperea. De aceea, fără să mai şovăie îl cumpără şi-l duse acasă. Îl curăţă de rugină, îl lustrui şi apoi chemă pe cei trei fii ai săi.

— Priviţi ce ceainic minunat am cumpărat. Îndată vom fierbe în el apă şi vom bea un ceai delicios.

Îl umplu cu apă, îl puse pe pirostiile de pe jeraticul de cărbuni şi aşteptară cu toţii să se fiarbă. Cînd începu să se încălzească, se întîmplă un lucru foarte ciudat. Sub ochii lor, ceainicului îi crescură un cap, o coadă stufoasă şi patru picioare de bursuc.

— Aoleu ! Aoleu !... E fierbinteeee... Mă frige... Mă frigeee... începu să strige ceainicul cu voce omenească, în timp ce sări de pe foc şi o luă la fugă prin cameră.

Toţi înmărmuriră. Bătrînul, care nu voia să-şi piardă ceainicul, îşi reveni şi strigă la feciorii lui îngroziţi de ce văd :

— Repede ! Repede ! Prindeţi-l !

Un băiat apucă o mătură, altul cleştele de foc şi celălalt o lingură mare. Toţi trei se luară după ceainic şi-l fugăriră pînă-l prinseră. Cum puseră mîna pe el, capul, coada şi cele patru picioare de bursuc îi dispărură ca prin farmec şi din nou se transformă într-un ceainic obişnuit.

— Ciudat ! Foarte ciudat ! spuse bătrînul. Trebuie să fie un ceainic fermecat aducător de nenorociri. Nu cred că ne trebuie aşa ceva în casă. Ar fi mai bine să ne scăpăm de el cît mai repede.

Îl puseră undeva într-un colţ al bucătăriei şi nu se mai atinseră de el pînă cînd veni pe strada lor un negustor de vechi-

turi. Bătrînul îi ieşi în cale şi îl vîndu pe un preţ de nimic, mulţumit că s-a scăpat de el.

Negustorul se întoarse acasă, bucuros că a făcut o afacere bună. Se uită la ceainic satisfăcut că va cîştiga ceva bani, revînzîndu-l, şi se culcă. Era linişte deplină şi adormi adînc. Deodată îl treziră din somn nişte strigăte :

— Negustorule ? Hei, negustorule ?

Omul deschise ochii buimăcit de somn şi întrebă :

— Da, eu sînt. Cine mă strigă ?

— Eu ! Eu ! Nu mă vezi că este întuneric.

Negustorul se ridică în capul oaselor şi aprinse o lumînare. La lumina ei văzu ceainicul stînd pe perna de pe care abia îşi ridicase capul. Avea din nou cap, coadă stufoasă şi patru picioare de bursuc. Foarte mirat, negustorul îl întrebă :

— Nu eşti tu ceainicul pe care l-am cumpărat astăzi de la bătrîn ?

— Ba da, eu sînt, răspunse el, dar nu sînt un ceainic obişnuit. Sînt, în realitate, un bursuc transformat în ceainic şi mi se spune Bumbuku, ceea ce înseamnă noroc. Bătrînul m-a pus pe foc şi m-a fript. Dacă tu ai să te porţi frumos cu mine, ai să mă hrăneşti bine şi n-ai să mă pui niciodată pe foc, te voi ajuta la nevoie.

— Foarte curios, spuse negustorul, venindu-şi în fire de-a binelea. Mă gîndesc, cum ai putea tu să mă ajuţi, de pildă, să cîştig bani ?

— Foarte simplu. Eu ştiu toate şiretlicurile, spuse bursucul, unduindu-şi coada stufoasă. Tu nu trebuie să faci nimic altceva decît să dai un spectacol cu mine şi să vinzi bilete celor care vor să mă vadă făcînd scamatorii.

Negustorul găsi că ideea e bună şi chiar a doua zi construi un mic teatru în curtea casei sale şi puse la intrare un afiş mare pe care scria : BUMBUKU, CEAINICUL FERMECAT AL NOROCULUI ŞI SCAMATORIILE LUI EXTRAORDINARE.

În fiecare zi, tot mai multă lume venea să-l vadă pe Bumbuku. Negustorul vindea bilete la casă şi, după ce se ocupau toate locurile în sală, intra în teatru şi începea să bată toba. Bumbuku apărea, dansa şi făcea tot felul de acrobaţii. Spectatorii îl plăceau cel mai mult atunci cînd traversa sala pe o frînghie subţire, ţinînd într-o mînă o umbrelă de soare şi în cealaltă un evantai. Era un număr extraordinar şi spectatorii îl aplaudau îndelung. După fiecare spectacol, bursucul primea prăjituri

de orez delicioase. Tot vînzînd bilete, negustorul a devenit, după un timp, foarte bogat și, într-o zi, ia spus lui Bumbuku :

— Trebuie să fii foarte obosit făcînd atîtea acrobații și scamatorii în fiecare zi. Am strîns banii de care am nevoie. N-ai vrea să te duci înapoi la bătrînul de la care te-am luat și să stai liniștit ?

— Sînt, într-adevăr, puțin obosit și chiar mi-ar place să mă odihnesc un timp. Dar bătrînul de la care m-ai luat m-ar pune din nou pe foc și nu mi-ar da niciodată prăjituri de orez delicioase așa cum îmi dai tu.

— Las' pe mine ! îi spuse negustorul.

În dimineața următoare, acesta luă pe Bumbuku, o mare sumă de bani, un coș din prăjiturile de orez favorite și-l duse la casa bătrînului. Îi explică acestuia tot ceea ce se întîmplase cu el între timp și-i dădu banii cu care venise, rugîndu-l să-l lase pe ceainic să trăiască liniștit, să se hrănească cu prăjiturile de orez ca cele aduse de el și să nu-l mai pună niciodată pe foc.

— Bineînțeles, spuse bătrînul cel bun. Dacă aș fi știut că este un ceainic fermecat al norocului, nu l-aș fi pus niciodată pe foc, am crezut însă că este un aducător de nenorociri, de aceea l-am și vîndut. Acum, cînd știu, am să-l adăpostesc în camera cu lucruri de preț.

Bătrînul, împreună cu cei trei feciori ai lui și cu negustorul, îl așezară pe Bumbuku pe un piedestal și alături de el, pe un alt piedestal, puseră prăjiturile de orez. Ei nu l-au mai pus niciodată pe foc și astfel bursucul, transformat în ceainic, s-a odihnit liniștit și fericit timp îndelungat, fără să se mai teamă de cineva, primind mereu prăjituri de orez delicioase. De atunci bătrînul și feciorii săi aveau noroc în tot ceea ce făceau.

PĂIANJENUL ȚESĂTOR ȘI ȘARPELE

Povestea pe care v-o spun acum este atît de veche, încît nimeni nu mai știe unde s-a întîmplat. Se spune doar că trăia cîndva un biet țesător de pînză pe care-l chema Eisaku. Cînd nu lucra la război, el muncea în grădina casei. Tăia iarba dintre flori și aranja nisipul și pietrele cum se pricepea el mai bine.

— Într-o zi, în timp ce muta pietrele dintr-un loc în altul, dădu peste un şarpe mare ce se pregătea să-nghită un păianjen. Luă sapa şi-l zvîrli cu ea într-o parte, iar păianjenul fugi şi se ascunse în iarbă. Eisaku avu impresia că păianjenul se opri o clipă şi se înclină spre el mulţumindu-i că-i salvase viaţa.

Lucrînd aşa de mult în grădină, mai găsise şi altă dată şerpi şi păianjeni, de aceea întîmplarea i se păru obişnuită şi nu-i dădu atenţie. Trecură cîteva zile şi ţesătorul uită de ea.

Într-o zi, foarte de dimineaţă, cineva îl strigă din stradă.

— Eisaku san !? Eisaku san !?

Ieşi din casă în curte şi văzu la poartă o fată neasemuit de frumoasă.

— Am auzit că aveţi nevoie de cineva să vă ţească pînză pentru kimono, îi spuse ea. N-aţi vrea să mă lăsaţi pe mine să locuiesc la dumneavoastră şi să ţes pînză ?

Eisaku fu bucuros deoarece avea nevoie de o fată care să-i ţese pînză. Cum venise tocmai la timp, o invită înăuntru şi-i arătă camera unde era aşezat războiul de ţesut. Fata se şi apucă de lucru. Seara, Eisaku veni să controleze ce-a lucrat şi fu foarte mirat să vadă că fata ţesuse opt bucăţi lungi de pînză pentru opt kimonouri. Nu mai cunoscuse nici o ţesătoare care să lucreze atît de repede.

— Sînt nedumerit. Cum de-ai putut să ţeşi atît de mult şi de bine într-o singură zi ?

— Nu trebuie să mă mai întrebi niciodată şi nici nu trebuie să te uiţi vreodată în cameră atunci cînd eu lucrez, îi răspunse fata.

Curios din cale-afară să afle cum face totuşi fata de ţese atît de mult şi de bine, Eisaku se duse într-una din zile la fereastră şi privi pe furiş în cameră. Ce văzu înăuntru îl ului. În război nu era fata, ci un păianjen mare, care ţesea foarte repede cu cele opt picioare ale lui şi cu firul care-i ieşea din gură. Îl privi foarte atent şi-şi dădu seama că era chiar păianjenul pe care-l salvase el din gura şarpelui în grădină, cu cîteva zile în urmă, cînd mutase pietrele dintr-un loc în altul. Înţelese totul. Păianjenul, ca să-i mulţumească lui Eisaku, se transformase într-o fată tînără şi frumoasă şi venise să-i ţese pînză. El înghiţea bumbacul, îl torcea fire în stomac şi apoi îl ţesea cu cele opt picioare foarte, foarte repede.

Eisaku fu mulţumit de ajutorul păianjenului. Văzu însă că bumbacul se termină şi, în dimineaţa următoare, plecă în satul cel mai apropiat, din partea cealaltă a muntelui, să aducă altul.

Cumpără o legătură mare de vată, o luă în spinare și porni spre casă.

Urcînd și coborînd pe drumul de munte, Eisaku obosi și se așeză pe iarbă să se odihnească. În acest timp, același șarpe din gura căruia salvase păianjenul, veni pe ascuns și se furișă în bumbacul din legătura lui. Eisaku nu văzu nimic. Cînd se simți mai odihnit, se sculă, luă legătura cu bumbacul și cu șarpele în ea, plecă acasă și i-o dădu țesătoarei. Cum bumbacul pe care-l mai avea era pe terminate, fata se bucură, luă legătura și-o duse în camera de lucru. Se încuie pe dinăuntru, se transformă din nou în păianjen și începu să înghită repede bumbacul, de parcă era ceva foarte gustos, și să-l toarcă în fire foarte subțiri. Și mîncă, mîncă pînă ajunse la fundul legăturii. Deodată apăru și șarpele cu gura larg deschisă, gata să înghită păianjenul. Acesta se sperie așa de tare, că sări pe fereastră. Șarpele se luă repede după el. Cum păianjenul mîncase mult bumbac nu putu alerga prea repede și fu ajuns de șarpe, care deschise din nou gura mare să-l înghită. Dar chiar în acel moment se întîmplă ceva neobișnuit.

Bătrînul Soare urmărea de pe cer ce se întîmplă. El știa cît de bun fusese păianjenul cu Eisaku și i se făcu milă de micuța gînganie. Îi trimise o rază de soare care se prinse de firul de bumbac ce ieșea din gura păianjenului. Pe această rază păianjenul se ridică sus, în cer, unde șarpele nu-l mai putu ajunge.

Recunoscător Soarelui că-i salvase viața, cu bumbacul din stomac păianjenul țesu nori frumoși pe cer. Așa se face că norii sînt moi și albi ca bumbacul, iar păianjenul și norii poartă în Japonia, același nume — KUMO.

OMUL CU BONETA ROȘIE

Un om sărac și cinstit din Japonia se odihnea liniștit, departe de casă, sub un copac înalt și umbros. Era vară și un vînt călduț sufla ușor. Pe nesimțite, îl fură somnul și adormi adînc. În vis i se înfățișă un bătrîn cu barbă albă și cu o bonetă roșie în mînă, care-i spuse :

— Omule ! Vreau să te răsplătesc pentru hărnicia și cinstea ta cu această bonetă roșie. Cînd ai s-o porți pe cap, vei

înțelege ce vor să spună păsările cînd ciripesc și copacii cînd foșnesc, ca și cînd ți-ar vorbi oameni, nu păsări sau copaci.

Îi întinse boneta, îl rugă s-o ia și apoi dispăru tocmai cînd era gata să-i mulțumească. Cum se trezi din somn, surprins, omul văzu lîngă el aceeași bonetă roșie din mîinile bătrînului ce i se arătase în vis. O luă încîntat, o ascunse sub kimono și porni cu ea spre casă, gîndindu-se la această întîmplare ciudată. Se grăbi tare și, în curînd, obosi. Ca să se odihnească puțin, se așeză sub un copac umbros de pe marginea drumului. Nu stătu mult și o cioară veni dinspre răsărit și se așeză pe creanga copacului de deasupra lui. După cîtva timp veni, dar dinspre apus, o altă cioară, și se așeză pe aceeași creangă. Cum se văzură una alături de cealaltă, cele două păsări începură să croncănească, de parcă s-ar fi așezat la taifas.

Mulțumit că are ocazia să încerce boneta roșie, omul o scoase și, cum și-o puse pe cap, înțelese tot ce-și spuneau cele două ciori.

— Dragă cioară de la răsărit, a trecut mult timp de cînd ne-am văzut ultma oară. Sînt ceva vești noi în satul tău ? întrebă cioara care venise ultima și se așezase pe creangă.

— Păi, dragă cioară de la apus, într-adevăr nu ne-am văzut de mult. Nu prea am vești noi — zise cioara care venise prima pe creangă. Oooo... ba ar fi ceva. Primarul satului de la răsărit este de cîtva timp foarte bolnav. Și să vezi tu că boala i-a venit din cauza unui șarpe care a rămas prins între lemnele de la podeaua hambarului, cînd a fost construit acum cîteva zile. De atunci șarpele se zbate să scape din strînsoare, dar nu reușește și tare se chinuie de durere. Îți dai seama cît de stupizi sînt oamenii ăștia că nu înțeleg nici măcar acest lucru. Nu crezi că e păcat ? încheie ea istorisirea, mulțumită că surata ei o aproba dînd din cap.

După o scurtă pauză, cioara de la răsărit o întrebă pe cioara de la apus :

— Spune-mi, te rog, tu ai vreo noutate din satul tău ?

— Păi, zise ea sfătoasă, aș avea ceva asemănător. Fata primarului din satul de la apus este, de asemenea, bolnavă grav și stă numai în pat. Cînd primarul a construit o cameră pentru ceremonia ceaiului, a pus-o pe rădăcina unui chiparos. De atunci, cînd plouă, apa de pe frunzele chiparosului se prelinge pe crengile copacului, se scurge în pămînt, dar nu ajunge și la rădăcina rămasă sub camera de ceremonie a ceaiului. Din această cauză

chiparosul se ofileşte văzînd cu ochii, dar nu moare. Mai mult, primăvara, cînd chiparosul este pe cale de a înflori, bobocii lui cad veştezi la pămînt şi sărmanul copac se află tot timpul în agonie. Nu poate să moară, dar nici să trăiască şi, din cauza lui, fiica primarului s-a îmbolnăvit. Ce proşti sînt oamenii ! Nu înţeleg nici măcar acest lucru — încheie cioara de la apus, de asemenea mulţumită că vecina ei avea aceeaşi părere despre oameni.

După ce ascultă conversaţia dintre cele două ciori, omul se întoarse acasă fericit că avea o bonetă miraculoasă. În ziua următoare se duse în satul de la răsărit, se opri în faţa casei primarului şi începu să strige ca să fie auzit de toată lumea :

— Ghicesc norocul, ghicesc viitorul oricui. Ştiu să tămăduiesc orice boală.

Aşa cum se aştepta, un slujbaş al primarului ieşi din casă şi-i zise :

— Vrăjitorule ! Stăpînul nostru este bolnav şi nu se face bine cu nici o doctorie. N-ai putea să ne spui ce să facem ca să-l însănătoşim ?

Omul intră în casa primarului cu aerul unui mare vrăjitor, se prefăcu că se gîndeşte şi apoi îl întrebă pe primar :

— Aţi construit recent un hambar, nu-i aşa ?

— Da, îi răspunse acesta.

— Ei bine. Cînd a fost construit, un şarpe a fost prins, din greşeală, între scîndurile de sub podea şi, bietul de el este încă viu, dar în agonie. Trebuie să-l eliberaţi şi aceasta va vindeca cu siguranţă boala dumneavoastră.

Primarul trimise imediat după tîmplar. Acesta veni, desfăcu podeaua şi găsi, într-adevăr, şarpele aproape strivit între lemnele podelei. Cum îl eliberă, primarul se însănătoşi ca prin minune. Foarte încîntat, acesta îi dădu omului o sumă mare de bani şi-l lăudă celor din jur.

În ziua următoare, omul cu bonetă roşie merse în satul de la apus şi, prezentîndu-se aşa cum făcuse în satul de la răsărit, fu invitat în casa primarului cu rugămintea de a încerca să afle cauza bolii fiicei acestuia. Acceptă cu plăcere, intră în casă, călcînd cu acelaşi aer de mare vrăjitor, şi ceru să rămînă peste noapte în camera de ceremonie a ceaiului. După miezul nopţii, deşi nu era nici un pic de vînt, auzi nişte freamăte. Îşi puse boneta roşie pe cap şi deschise uşa uşor. Înţelese imediat conversaţia dintre chiparosul cu rădăcina sub camera în care se afla şi un brad din apropiere.

— Cum te simiţi, dragă chiparosule ? îl întrebă bradul. Cred că în primăvară se vor întîmpla lucruri bune. Nu dispera, mai rezistă puţin ! îi zise el.

Auzi apoi cum un stejar îi adresă chiparosului cuvinte similare de încurajare, cum alţi şi alţi copaci din jur îl îmbărbătară toată noaptea. Omul cu bonetă roşie înţelese tot ce vorbiseră copacii între ei.

Dimineaţa le spuse celor din casa primarului :

— Scoateţi rădăcina chiparosului care a rămas sub camera de ceremonie a ceaiului şi transplantaţi-o afară, în grădină. Dacă faceţi asta, boala fiicei primarului se va vindeca imediat.

Îndată ce făcură cum le spuse omul cu bonetă roşie, fata se însănătoşi pe loc, spre surpriza tuturor. Foarte mulţumit, primarul îi dădu omului cu bonetă roşie o sumă mare de bani şi cadouri.

În scurt timp despre faptele lui se află peste tot şi, mulţumită bonetei roşii, omul a putut duce o viaţă fără griji, pînă la sfîrşitul zilelor. Nimeni nu a reuşit să afle nimic despre boneta roşie fermecată, care şi-a pierdut puterea imediat după moartea lui, nemaiputînd fi folosită de nici un alt om.

MONŞTRII DIN O-E YAMA

În munţii înalţi din insula mare a Japoniei, trăiau odată nişte monştri, uriaşi şi fioroşi, care torturau oamenii. Ei veneau, noaptea, în oraşul Kyoto, pe atunci capitala ţării, şi pîndeau la poarta Rashomon. Cu ghioage colţuroase, atacau oameni, răpeau femei, copii şi-i duceau în castelul lor ascuns sus, în munţii O-e Yama. Locuitorii oraşului Kyoto trăiau îngroziţi de teama acestor monştri teribili.

Cînd n-au mai putut îndura mîrşăviile acestora, ei au mers la Shiroo, comandantul armatei imperiale, şi i-au cerut să trimită pe cel mai viteaz samurai al său, căpitanul Tsuna, să alunge monştrii. Samuraiul se duse la poarta Rashomon şi se aşeză la pîndă. Aşteptă, aşteptă, dar nu simţi nici o mişcare pînă noaptea tîrziu. Era o linişte adîncă şi, cum stătea el cu urechile ciulite şi cu ochii în patru să vadă tot[illegible] întuneric apăru o femeie ce

se apropie de el zîmbind prietenește și-l întrebă ce face acolo în toiul nopții. Samuraiul Tsuna îi răspunse cu curaj :

— Am venit aici să ucid monștrii care terorizează locuitorii orașului...

Nu termină să-i răspundă și deodată femeia se transformă într-un nor negru ce se ridică deasupra samuraiului. Din nor ieși o mînă mare întinsă și gata să-l apuce de gît. Samuraiul scoase repede sabia din teacă și, înainte de a fi sugrumat, tăie mîna monstrului cu o singură lovitură fulgerătoare. O luă și se duse la căpetenia Shiroo, căruia îi raportă cele întîmplate și-i arătă mîna. După aceasta plecă acasă și puse mîna într-o cutie specială.

Peste cîteva seri, o bătrînă distinsă, cu părul alb și îmbrăcată într-un kimono scump, veni la casa samuraiului Tsuna. Îl lăudă pentru vitejia arătată la poarta Rashomon, spunîndu-i că era deja faimos în tot orașul.

— Am venit să văd și eu mîna aceea de monstru, îi spuse ea, după ce fu convinsă că-i cîștigase încrederea, lăudîndu-l într-una cu cuvinte alese. Pot s-o văd ?

Samuraiul fu încîntat să arate mîna monstrului. Cum o văzu, înainte ca el s-o poată opri, ea se repezi, înșfăcă mîna, și, transformîndu-se în monstru, dispăru în noaptea întunecoasă, strigînd de se cutremura casa :

— În sfîrșit, mi-am recăpătat mîna !

Vestea celor întîmplate ajunse la urechile împăratului care-l chemă pe Shiroo și-i ordonă să plece cu o expediție în munții O-e Yama și să distrugă monștrii fioroși. Căpetenia Shiroo chemă cinci dintre cei mai viteji samurai ai săi și le spuse că trebuie să meargă împreună să ucidă monștrii care fac atîta rău capitalei japoneze. Se deghizară în pelerini și plecară în munți. Trecură strîmtori periculoase, escaladară stînci abrupte pînă ajunseră la peșteră. Aici întîlniră un bătrîn sihastru cu barbă albă și lungă, care parcă-i aștepta. Cum îi văzu, îi invită să stea jos, pe niște pietre, și-i întrebă unde merg. Shiroo îi povesti bătrînului scopul călătoriei și-l rugă să le spună care este drumul spre castelul monștrilor uriași. Sihastrul le spuse bucuros tot ce știa și le dădu un ulcior mare, plin cu vin.

— Vinul din acest ulcior este fermecat, le spuse el. Monștrii care-l beau pierd puterea, iar oamenii care-l gustă capătă o forță uriașă. Luați ulciorul și, cu ajutorul lui, îi veți învinge pe monștri.

Samuraii îi mulțumiră sihastrului și porniră mai departe. Merseră ce merseră și ajunseră într-un loc sălbatic din munți. Aici întîlniră o fată frumoasă, dar tristă, care spăla rufe într-un pîrîu limpede. Cum o văzu, Shiroo se duse la ea și o întrebă :

— Cum ai ajuns aici, așa de departe, în munți, și cine ești ?

— Eu sînt din orașul Kyoto, răspunse ea. Monștrii m-au răpit și m-au adus aici. De cînd mă aflu în aceste locuri fioroase, trăiesc cu groază și sînt înfricoșată de sălbăticiile lor.

— Eu sînt Shiroo comandantul armatei. Am venit cu cei mai viteji samurai ai mei să-i distrug pe monștri. Vrei să ne arăți unde este castelul lor ?

Cum află cine sînt călătorii și de ce au venit ei în munți, fata se bucură mult și le arătă imediat drumul spre castelul monștrilor.

Poarta castelului era păzită de doi monștri, înarmați cu sulițe și ghioage colțuroase. Căpetenia se apropie de ei și le spuse că el și tovarășii lui sînt pelerini. Pentru că nu au unde dormi, cer stăpînului castelului să-i găzduiască peste noapte. Dorința lor ajunse imediat la urechile căpeteniei monștrilor, care nu bănui nimic și-i găzdui. Seara, acesta dădu un banchet în cinstea pelerinilor. Căpetenia Shiroo turnă în paharele monștrilor vin din ulciorul primit de la bătrînul sihastru. Acestora le plăcu vinul atît de mult, încît mai cerură. Pînă la urmă băură, împreună cu samuraii, tot ulciorul și se chercheliră. Ca să mulțumească gazdelor pentru ospitalitate, Shiroo dansă un dans frumos în timpul căruia monștrii căzură într-un somn adînc.

Shiroo și samuraii săi trecură încet într-o cameră alăturată, își puseră armurile și-și luară săbiile pe care le aduseseră ascunse în sacii de drumeție. Gata de luptă, intrară în sala cea mare de ospăț, unde se aflau monștrii adormiți, și se năpustiră asupra lor. Shiroo le strigă :

— Sînt căpenia Shirro. Am venit cu oamenii mei să vă distrug.

Se repezi la căpetenia monștrilor, care abia se trezise buimăcită și, cu o singură lovitură de sabie, îi reteză capul. Restul samurailor atacară, prin surprindere, pe ceilalți monștri uriași și-i uciseră pe toți.

Scotociră apoi castelul, eliberară femeile și copiii răpiți din Kyoto, luară toate bogățiile pe care le găsiră și [illegible] parseră în capitala țării, bucuroși și fericiți că au scăpat de monștrii uriași care nu vor mai amenința niciodată populația orașului Kyoto.

DE CE NU ARE SEPIA OASE

A fost odată ca niciodată, cînd ființele mării trăiau fericite în palatul regelui Dragon, aflat în partea cea mai adîncă a fundului mării. Singurii lor dușmani ascunși erau caracatița, ce se spunea că este doctorul palatului și sepia, care pe atunci avea oase ca toți ceilalți pești de mare.

Într-o zi, fiica regelui se îmbolnăvi. Caracatița veni îndată s-o vadă. O consultă îndelung și-i spuse regelui că fata lui va muri dacă nu va lua, cît se poate de repede, un medicament făcut din ficat de maimuță.

— Sepia, îi spuse caracatița regelui, poate înota foarte repede. Ce-ar fi s-o trimiteți să caute un ficat de maimuță ?

Regele se gîndi puțin, apoi chemă sepia și-o trimise la suprafața mării, spunîndu-i să nu se întoarcă fără ficatul de maimuță.

A găsi un ficat de maimuță nu era deloc ușor. Dar sepia *n-avu încotro. Plecă la suprafața mării, înotă, înotă și, într-o zi* însorită, găsi în apropierea unei insulițe, o maimuță care căzuse în apă.

— Ajutooor ! Ajutooor ! striga cît putea maimuța, neștiind să înoate.

— Te voi ajuta — îi spuse sepia — dacă-mi promiți că-mi vei da ficatul tău pentru a face din el un medicament necesar fiicei regelui Dragon.

Neavînd ce face, și de teamă că se îneacă, maimuța îi promise că-i va da ficatul. Sepia o luă în spinare și începu să înoate repede spre palatul Dragonului.

Atîta timp cît se afla în pericol, maimuța era în stare să promită orice pentru a scăpa cu viață. Acum, însă, cînd se afla în siguranță, începu să se gîndească. Și cu cît se gîndea mai mult, cu atît înțelegea că nu vrea să-și dea ficatul, fie chiar și pentru fiica regelui Dragon. Repede se hotărî să nu-l dea pentru nimic în lume.

Isteață cum era, îi spuse sepiei :

— Stai o clipă, te rog. Mergem degeaba la palatul regelui Mi-am adus aminte că, atunci cînd am căzut în apă, ficatul mi-a rămas atîrnat într-un pin de pe insulă. Du-mă, te rog, înapoi să-l iau.

Auzind aceasta, sepia se întoarse în grabă spre insulă. Cînd se văzu pe uscat, maimuța se urcă într-un pin înalt și-i strigă sepiei :

— Mulţumesc pentru că m-ai salvat. Dar să ştii că nu-mi mai găsesc ficatul. L-o fi luat cineva. Vreau să rămîn aici, să-l caut. Şi aşa aş merge degeaba, dacă nu mai am ficatul pe care ţi l-am promis.

Sepia îşi dădu seama că fusese înşelată, dar nu mai putu face nimic. Înotă încet către palatul din fundul mării şi spuse tot ce se întîmplase. Regele se înfurie grozav.

— Lasaţi-mă pe mine şi pe ceilalţi peşti s-o batem pe această sepie netrebnică şi bună de nimic, spuse caracatiţa.

— Bine. Bateţi-o zdravăn ! încuviinţă regele.

Şi-o bătură, o bătură pînă-i rupseră toate oasele. Săraca sepie ţipa cît putea de durere, iar vicleana caracatiţă rîdea pe-nfundate.

Chiar atunci veni în fugă şi fiica regelui Dragon.

— Priviţi ! strigă ea. Nu sînt bolnavă deloc. Am avut doar nişte simple dureri de stomac.

Abia acum îşi dădu seama regele Dragon că totul fusese pus la cale de caracatiţă pentru a scăpa de sepie, duşmanul ei de moarte. De aceea, se înfurie aşa de tare, încît o alungă pe caracatiţă de la palat, pentru totdeauna, şi făcu din sepie cel mai apropiat sfetnic al lui.

Se spune că de atunci caracatiţa trăieşte singură, dispreţuită de fiinţele mării, în timp ce sepia, chiar dacă nu mai are oase şi nu mai poate înota repede, nu e deranjată niciodată de celelalte creaturi ale mării.

IEPURELE CARE A TRAVERSAT MAREA

Un iepure dorea tare mult să traverseze marea. Vedea, peste valuri, o insulă frumoasă, situată la oarecare distanţă de ţărmul pe care se afla, şi ţinea morţiş să ajungă la ea. Din păcate nu ştia să înoate şi nici nu se afla o barcă prin apropiere, care să-l poată duce pînă acolo. Se gîndi ce se gîndi şi-i veni o idee. Chemă un rechin şi-i zise :

— Dragă rechinule ! Eu ştiu că tu eşti foarte puternic şi că ţie nu-ţi este teamă de nimeni în mare. Dar aş vrea să aflu cine are prieteni mai mulţi, tu sau eu ?

— Oooo !... Sînt sigur de pe acum că eu am mai mulţi prieteni decît tine, îi răspunse rechinul.

— Eu nu zic că n-ai putea avea. Dar cum vrei să te cred aşa, doar pe vorbe. Ca să mă convingi, trebuie să-i numărăm. De ce nu-ţi anunţi prietenii să vină îndată şi să se alinieze de aici şi pînă la insula cea frumoasă, ca eu să pot apoi să-i număr.

Rechinul se scufundă puţin, lansă nişte sunete prin apă şi foarte repede mulţi rechini veniră şi se aliniară, unul lîngă altul, pînă la insulă. Iepurele începu să sară de pe spinarea unuia pe cea a altuia, numărînd. În cele din urmă ajunse pe insulă. Cum puse piciorul pe ea se întoarse spre rechini şi le zise :

— Ha, ha, ha !... Rechini proşti ce sînteţi ! V-am dus de măstăţi, v-am păcălit pe toţi. Mi-aţi făcut un **pod,** pentru a ajunge pe această insulă, şi nici măcar nu v-aţi dat seama.

Cînd auziră ce le spuse iepurele, rechinii se mîniară foarte tare. Unul dintre ei se repezi la iepure, pe mal, şi-i smulse cu dinţii lui ascuţiţi o bucăţică din blană.

— Aoleu !... M-ai rănit ! începu acesta să se plîngă.

În timp ce se jeluia, plin de sînge şi suduind pe rechini, apăru regele animalelor acestei insule, căruia i se făcu milă de iepure şi-l întrebă ce i se întîmplase, de era aşa de necăjit. Iepurele îi povesti totul şi apoi regele îl sfătui :

— Nu trebuie să-i prosteşti pe alţii şi, pe deasupra, să le mai spui şi minciuni. Să nu mai faci niciodată aşa ceva. Dacă-mi promiţi că ai să fii cuminte şi ai să faci numai lucruri bune, eu te învăţ cum să obţii bucăţica de blană înapoi.

— Îţi promit, îi spuse iepurele, plîngînd în hohote.

Atunci regele adună nişte iarbă uscată şi surcele şi-i făcu din ele un culcuş.

— Te rog să stai în acest culcuş, îi spuse regele, şi să dormi în el. În somn blana se va reface la loc.

Iepurele făcu întocmai. În dimineaţa următoare merse la rege şi-i spuse :

— Mulţumesc foarte, foarte mult. Mi-a crescut blana şi acum mă simt din nou bine. De aceea am ţinut să vin să-ţi mulţumesc şi să-ţi promit, încă o dată, că nu voi mai prosti sau minţi pe alţii niciodată.

Iepurele plecă înapoi în insulă, sărind şi veselindu-se, dansînd şi cîntînd. De atunci el n-a mai îndrăznit să înşele sau să mintă pe nimeni. Înţelesese pentru totdeauna că minciuna şi viclenia nu fac decît să mînie pe cei din jur, care, mai devreme sau mai tîrziu, se răzbună.

ŢĂRANUL SĂRAC ŞI ŢĂRANUL BOGAT

Povestea aceasta s-a întîmplat în Japonia, în vremuri de demult. Pe atunci, trăia, într-un sat ca toate celelalte, un ţăran sărac lipit pămîntului, care nu avea decît o colibă şi aceea atît de mică încît abia puteau locui în ea două persoane. Dacă te rezemai mai cu putere de pereţii ei, făcuţi din scîndură veche şi aproape putredă, aceştia se puteau dărîma. Numai ce-o priveai şi înţelegeai îndată în ce sărăcie şi nevoi trăia ţăranul. Ca să nu moară de foame, el lucra cu ziua la cei avuţi din sat şi cu bănuţii puţini pe care-i cîştiga abia putea să-şi cumpere ceva orez şi foarte rar cîte un peşte.

Alături de coliba lui, se afla o casă mare şi frumoasă, cu multe camere, cu o grădină plină de pomi fructiferi şi de flori. În curte erau orătănii nenumărate şi hambarele gemeau de bucate. Cînd se lăsa seara, ferestrele casei luminau ca ale unui palat boieresc. În această casă trăia tot un ţăran, dar foarte bogat. Pentru el muncea din greu, aproape tot timpul anului, mai mult de jumătate din sat.

Într-o seară de toamnă tîrzie şi friguroasă, cînd ferestrele casei bogatului străluceau de lumină, bătu la uşă un biet cerşetor bătrîn, zdrenţăros şi din cale afară de murdar. Se întîmplă să iasă şi să vadă cine e chiar stăpînul casei, îmbrăcat într-un kimono de casă din mătase foarte fină şi rumen la faţă de traiul bun pe care-l ducea.

— Sînt un bătrîn drumeţ şi vin de departe. Nu am unde dormi şi de aceea vă rog să mă găzduiţi şi pe mine peste noapte, oriunde veţi găsi de cuviinţă. Simt că o să fie tare frig şi, la vîrsta mea, se jelui bătrînul, este destul de greu să mai rămîn o noapte întreagă sub cerul înstelat şi rece.

Dar ce crezi tu că aici este casă de binefacere pentru toţi nespălaţii ? Pleacă imediat pînă nu asmut cîinii pe tine, lighioană neobrăzată şi murdară. Să nu te mai văd în faţa ochilor, se răsti la el bogatul şi-i trînti uşa în nas cu silă şi dispreţ.

Bătrînul îşi pierdu glasul, auzind vorbele urîte ale bogatului, şi nu avu altceva mai bun de făcut decît să iasă cît mai repede din curte, să nu fie încolţit de dulăii, ca nişte lupi, ai bogatului. Pe uliţă se uită împrejur şi nu văzu o altă casă mai arătoasă, aşa că se duse la coliba şubredă a ţăranului sărac, de alături, şi bătu în uşă cu inima strînsă de teamă să nu fie izgonit din nou. Dar să-

racul, cum îl văzu, îl și invită înăuntru, și-l pofti, cum se pricepu el de politicos, să doarmă la el chiar pe singurul **tatami** pe care-l avea.

— Te rog să mă ierți că nu-ți pot oferi ceva mai bun. O să ne cam înghesuim, dar altfel nu se poate !

Cînd se treziră, în dimineața următoare, țăranul îi dădu oaspetelui jumătate din orezul fiert pe care-l avea și, în timpul micului lor dejun, atît de sărăcăcios, cerșetorul îi spuse :

— Îți mulțumesc foarte mult pentru găzduire. Dacă nu erai dumneata, rămîneam afară în frig, toată noaptea.

După ce-i povesti cum fusese alungat de vecinul cel bogat, îi spuse că el este, în realitate, trimis al zeului cel bun pentru a vedea ce inimă au oamenii, unii față de alții.

— Sînt foarte impresionat de bunătatea ta și de aceea am să te răsplătesc cu un copac, pe care am să-l plantez în fața colibei tale. Poți să faci din lemnul lui ce dorești.

Îndată ce spuse aceste cuvinte, cerșetorul dispăru, ca prin farmec. Țăranul cel sărac, uluit de dispariția neașteptată a oaspetelui său, își clătină capul tare să se convingă că este treaz și că nu visează. Cînd își dădu seama că totul e aievea, văzu cum în fața colibei răsărea un copac și cum, sub ochii lui, crescu și crescu pînă se făcu un arbore cu trunchi gros și sănătos. Țăranul tăie, încîntat, arborele și făcu din lemnul lui o piuă pentru pisat orezul.

Cînd puse în ea orez să-l piseze, văzu că o măsură de boabe se dublează imediat. După ce-l pisă, orezul își dublă din nou cantitatea. Țăranul începu să prospere, ceea ce atrase atenția vecinilor și, în curînd, secretul prosperității lui se află în tot satul.

Auzind de piua cea fermecată a țăranului sărac, vecinul lui bogat veni la ușa colibei, bătu, și o ceru împrumut, spunînd că a lui se spărsese în ziua precedentă. Înțelegînd că vecinii trebuie să se ajute între ei, țaranul sărac i-o dădu bucuros. Bogatul luă piua, o duse acasă și puse orez în ea. Spre marea lui mirare boabele de orez din piuă nu-și dublară numărul, ca la țăranul sărac, ci și-l reduseră la jumătate. Încercă de cîteva ori, dar rezultatul fu același. De ciudă, bogatul se înfurie, puse mîna pe topor și făcu piua țăndări.

În ziua următoare, țăranul sărac veni să-și ia piua înapoi. Cînd află că vecinul o tăiase în bucăți cu toporul, se întristă foarte mult, dar nu putu să-i facă nimic bogatului. Adună, totuși, spărturile de lemn, le duse acasă și, după ce se gîndi cîteva zile, făcu din ele o cutie de păstrat banii. Puse în ea cei cîțiva bănuți pe

care-i cîştigase din vînzarea unor cărbuni de lemn şi bănuţii se transformară, cît ai clipi din ochi, în monezi de aur. Luă monezile, merse cu ele la oraş şi le schimbă pe mulţi bănuţi din metal obişnuit. Cînd se întoarse acasă îi puse în cutia de păstrat bani şi, pe loc, se transformară în monezi de aur. Curînd ţăranul sărac deveni foarte bogat şi atrase din nou atenţia sătenilor.

Vecinul cel bogat îl urmări şi cum află secretul îmbogăţirii lui, îl forţă să-i împrumute cutia de păstrat bani. O luă acasă şi puse în ea toţi banii pe care-i avea, aşteptînd să se transforme în aur. Dar, spre surprinderea lui, aceştia se topiră ca şi cum ar fi fost de gheaţă, nu de metal, şi se transformară în apă. Apa ieşi din cutie, ca un pîrîu, şi se adună într-o baltă, sărăcind, cît ai clipi din ochi, pe ţăranul cel bogat.

De atunci se spune că rîul **Hako-gawa** (Rîul Cutie) şi lacul **Hako-buchi** (Lacul Cutie) din satul Yamato, poartă numele cutiei ţăranului sărac, care l-a ruinat pe vecinul lui zgîrcit, lacom şi rău la suflet, mai ales cu cei săraci.

OMUL CU GÎLCA

Trăia odată un tăietor de lemne care avea o gîlcă mare în frunte. Într-o zi de toamnă, el plecă în pădure să doboare copaci. Lucră toată ziua din greu şi, la întoarcerea spre casă, îl apucă o ploaie torenţială, însoţită de o furtună puternică. Merse un timp înfruntînd vijelia şi, la un moment dat, nu mai putu să-i ţină piept. Apa îl udase pînă la piele şi simţea nevoia de a se adăposti sub un acoperiş.

Încercă să găsească o colibă de tăietori de lemne, dar nu reuşi. Între timp se lăsă întunericul, iar ploaia şi furtuna se înteţiră şi mai mult. Bietului om i se făcu frică. Disperat, căută o scorbură în trunchiul unui copac bătrîn. Se ascunse repede în ea şi rămase acolo, chinuit de frig şi de foame, fără să poată adormi, deşi încercă de mai multe ori să închidă ochii. Deodată auzi, venind din depărtare, un sunet straniu, care se apropia repede. Cu cît îl auzea mai tare, cu atît se înfricoşa mai mult şi-i clănţăneau mai puternic dinţii în gură. Scoase capul din scorbură şi văzu un grup de spiriduşi cu nasurile roşii dansînd şi cîntînd de se cutre-

mura pămîntul. Veniră aproape de copacul în care se afla ascuns, aprinseră focul, încălziră **sake,** adică vin de orez, și, după ce-l băură, începură să danseze **kagura,** adică dansul zeilor.

Ținîndu-și respirația, omul din scorbură privi pe dansatori cu teamă și curiozitate. Spiridușii cîntau minunat și dansau superb unduindu-și mîinile cu grație. Pe măsură ce beau **sake** se înfierbîntau și mai tare, se înveseleau și mai mult și dansau mai cu foc. La început, uimit și zăpăcit, nu se putu opri din tremurat, dar pe măsură ce fu cuprins de ritmul plăcut al muzicii, uită de pericol și simți dorința de a părăsi scorbura și de a dansa cu spiridușii. De cîteva ori își stăpîni pornirea de a ieși din ascunzătoare, dar pînă la urmă nu mai putu rezista tentației de a dansa. Ieși din scorbură și se alătură spiridușilor.

La început ei fură surprinși de apariția neașteptată a omului, dar curînd acesta îi captivă prin măiestria cu care dansa. Se înveseliră cu toții și-l lăudară chiar, spunîndu-i că nu mai văzuseră, în viața lor, un dansator așa de talentat. Le plăcu așa de mult, că-l rugară să vină să danseze și în noaptea următoare. Unul dintre spiriduși, mai neîncrezător decît ceilalți le spuse :

— Cred că numai promisiunea lui că va veni și noaptea următoare nu e suficientă. Trebuie să-i luăm ceva în gaj, dacă vrem să-l mai avem din nou la noapte printre noi.

Se uitară cu atenție la fața omului să vadă ce i-ar putea lua. Găsiră repede, arătînd cu toții spre gîlca din frunte. Unul dintre ei i-o smulse imediat și, destul de straniu, aceasta ieși fără durere și nu lăsă nici un fel de urmă.

După un timp, se auzi în depărtare cîntatul cocoșilor. Cum ajunse la urechile lor, spiridușii dispărură fără urmă. Încîntat din cale-afară că scăpase de spiriduși, dar și de gîlcă, omul începu să coboare muntele vesel. Cînd ajunse acasă povesti și soției întîmplarea din pădure. Fericită că soțul său nu mai avea gîlca, se duse la soția vecinului și-i spuse tot ceea ce i se întîmplase bărbatului în noaptea precedentă. Cum soțul vecinei avea și el o gîlcă în frunte, acesta, invidios din cale-afară, se hotărî să scape și el de gîlcă la fel cum scăpase vecinul său.

Cînd se lăsă noaptea, plecă la munte, se ascunse în aceeași scorbură și așteptă să vină spiridușii. Aceștia apărură și începură să danseze ca și noaptea trecută. Înfricoșat de spiriduși, omul ezită un timp să iasă din scorbură. Pînă la urmă, se hotărî totuși să li se alăture, gîndindu-se că va scăpa de gîlca din frunte. Așa că se strecură printre spiriduși și începu să danseze cu ei, dar cu des-

tulă frică și foarte stingher. La început spiriduşii îl crezură a fi omul lor, din noaptea precedentă, dar curînd îşi dădură seama că nu este un bun dansator şi-i strigară dezamăgiţi şi înfuriaţi.

— Ce dansator prost eşti ! Cum poţi dansa aşa de diferit faţă de noaptea trecută ? Să-i dăm înapoi ce i-am luat în gaj, zise unul dintre ei, şi să-l gonim imediat.

Cînd i-au aruncat cu dezgust gîlca luată din fruntea vecinului său în noaptea precedentă, aceasta s-a lipit de cea pe care intrusul o avea în frunte. Şi aşa omul cel indivios şi gelos a trebuit să trăiască cu o gîlcă de două ori mai mare decît cea de pînă atunci.

KAGUYAHIME — COPILUL LUNII

Cu mulţi, mulţi ani în urmă, trăia, alături de baba lui, un bătrîn tăietor de lemne. Într-una din zile, bătrînul plecă în pădure şi începu să doboare cu securea bambuşi. Cînd se pregătea să lovească un bambus foarte înalt şi gros, observă în tulpina copacului o scorbură în care stătea ascunsă o fetiţă, înaltă de-o şchioapă din cale afară de frumoasă. Se aplecă, o scoase din scorbură cu mare grijă şi-o ţinu cu mîinile amîndouă ca pe un obiect nepreţuit. O privi cu atenţie şi văzu că era atît de mică, încît nu-i veni să creadă că poate fi vie. Avea nişte ochi limpezi şi clipea într-una din gene.

Cum nu aveau copii, bătrînul luă fetiţa, o duse acasă şi i-o dădu babei. Aceasta o luă în braţe şi începu să se joace cu ea cum te joci cu o păpuşă. Încîntată, fetiţa le zîmbi fericită şi le vorbi ca un om mare, dar cu voce foarte slabă. Moşul şi baba o îndrăgiră şi hotărîră să fie fiica lor. Îi spuseră şi fetiţei şi ea fu atît de încîntată, că-i rugă s-o ridice sus ca să-i poată săruta pe obraji de bucurie.

După această întîmplare, moşul munci şi mai cu spor, cîştigă bani mulţi şi începură s-o ducă mai bine, putînd creşte copila în belşug.

Nu trecu mult timp şi fetiţa crescu, se făcu o fată voinică şi mult prea frumoasă. Bătrînilor le era aşa de dragă că, îndată ce-o vedeau, uitau de toate necazurile. Îi dădură numele de Kaguyahime, adică Prinţesa strălucitoare.

Vestea despre frumusețea ei se răspîndi repede în întreaga țară. Tineri voinici și frumoși veniră pe rînd și-o cerură de soție. Dar ea nu vru să vadă pe niciunul și-i trimise pe toți la casele lor. Cinci dintre pețitori o vizitară însă în fiecare zi și-i cerură mîna, cu toate că ea îi ruga de fiecare dată să plece. Toți erau nobili de viță veche, iar unul dintre ei era chiar prinț imperial.

Bătrînii voiau să-i aleagă un mire dintre cei cinci pețitori și-i spuseră aceasta lui Kaguyahime. Nevrînd să-i supere, fata le zise că se va mărita cu acela care va fi în stare să-i aducă o rămurică dintr-un copac cu rădăcinile de argint, tulpina de aur și fructele ca perlele mării (care crește pe muntele Horai, într-o insulă de la capătul oceanului), o haină care nu ia foc niciodată, făcută din blana „șoarecelui de foc", și pietrele prețioase cu străluciri în cinci culori de pe fruntea dragonului Ryu.

Din dorința fierbinte de a cîștiga mîna lui Kaguyahime, unii dintre pețitori își aruncară în joc poziția și averea pentru a găsi cele cerute de fată. Unul își sacrifică chiar și viața. Nici unul nu reuși însă să găsească nici copacul cu rădăcina de argint, tulpina de aur și fructe ca perlele mării, nici blana „șoricelului de foc", nici pietrele prețioase de pe fruntea dragonului Ryu. Și nu e de mirare pentru că ceea ce le ceruse Kaguyahime nu există nicăieri în lume.

Între timp, vestea că frumoasa Kaguyahime nu se va mărita cu nici unul dintre pretendenți ajunse și la urechile împăratului. Acesta vru să se însoare el însuși cu fata de o frumusețe neasemuită și-i ordonă bătrînului tată să i-o aducă la curte. Faptul îl încîntă tare mult pe bătrîn, dar Kaguyahime nu consimți în ruptul capului, spunînd că se va omorî, dacă va fi forțată să se căsătorească cu el. Refuzul fetei îl îndîrji mai tare pe împărat și-l făcu s-o dorească și mai mult.

Într-o zi, pe cînd se afla la vînătoare, împăratul se opri, pe neașteptate, la casa bătrînului, cu gîndul s-o ia pe fată cu el la palat. Fata, însă dispăru ca prin farmec și fără urmă, îndată ce se pomeni, din întîmplare, în fața împăratului. Acesta înțelese imediat că tînăra cea frumoasă nu era o fată obișnuită. De aceea renunță s-o mai facă împărătească și se întoarse la palat.

Trecură trei ani și Kaguyahime se făcu mai frumoasă. Din primăvara celui de al treilea an începu să o cuprindă o mare tristețe, mai ales în nopțile cu lună plină. De aceea, peste frumusețea ei se lăsă o umbră de neliniște. Uneori i se prelingeau lacrimi pe obraz cînd privea luna. Și cu cît trecea timpul, cu atît îngrijorarea ei creștea.

În cele din urmă, nemaiputînd s- o vadă în această stare, bătrînul o întrebă :

— Ce te necăjește așa de r .t cînd privești luna, Kaguyahime ?

— Păi... răspunse fata cu lacrimi în ochi, am vrut de mult să vă spun, dar n-am avut curaj. Eu am venit, cu mulți ani în urmă, din lună. Acolo am săvîrșit o greșală și, ca pedeapsă, am fost trimisă pentru un timp pe pămînt. M-am ascuns în scorbura din bambus și așa m-ați găsit voi. Acum mi s-a iertat greșala și în noaptea cu lună plină, din 15 august, vor veni să mă ia din nou pe lună. Așa că va trebui să-mi iau rămas bun de la voi și de la toți ceilalți care ați fost atît de buni cu mine de cînd mă aflu pe Pămînt.

Uimit de cele auzite, bătrînul îi spuse :

Cum o să te las, după ce te-am găsit într-un bambus și te-am crescut, să fii luată și dusă pe lună ?

Mîhnit, bătrînul îl înștiință pe împărat. Acesta hotărî pe loc să împiedice plecarea fetei în lună. El ordonă comandantului gărzilor imperiale să apere casa bătrînului, în noaptea de 15 august, cu două mii dintre cei mai viteji samurai, adică războinici, și cei mai buni țintași.

Curtea, grădina, acoperișul casei se umplură cu soldați înarmați pînă-n dinți, gata să tragă în orice s-ar fi putut mișca în văzduhul nopții luminat de lună. În casă se pregăti o cameră în care Kaguyahime fu pusă sub pază militară severă.

Către miezul nopții de 15 august, cînd în Japonia luna plină strălucește cel mai tare, în jurul casei se făcu lumină ca ziua. Apoi, dintr-un colț de cer, niște ființe îmbrăcate în straie nemaivăzute pe pămînt se lăsară jos pe un nor. Soldații din curte, din grădină și de pe acoperiș încercară să arunce în ele cu suliți și săgeți, dar nici una nu reuși să atingă ținta. Toți își pierdură curajul și nu se mai putură mișca, așa că cei veniți din lună trecură în liniște prin grădină, ca printr-un cîmp liber, intrară în casă, luară fata și-o urcară într-o caleașcă zburătoare adusă din lună. În caleașcă, plîngînd de tristețe și regret că se desparte de cei pe care-i iubea, fata își schimbă rochia cu una adusă de pe lună și îndată se transformă într-o fată și mai frumoasă, dar de o frumusețe împietrită și rece.

Caleașca se ridică apoi încet, încet spre cer, lăsînd pe cei două mii de soldați imperiali încremeniți ca niște păpuși și pe moș și baba lui plîngînd amar după Kaguyahime.

PRĂJITURA DE AUR

Trăia odată un tînăr samurai, adică războinic al vechilor castele feudale japoneze, căruia îi plăcea foarte mult, în afară de îndeletnicirea de a mînui sabia, să facă plimbări duminica în afara orașului și să viziteze locurile și templele vechi închinate zeilor mitologiei nipone. Acest samurai nu se remarcase cu nimic deosebit printre confrații lui de arme, de aceea poate nici nu i se știe numele. Întîmplarea lui a dăinuit însă pînă astăzi și v-o povestesc eu în continuare.

Într-o duminică, tînărul samurai se plimba pe drumul ce ducea spre un templu vestit, dedicat zeului Hachiman și aflat undeva la marginea de răsărit a orașului. Cum mergea el liniștit și fericit de libertatea de a se bucura de locurile frumoase prin care umbla, se întîlni cu un bătrîn îmbrăcat în kimono de vară. Cu cît se apropia mai mult de el, cu atît deslușea mai bine o trestie groasă și lungă pe care moșul o ducea pe umăr și la capătul căreia era agățat un șarpe ce se zbătea să scape, dar nu reușea. Cînd ajunse în dreptul lui, samuraiul îl întrebă :

— Unde mergi, moșule ?

— La oraș îi răspunse acesta.

— Și de ce cari acel șarpe agățat de trestia de pe umăr. Ce ai de gînd să faci cu el ?

— Am eu un scop anume.

— N-ai putea să-i dai drumul. E păcat să ucizi un animal într-o zi atît de frumoasă ca asta.

— Păi ! Eu nu vreau să-l ucid, dar trebuie s-o fac pentru a-mi cîștiga existența. De aceea sper că zeul Hachiman, a cărui zi este astăzi în calendarul zeilor, îmi va ierta această faptă.

— Și la ce folosești șarpele ? insită samuraiul.

— Îmi trebuie grăsimea lui pentru buzdugane. Eu fac și vînd buzdugane ca să-mi agonisesc cele necesare traiului.

— Aha... Da ! Acum înțeleg. Ce-ar fi, totuși, să schimbi șarpele tău pe kimonoul meu. Eu îți dau kimonoul de pe mine, care costă mult mai mulți bani decît poți tu obține din grăsimea lui folosind-o la buzdugane.

— Așa este ! zise bătrînul.

Se gîndi cîteva clipe și primi cu bucurie tîrgul propus de samurai. Apoi făcură schimbul propus ; bătrînul luă kimonoul, iar samuraiul, rămînînd în kimonoul care ținea loc de cămașă,

luă șarpele. Tocmai cînd erau pe punctul de a se despărți, bătrînul îi atrase atenția că prinsese șarpele, puțin mai înainte, în lacul de la marginea drumului, nu așa de departe de locul unde se întîlniseră. Își luară rămas bun și o apucară pe drumurile lor.

Samuraiul se grăbi spre lac. Cum ajunse la mal, aruncă șarpele în apă, mulțumit că-l salvase de la moarte și-și continuă drumul liniștit.

Se depărtă la oarecare distanță de lac și întîlni o fetiță foarte frumoasă. Să fi avut vreo 12 ani. De cum o văzu, se miră tare că o fetiță atît de mică și de frumoasă rătăcește singură prin aceste locuri. Cînd se apropie mai mult de ea, fetița veni la el și-i spuse :

— Bună ziua ! Așteptam aici să te întîlnesc.

— Bună ziua, fetițo ! Și pentru ce, mă rog, să mă întîlnești !

— Să-ți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața. Părinții mei, de asemenea, doresc să-și exprime recunoștința și de aceea m-au trimis să te invit la noi acasă.

Samuraiul înțelese pe loc că era micul șarpe pe care-l luase de la bătrîn și-l aruncase, puțin mai înainte, în lac.

Fetița îl rugă să se înapoieze cu ea la lac. Ajunseră la mal și ea îi ceru să închidă ochii pentru cîteva clipe. Cînd îi deschise, se aflau la poarta unui palat minunat. Fetița îl luă de mînă, îl conduse în palat și-i arătă toate camerele încărcate cu podoabe și pietre scumpe cum samuraiul nu mai văzuse.

Dintr-o dată le apăru în față un bătrîn cu barbă albă și lungă, care să tot fi avut vreo 70 de ani. Acesta îi invită, cu demnitate regească, în cea mai frumoasă sală a palatului. Aici, el mulțumi tînărului samurai pentru că-i salvase fiica de la moarte. Îi spuse că o rugase de mai multe ori să nu se mai joace în lac, dar ea nu ținuse seama de sfaturile lui, și așa cum știe, fusese prinsă de un om. Era cît pe-aci s-o piardă pentru totdeauna, dacă nu se întîmpla ca el să se întîlnească cu bătrînul făurar de buzdugane. De aceea, tatăl fetei, cu întreaga familie, îl ospătară și-l înveseliră pe samurai, după care bătrînul cu barbă lungă și alba îi spuse :

— Eu sînt regele Dragon al tuturor viețuitoarelor mării. Doresc să te răsplătesc pentru bunătatea ta și să-ți dăruiesc o bogăție.

Spunînd aceasta, el luă din cutia de bijuterii a palatului o prăjitură de aur. O rupse în două și o jumătate i-o dădu samuraiului zicîndu-i :

— Dacă vei avea nevoie vreodată de bani, să rupi o fărîmă din această prăjitură fermecată.

Samuraiul luă cu mulțumire și încîntare prăjitura și, înainte, de a pleca, ură regelui Dragon sănătate și bucurie. Fetița îl însoți

din nou pînă la poarta palatului şi-i spuse să închidă ochii pentru cîteva clipe. Cînd îi deschise, se aflau din nou pe malul lacului. Fetiţa regelui Dragon îi mulţumi încă o dată şi dispăru în apă.

Întors în oraş, samuraiul se gîndi să folosească prăjitura. Rupse din ea o fărîmă şi, spre surprinderea lui, prăjitura crescu la loc cum fusese mai înainte. Tînărul samurai a avut, în acest fel, toată viaţa destul aur pentru a cheltui la nevoie. Şi a trăit pînă la adînci bătrîneţe, folosind din cînd în cînd darul regelui Dragon. Cînd a murit, prăjitura de aur a dispărut ca prin farmec, fără urmă, aşa că nimeni altcineva nu a mai putut s-o folosească.

CRABUL ŞI MAIMUŢA

Cu mulţi, mulţi ani în urmă, crabul şi maimuţa erau buni prieteni. Într-o zi, cînd se plimbau împreună pe malul mării, maimuţa găsi un sîmbure de prună şi crabul un cocoloş de orez. Rîvnind la ceea ce are altul, maimuţa îşi dori cocoloşul de orez al crabului. Isteaţă şi bună de gură, ea îl convinse uşor pe crab să schimbe cocoloşul de orez pe sîmburele de prună. Şi cum îl luă îl şi mîncă în grabă.

Crabul nu putu mînca sîmburele de prună, dar nici nu-l aruncă. Se gîndi să-l păstreze. Îl luă acasă, îl puse în pămîntul din grădină şi peste un timp răsări şi începu să crească un pui de prun. Crabul îl îngriji în fiecare zi şi, cu vremea, puiul crescu şi se făcu un pom mare, plin cu prune gustoase. Privindu-le, crabului îi lăsa gura apă şi vru să mănînce cîteva, dar nu se putu urca cu nici un chip în prun, deşi încercă de mai multe ori. Aşa că rugă pe prietena lui, maimuţa, să se urce şi să culeagă prune pentru el. Maimuţei îi plăceau mai mult prunele decît cocoloaşele de orez. Cum se urcă în pom, începu să mănînce fructele coapte, iar pe cele crude şi tari le aruncă crabului. Cu una din ele îl lovi în cap destul de tare. Acesta se înfurie şi rugă pe trei dintre prietenii lui — o piuă, un bondar şi o castană — să-l ajute s-o pedepsească pe maimuţă. Cei trei prieteni se ascunseră în casa crabului şi acesta invită maimuţa la un ceai verde japonez.

Cînd maimuţa sosi, gazda îi dădu un loc la căldură, lîngă foc. Castana era ascunsă între aşchiile aprinse şi cenuşă. Ea începu să se coacă şi, deodată, plesni, se repezi din vatra aprinsă şi arse

gîtul maimuţei, care se sperie, ţipă de durere şi sări în picioare. În clipa aceea, bondarul se repezi la ea şi o înţepă. Cum simţi înţepătura, maimuţa o luă la fugă afară. Piua, însă, care se afla sus, deasupra uşii, căzu cu zgomot peste ea, aproape rupîndu-i spinarea. Se zvîrcoli de durere, fără să se mai poată ridica de la pămînt. Trecură cîteva clipe şi biata maimuţă înţelese că nu mai are nici o scăpare, aşa că se înclină adînc în faţa crabului şi-i zise :

— Într-adevăr, am făcut o faptă rea mîncînd toate prunele bune din prunul tău şi aruncîndu-ţi doar pe cele crude şi tari. Promit că nu voi mai face aşa ceva niciodată. Te rog să mă ierţi !

Crabul îi acceptă scuzele, o iertă şi din nou deveniră buni prieteni.

Maimuţa a primit o lecţie aspră şi, de atunci, deşteaptă cum este, n-a mai încercat niciodată să mai înşele pe cineva.

STATUILE RECUNOSCĂTOARE

Într-un sat din Japonia trăiau odată un moş şi o babă. Erau săraci lipiţi pămîntului şi, ca să nu moară de foame, făceau toată ziua pălării şi sandale de papură. Din cînd în cînd, moşul mergea cu ele la oraş, le vindea şi cu banii cumpăra de-ale gurii şi îmbrăcăminte.

Într-o zi de iarnă grea, moşul îi zise babei :

— Peste două zile e Anul nou. Ce-aş dori să avem şi noi măcar două prăjituri de orez. Poate că şi una mai mică ar fi de ajuns. Fără prăjituri de orez nu putem sărbători Anul nou. Ce zici, draga mea, am dreptate ?

— Sigur că da, îi răspunse baba. Atunci, după ce vinzi aceste pălării, de ce n-ai cumpăra nişte prăjituri de orez şi nu le-ai aduce acasă ?

În dimineaţa următoare, moşul se sculă devreme, luă cele cinci pălării, pregătite de cu seară de babă, şi plecă cu ele la oraş să le vîndă. Aşteptă mult în piaţă, fără să le poată da cuiva. Pălăriile moşului nu ispitiră nici un cumpărător. Între timp, începu să ningă cu fulgi mari şi din ce în ce mai deşi. Moşul se întristă tare şi, către seară, porni la drum spre casă. Cum mergea el prin omăt, văzu şase statuete mici ale zeului Jizo, protector

al copiilor, înşiruite de-a lungul drumului. Toate erau acoperite cu multă zăpadă.

— Oooo... Ce păcat ! îşi zise moşul. Sînt doar statuile lui Jizo şi, cu toate că sînt de piatră, trebuie să le fie tare frig cu zăpada asta pe ele. Am să fac ceva să le ajut să nu le mai fie aşa de frig. Nu se poate să trec pe lîngă ele şi să le las să tremure, fără pic de milă.

După ce le curăţă de zăpadă, luă cele cinci pălării pe care le ducea în spate şi le legă de capul statuetelor. Cînd ajunse la a şasea, o curăţă şi pe ea de zăpadă, dar îşi dădu seama că nu mai are pălării.

— Oooo... îşi zise el. Nu mai am nici o pălărie. Păcat, că a mai rămas doar o singură statuetă descoperită.

Deodată îi veni ideea de a-i pune pe cap propria lui pălărie. Şi-o luă de pe cap, o legă pe sub bărbia ultimei statuete şi plecă liniştit spre casă prin ninsoare.

Baba îl aştepta cu focul aprins. Cum îl văzu, îi strigă :

— Vai de mine, vai de mine, dragul meu ! Trebuie să fii tare îngheţat. Vino repede mai aproape de foc. Eşti şi cu capul descoperit. Ce-ai făcut cu pălăria ?

Moşul îşi scutură zăpada de pe păr şi veni lîngă foc să se încălzească. Îi povesti babei cum stătuse toată ziua în piaţă, fără să poată vinde pălăriile şi cum, în drum spre casă, acoperise cu toate, ca şi cu aceea de pe capul lui, statuietele lui Jizo. Îi păru rău că nu adusese acasă nici un bob de orez şi nici prăjituri.

— Ah ! Dragul meu. Ai făcut un lucru foarte bun acoperind cu pălăriile statuetele lui Jizo. Este mai frumos să faci un lucru bun ca acesta, decît să ai toate prăjiturile de orez din lume. Nu e nimic, o să întîmpinăm Anul nou fără prăjituri.

Se încălziră la foc pînă seara tirziu şi apoi se duseră la culcare. Către ziuă, cînd încă mai dormeau, se întîmplă ceva minunat. Din depărtare se auzi, ca prin vis, un cîntec :

Pe ninsoare, prin zăpadă,
Cu capul dezgolit
Bunul bătrîn acoperă
Cu pălăriile lui
Statuetele zeului Jizo.
Noi îi răsplătim
Bunătatea bătrînului
Aducîndu-i prăjituri
De Anul nou !

Vocile se auziră tot mai aproape de casa moşului şi a babei, care încă mai dormeau. Ca în vis auziră paşi pe zăpadă şi un zgomot mare ca atunci cînd ceva greu ar fi fost pus jos, chiar în faţa casei lor.

Bătrînii fură sculaţi din somn de acest zgomot. Săriră de sub pături şi se duseră afară să vadă ce s-a întîmplat. Deschiseră uşa şi văzură ceva la care nu se aşteptau. Cineva aşternuse un **tatami** curat în faţa uşii casei lor şi pusese pe el o prăjitură mare de orez şi zahăr, cum baba şi moşul nu văzuseră niciodată în viaţa lor.

— Cine oare ne-a adus această prăjitură aşa de mare ? se întrebară ei nedumeriţi.

Priviră în jur şi văzură urme de zăpadă ce duceau departe de casa lor. Începu să se lase uşor lumina zorilor şi aşa putură să vadă, în depărtare, cele şase statuete ale lui Jizo, mergînd prin zăpadă şi purtînd pe cap pălăriile pe care li le dăduse moşul în ajun. Privindu-le cum se îndepărtau, moşul zise :

— Aşadar, statuile lui Jizo ne-au adus această prăjitură mare de orez şi zahăr.

— Ai fost bun cu ele şi de aceea ne-au adus-o ca să ne mulţumească, spuse baba.

Bătrînii luară prăjitura, o duseră în casă şi petrecură cel mai frumos revelion din viaţa lor.

VRĂJITORUL DIN YAMATO

Cu mulţi, mulţi ani în urmă, călătorea pe un drum din provincia Yamato o caravană de cai. Alături de cai, stăpînii lor se grăbeau să ajungă cît mai repede la Kyoto, pe atunci capitala Japoniei, pentru a vinde pepenii verzi din desagii mari de pe spinările cailor.

Soarele dogorea cu putere şi era o zăpuşală neobişnuită. Cînd caravana se apropie de Kyoto, unul dintre stăpînii cailor propuse celorlalţi să facă un scurt popas pentru a se odihni. Toţi fură de acord, adăpostiră animalele sub cîţiva copaci umbroşi şi dădură jos desagii, ca să se poată odihni şi caii în voie.

— E prea cald şi tare mi-e sete ! Ce-ar fi să mîncăm un pepene şi să ne potolim setea ? zise cel mai gras dintre ei.

Cum și celorlalți le era foarte sete, căzură repede de acord. Luară un pepene, îl tăiară felii și începură să mănînce cu poftă. Pe cînd își potoleau ei setea, se apropie un bătrîn, apărut ca din senin. Purta kimono de vară, sandale de papură și ținea în mînă un ciot de lemn. Stătu liniștit lîngă ei și-i privi pofticios cum mîncau pepene. După un timp nu se mai putu stăpîni și le ceru o felie.

— Ne pare foarte rău, bătrîne, zise unul dintre oamenii cu caii. Deși cărăm așa de mulți pepeni, nu avem nici măcar o felie s-o dăm de pomană.

Auzind aceasta bătrînul se supără și le spuse :

— Este foarte rău să țineți un bătrîn însetat sub soarele acesta arzător. Dacă nu-mi puteți da nici măcar o felie, atunci am să cresc îndată mulți pepeni verzi, chiar aici, lîngă voi, și apoi am să-i mănînc.

— Să crești mulți pepeni aici, lîngă noi și chiar acum ? Ha, ha, ha... Interesant, foarte interesant, spuse în batjocură unul dintre oameni și rîseră veseli cu toții de bătrîn.

Acesta se ambiționă și se puse îndată pe treabă. Zgîrie cu ciotul de lemn din mînă pămîntul, ca și cînd l-ar fi arat cu plugul.

— Ce face ? Întrebă unul din oameni.

— Zgîrie și întoarce pămîntul ca atunci cînd îl pregătești să pui semințe în el, zise altul.

— Trebuie să fi înnebunit, adăugă vecinul lui.

Curînd, bătrînul termină de săpat. Luă semințe de pepeni, aruncate peste tot de oamenii cu caii și le puse în pămînt. După cîteva secunde apărură din țărînă mici frunze verzi de pepeni.

— Ce straniu ! exclamară stăpînii cailor, privind uimiți.

Micuțele frunze crescură sub ochii lor și, repede, pămîntul se acoperi de vrejuri de pepeni verzi. Acestea înfloriră, legară și făcură niște pepeni mari și frumoși. Bieții oameni, orbiți de acest spectacol neobișnuit și impresionați de ceea ce făcea bătrînul, se gîndiră că s-ar putea ca el să fie un zeu și îngenunchiară cu fața la pămînt înaintea lui. Bătrînul luă un pepene, îl sparse și începu să mănînce cu poftă zicînd :

— Pentru că nu mi-ați dat nici o felie, iată că i-am crescut și acum îi mănînc. Sînt mulți și n-o să pot să-i mănînc pe toți, așa că mîncați și voi.

Bătrînul culese pepeni și-i dădu acestor oameni încă buimăciți. Erau însă așa de mulți că nu-i putură mînca. De aceea, bătrînul invită și pe trecători la ospățul lor. Era foarte cald, așa

că fiecare fu încîntat şi mulţumit să mănînce pepeni şi să-şi potolească setea. După un timp reuşiră să mănînce toţi pepenii.

— Acum e timpul să plec ! zise bătrînul.

O luă pe drum la vale şi dispăru fără urmă.

— Să plecăm şi noi, zise unul dintre stăpînii de cai.

Se ridicară cu toţii să se pregătească pentru a continua călătoria. Primul care ajunse la cai strigă :

— Nu mai e nici un pepene în desagi.

Veniră în fugă şi ceilalţi şi, într-adevăr, nu mai găsiră nici un pepene.

— Au dispărut toţi ! zise unul.

— Ciudat ! adăugă al doilea.

— I-o fi furat cineva, fără ca noi să fi observat, spuse un al treilea.

— Cum să fie posibilă una ca asta, chiar în plină zi şi sub ochii noştri ?

Lăsară tînguirile şi începură să caute pepenii peste tot. În zadar. Dispăruseră fără urmă. Îşi încrucişară braţele la piept şi se gîndiră unde ar fi putut să fie.

— Cred, zise unul, că bătrînul i-a scos din desagi. Cum putea el să crească pepeni, aşa, pe loc. Ne-a orbit pe toţi şi noi l-am crezut ca nişte proşti.

— Nu ne-am gîndit nici o clipă, spuse altul, că noi şi toţi ceilalţi trecători am mîncat pepeni din desagii noştri. Bătrînul trebuie, aşadar, să fi fost un vrăjitor.

— Da, desigur că a fost un vrăjitor. Mă întreb unde a şi dispărut, zise alt om. Acum degeaba mergem la piaţă fără pepeni, aşa că mai bine să ne întoarcem acasă. La ce bun să vedem pe alţii cum îşi vînd pepenii.

Şi cu toţii se întoarseră acasă, păcăliţi de vrăjitor, pentru că n-au fost buni cu el şi nu i-au dat o felie de pepene să-şi potolească setea.

PAI NOROCOS

Trăia odată, într-un sat din Japonia, un tînăr pe care-l chema Şobei.

Într-o zi, pe cînd se întorcea acasă de la munca cîmpului, se împiedică de o piatră şi căzu aşa de tare că se rostogoli de mai

multe ori pe pămînt. Cînd se opri din rostogolire, se pomeni cu un pai în mînă. Îl prinsese cînd încercase să se țină de ceva.

— Ia te uită, spuse el, un pai e un lucru fără valoare, dar se pare că a trebuit să-l culeg în timpul căderii, așa că n-am să-l arunc.

Merse mai departe cu paiul în mînă. O libelulă veni în zbor spre el și începu să i se învîrte în jurul capului.

— Ce pacoste, spuse el. O s-o fac să înțeleagă că nu trebuie să mă mai sîcîie.

Așa că prinse libelula și-i legă coada de pai. Merse cît merse, ținînd libelula în pai, și întîlni o femeie cu un băiețel după ea. Cînd micuțul văzu libelula îi plăcu așa de mult că începu să se roage de mama lui :

— Mamă, te rog ia-mi această libelulă. Te rog. Te rog mult de tot.

Mama nu știa ce să facă și cum să-i ceară libelula lui Șobei. Văzînd încurcătura ei, tînărul se duse singur la băiat și-i întinse paiul cu libelula.

— Poftim, băiețelule, îți dăruiesc libelula, îi spuse el.

— Mulțumesc, nene, zise băiețelul, după care luă libelula și plecă să se joace cu ea.

Pentru a-și arăta recunoștința, mama băiețelului căută în coșul de pe mînă, scoase trei portocale și i le dădu tînărului.

Șobei mulțumi și își continuă drumul. Nu merse mult și se întîlni cu un vînzător ambulant de pînză, care aproape leșinase de sete. Nu era apă nicăieri prin apropiere. Lui Șobei i se făcu milă de vînzător și-i dădu toate portocalele. Așa că acesta le bău sucul și-și potoli setea.

Vînzătorul, foarte recunoscător, îi dădu în schimb trei bucăți de pînză. Șobei porni din nou la drum, cu pînza pe umăr. Merse ce merse și întîlni o prințesă într-o caleașcă minunată, păzită de însoțitori. Prințesa se uită din caleașcă la Șobei, îi văzu pînzele de pe umăr și-i zise :

— Ooo... Ce pînze frumoase ai ! Te rog, dă-mi-le mie !

— Cu plăcere, zise Șobei, și-i dădu pînzele prințesei.

Drept mulțumire aceasta îi dădu o mare sumă de bani.

Șobei luă banii, se întoarse în satul lui și cumpără cu ei mult pămînt. Împărți pămîntul între oamenii satului, în așa fel ca fiecare să aibă bucata lui. Munciră cu toții din greu și cu hărnicie pînă ce satul lor deveni foarte prosper. Construiră multe hambare și magazii pentru a păstra în ele recoltele tot mai bo-

gate. Oamenii satului se minunau amintindu-şi că toată această bunăstare vine de la micuţul pai pe care se întîmplase ca tînărul lor consătean să-l prindă cînd căzuse şi se rostogolise pe pămînt.

Şobei deveni omul cel mai de seamă din sat. Toţi îl respectară foarte mult şi cît timp trăi îi ziseră Pai Norocos.

CĂRBUNARUL CHOKICI

Trăia cîndva, cu mulţi, mulţi ani în urmă, în cătunul Sawayama, dintr-o vale adîncă din munţii Norikura, un om pe care-l chema Chokici. El îşi agonisea cele necesare traiului vînzînd mangal, un cărbune pe care-l făcea singur din copacii pădurilor aflate în împrejurimi. Cătunul era aşa de departe şi de bine ascuns în munţi, încît foarte puţini oameni ştiau de el.

Într-o noapte, cînd Chokici se afla singur acasă, îi apăru în faţă un bătrîn pe jumătate furnică, şi-i zise :

— Mergi în orăşelul Takayama, capitala acestui ţinut, şi caută podul Misokai. Aşteaptă pe el pînă ai să auzi ceva foarte interesant pentru tine.

După ce-i spuse toate astea, bătrînul dispăru ca prin farmec. Surprins de figura bătrînului şi de tot ceea ce-i spusese, Chokici se trezi din somn. Îşi dădu seama că visase. Se ridică în capul oaselor şi stătu aşa mai mult timp, fără să-şi poată scoate din cap povestea cu bătrînul-furnică. Se gîndi ce se gîndi şi, pînă la urmă, se hotărî să plece la Takayama.

În dimineaţa următoare, cu mult înainte de revărsatul zorilor, Chokici luă un coş mare de cărbune în spate şi o porni la drum. Trecu peste munţi şi, cînd soarele se afla la cîteva staturi de om deasupra orizontului, intră în orăşelul Takayama. Pe străzi vîndu cui ceru mangal, întrebă pe fiecare unde poate găsi podul Misokai şi, din om în om, ajunse la el. Era un pod vechi, construit din plute de buşteni puse cap la cap şi sprijinite de piloni. Arăta aşa de şubred, încît putea fi distrus de primul curent mai mare de apă. Puţini oameni îl mai treceau şi o făceau doar din cînd în cînd numai cei care voiau să cumpere miso — un fel de pastă de orez — de la prăvălia de pe celălalt mal al rîului.

Chokici se așează pe pod, rămase acolo liniștit pînă seara, dar nu auzi nimic interesant pentru el, cum îi spusese în vis bătrînul-furnică. În ziua următoare veni din nou pe pod și rămase toată ziua, dar tot degeaba, căci nu auzi nimic deosebit. Stătu și în ziua a treia și în a patra, fără să se întîmple nimic. Chokici era un om simplu dar hotărît în ceea ce face, așa că veni și în ziua a cincea și aşteptă cu răbdare pe pod.

Pe malul celălalt al rîului, la picioarele podului, se afla, cum spuneam, o prăvălie de pastă și cremă de orez și soia. Proprietarul prăvăliei îl văzuse pe Chokici din prima zi și se mirase tare mult că acesta stă degeaba zile întregi pe pod. De aceea veni la el și îl întrebă :

— Nu știu de unde vii, dar aș vrea să te întreb : de ce stai în fiecare zi pe pod ? Te urmăresc din grădina mea de cinci zile și, sincer să fiu, nu înțeleg ce faci aici de atîta timp !

— Păi, dacă vrei să știi am să-ți spun adevărul.

Și Chokici îi explică visul pe care-l avusese. Cînd auzi, stăpînul prăvăliei izbucni în hohote de rîs și-i spuse :

— Ce om curios ești ! Nu crede în vise prostești. Să fiu sincer cu dumneata, eu însumi am visat noaptea trecută cum un bătrîn a venit la mine și mi-a spus că există un om, pe nume Chokici, care trăiește în cătunul Sawayama, în munții Norikura.

Cum își auzi numele rostit de proprietarul prăvăliei, Chokici fu surprins, dar nu se dădu în vileag. Continuă, în schimb, să-l asculte cu aerul că nu știe nimic, dar că-l interesează visul lui.

— Chiar așa ? îi zise el.

— Da, îi răspunse proprietarul prăvăliei. Și bătrînul, continuă el, îmi zise în vis : sapă la rădăcina pinului de lîngă casa lui Chokici, din cătunul Sawayama, și ai să găsești o comoară. Eu nu știu însă unde este această așezare cu numele de Sawayama și, chiar dacă aș ști, n-aș da crezare unui vis așa de stupid. Te-aș sfătui, așadar, prietene, să pleci îndată acasă și să nu-ți mai pierzi vremea degeaba pe acest pod.

Încîntat de cele auzite, Chokici gîndi că acesta trebuie să fie lucrul important pentru el, pe care era hărăzit să-l audă pe pod. Îi mulțumi proprietarului prăvăliei pentru sfatul pe care i-l dăduse, își luă rămas bun și o porni în goană spre casă.

Cum ajunse, începu să sape la rădăcina pinului de lîngă casă și mare-i fu mirarea cînd găsi, îngropată de cine știe cine și cine știe cînd, comoara de care-i vorbise proprietarul prăvă-

iiei. Era o mare cantitate de aur, argint și de bijuterii scumpe. Chokici deveni peste noapte bogat și trăi după aceea o viață îmbelșugată. Nu de puține ori se gîndi că toată bogăția îi venea de la răbdarea cu care a stat zile în șir pe pod, așteptînd.

IEPURAȘUL ȘI LUNA

Bătrîna lună lumina odată cu razele ei aurii o pădure mare de pe pămînt. Omul de pe lună, pe care-l puteți vedea cînd este plină, observă cum un iepure, o maimuță și o vulpe trăiau împreună în pădure ca niște prieteni foarte buni. Se uită la ei și se distră văzîndu-i cum se jucau pe o pajiște minunată.

— Aș vrea să știu care dintre ei e cel mai bun. Ia să merg pe pămînt și să văd, își zise omul de pe lună.

În clipa următoare coborî pe pămînt, se transformă în cerșetor și se duse în pajiștea celor trei animale.

— Vă rog ajutați-mă cu ceva de mîncare, sînt foarte flămînd ! le zise el.

— Ooo... sărmanul cerșetor ! spuseră animalele și plecară repede cu toate, să caute ceva de mîncare pentru el.

Maimuța se cățără prin pomi, culese și aduse o mulțime de fructe. Vulpea se duse la baltă și prinse un pește mare. Iepurașul nu avu noroc. Alergă toată ziua și nu reuși să găsească nimic.

— Aoleu !... Vai de mine, vai de mine ! Ce mă fac ? se tînguia într-una iepurașul, pe cînd se întorcea în pajiște, unde aștepta bătrînul.

Cînd ajunse, îi veni o idee. Le spuse celorlalți prieteni ai lui :

— Te rog, maimuțico, să aduci niște lemne uscate, iar pe tine vulpe să faci focul cu ele. Acestea făcură întocmai cum le ceruse prietenul lor. Cînd focul ardea cu putere, iepurașul îi spuse bătrînului cerșetor :

— Eu n-am nimic să-ți dau. Am alergat degeaba prin pădure și n-am avut noroc să găsesc ceva pentru tine. Dar mă voi băga singur în acest foc și, cînd voi fi fript bine, poți să mă mănînci.

Iepurașul era gata să sară în foc și să se frigă singur. În clipa aceea, bătrînul cerșetor se preschimbă în omul de pe lună și-i zise :

— Ești foarte bun și drăguț, iepurașule. Nu trebuie însă să-ți faci rău ție însuți. Pentru că ești, într-adevăr, cel mai bun dintre toți, te voi lua în lună să trăiești lîngă mine.

Astfel, bătrînul luă pe iepuraș în brațe și urcă cu el în lună.

Priviți luna cu atenție, cînd este plină și strălucește luminoasă ! În ea veți putea vedea pe iepuraș, stînd acolo unde l-a dus omul de pe lună cu mulți, mulți ani în urmă.

CUPRINS

Momotaro 3
Cocorul recunoscător 7
Bătrînul care făcea cireşii să-nflorească 13
Spiriduşii cu nasuri lungi 15
Pescarul şi broasca ţestoasă 17
Zîna şi pămînteanul 21
Vrabia cu limba tăiată 24
Căpcăunul şi cocoşul 26
Scobitoarea războinică 29
Pinul lipicios 31
Pelerina invizibilă 32
Bursucul şi evantaiul fermecat 36
Rîşniţa fermecată 39
Degeţel 42
Maimuţa năzdrăvană 46
Pere de Nara 49
Maimuţa şi copilul 52
Bumbuku 56
Păianjenul ţesător şi şarpele 58
Omul cu boneta roşie 61
Monstrii din O-e Yama 64
De ce nu are sepia oase 67
Iepurele care a traversat marea 69
Ţăranul sărac şi ţăranul bogat 71
Omul cu gîlca 73
Kaguyahime — copilul lunii 75
Pasărea de aur 79
Crabul şi maimuţa 81
Sfinţii recunoscătoare 82
Vînătorul din Yamato 85
Pescar norocos 87
Cărbunarul Chokici 90
Iepuraşul şi luna 92

Redactor : GH. ZARAFU
Tehnoredactor : PETRE STANCU

Dat la culeș : 08.09.1981. Bun de tipar : 09.12.1981.
Apărut 1981 Coli tipar : 6.

Tiparul executat sub comanda
nr. 5094/1981 la Intreprinderea
poligrafică Bacău,
str. Eliberării nr. 63.
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Lucrarea a fost tipărită pe hîrtie fabricată
de C.C.H. Letea Bacău